

[Sri A. Ratnam]

[1st March 1954]

நானும், எனது நண்பர் ஸ்ரீ கோவிந்தசாமி அவர்களும் கொண்டு வந்த ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை தாங்கள் நிராகரித்து விட்டீர்கள். ஆனால் தோழர் கல்யாணசுந்தரம் கொண்டு வந்த தக்கர் பாபா வித்யாலயம் சம்பந்தப்பட்ட ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை தாங்கள் அனுமதித்துப் பேச்சொன்னபோது, ஹரிஜன மந்திரி அவர்கள் அதற்குச் சரியான பதிலை திங்கட்கிழமை சொல்வதாக அன்று சொல்லி விட்டார்கள். ஆனால் இன்று இன்னும் அதைப்பற்றிய விவரம் கூறப்படவில்லை.”

MR. SPEAKER :—“ I will ask the Hon. Minister to reply. I remember the Hon. Minister for Harijan Welfare told the House the other day that he would answer that question or make a statement to-day. I am glad that Mr. Ratnam had reminded me of it now. Is the Hon. Minister prepared to reply now? ”

THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—“ Sir, I had gone into the question. I am not in a position to answer in all its details now. I had asked the concerned authorities to institute an enquiry and submit a report. The report is awaited. I think I may receive it in the course of the day. Therefore I submit to you, Mr. Speaker, that I will be able to give a proper reply to-morrow.”

SRI A. RATNAM :—“ நான் எழுப்பிய ஒழுங்குப் பிரச்சனை மிகவும் முக்கியமானது. சுமார் 144 ஹரிஜன மாணவர்கள் வெளியேற்றப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் இரண்டு பேர்கள் கொள்ளை நோயால் பாதிக்கப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் அடமிட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். மற்ற ஹரிஜன மாணவர்கள் உண்ண உணவு இன்றி தெருவில் திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

MR. SPEAKER :—“ கனம் மந்திரி அவர்கள் நாளை அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லி இருக்கிறார். பட்ஜெட் டிபேட் வரப்போகிறது. நீங்கள் வேண்டுமானால் பட்ஜெட் விவாதத்தில் இதைப் பற்றி பேசலாம். அதற்கு நான் உங்களை அனுமதிக்கிறேன்.”

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1954-55.

11-45
a.m.

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை இந்தச் சபையின் முன்பு சமர்ப்பித்து கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்திற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். ‘ நம்முடைய நாட்டிலுள்ள ஜனங்களுடைய குறைகள் என்ன? தேவைகள் என்ன? ’ என அறிந்து அவற்றைப் போக்குவதற்கும், அவர்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் புதிய திட்டங்களைக் கண்டு பிடித்து அவற்றை பட்ஜெட்டில் சேர்த்திருப்பதாக நினைத்து அல்ல. அவ்விதம் இல்லாமல் அவர் தன்னுடைய பிரசங்கத்தை வெகு தந்திரமாக நிகழ்த்தி இருக்கிறார். இந்த இரண்டு வருஷத்தில் இவ்விதமான பிரசங்கத்தை நிகழ்த்தவாவது பழகிக்கொண்டிருக்கிறாரே என்பதற்காக அவரை நான் பாராட்டுகிறேன்.”

“ அவருடைய பிரசங்கத்தில் முக்கியமான அம்சங்கள் என்னென்ன கண்டிருக்கிறது என்பதை முதலில் சொல்லலாம். நம்முடைய ராஜ்யத் திலுள்ள பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி அவர் ஆராய்ந்திருக்கிறார். பிறகு தொழில், விவசாயம் அவற்றினுடைய நிலைமை என்ன என்பதையும் அவர் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார். ஐந்தாண்டு திட்டத்திலுள்ள, பலதிட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படாமல் பாக்கி இருக்கின்றன என்பதற்கான

1st March 1954] [Sri M. Kalyanasundaram]

புள்ளி விவரங்களை அவர் கொடுத்து இருக்கிறார். அந்தப் புள்ளி விவரங்களைக் கொடுக்கும்போது பண நிலைமை போதாது என்ற காரணத்திற்காக அதைச் சரிக்கட்டுவதற்குப் புதிய வரிகளையும் அவர் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அதுதான் அவருடைய பிரச்சங்கத்தின் சுருக்கமான சாராம்சம். அதில் நம்முடைய ராஜ்யம் பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி அவர் நிர்ணயித்திருப்பது எந்த அளவிற்கு உண்மையாக இருக்க முடியும் என்பதைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகளை முதலில் சொல்ல பிரியப்படுகிறேன்.

“அவர் ‘நாட்டில் மழை பெய்திருக்கிறது, சுபிட்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; பருவ மழை ஒழுங்காக இருந்திருக்கிறது; அதனால் கிராமங்களில் கொஞ்சம் கஷ்டம் நிவர்த்தி ஆகும்,’ என்று சொல்லி இருக்கிறார். இரண்டாவது விலைவாசி வீழ்ச்சி இருக்கிறது. இந்த விலைவாசி வீழ்ச்சி நெல் முதலியவைகள் போன்ற விஷயங்களில் தாற்காலிகமாக இருந்தபோதிலும் இந்த குறைந்த விலை நிலைத்து இருக்கும் என்பதையும் அவர் ஜோஸ்யம் சொல்லி இருக்கிறார். எந்த அளவிற்கு இந்த ஜோஸ்யம் பலிக்கும் என்பதைப் பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் அப்படிச் சொன்னால் எதிர்கட்சியிலுள்ளவர்கள் அதிலும் குறிப்பாக ‘கம்யூனிஸ்ட்டுகள் இந்த விலைவாசி வீழ்ச்சியைக் கண்டு குறை கூறுவார்கள்.’ இப்பொழுது விலைவாசி வீழ்ந்து விட்டால் அவர்கள் குறை கூறுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்று வருத்தப்படுகிறார்கள்’ என்று அவர் பின்னால் பதில் சொல்லலாம். பின்னால் சரித்திரம் அதை நிரூபிக்கப் போகிறது. அடுத்த வருஷ பட்ஜெட் பிரச்சங்கத்தில் என்ன சொல்லப் போகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கப் போகிறேன். அடுத்த வருஷம் வரைக்கும் கனம் சி. சுப்பிரமணியம் நிதி மந்திரியாக இருக்கவேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய விருப்பம். இந்த ராஜ்யத்தின் பொருளாதார நிலை பக்கத்தில் இருக்கக் கூடிய ராஜ்யத்தின் பொருளாதார நிலை, அதற்கு விதி விலக்கு இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். இன்று உலகத்தில் இருக்கக் கூடிய பிரிட்டன், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் இருக்கக் கூடிய பொருளாதார நெருக்கடி நம்முடைய நாட்டுப் பொருளாதாரத்தை அவைகள் எந்த அளவிற்கு பாதிக்கமென்பதையும் கணக்கிடுகக்கூடாமல், ஒரு நிதி மந்திரி பட்ஜெட் பிரச்சங்கம் நிகழ்த்தக்கூடாது. பொருளாதார இயற்கை விதிகள் கனம் நிதி மந்திரியின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை அல்ல. கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பொருளாதார இயற்கை விதிகளை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இந்த விலைவாசி வீழ்ச்சியினால் நம்முடைய தேசத்தில் எதிர் நோக்கியுள்ள பிரச்சனை என்ன? இந்த விலைவாசி வீழ்ச்சியால் சம்பளம் வாங்கக் கூடியவர்களுக்கும் கொஞ்சம் அனுசூலம் என்பது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரும் பகுதியாக இருக்கக்கூடிய நம்முடைய விவசாயிகளுடைய நிலைமை என்ன? மற்றும் நிலம் வைத்திருக்கும் விவசாயிகளுடைய நிலைமை என்ன? அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தி எப்படி பாதிக்கப்படுகிறது என்று பார்த்து கணக்கு போட்டிருந்தால் சரியாக இருக்கும். இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் விலைவாசி வீழ்ச்சியினால் விவசாயிகளுடைய கையில் பணம் இருக்காது. விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களின் விலைவாசிதான் இப்பொழுது வீழ்ந்திருக்கிறது. விவசாயிகள் வாங்கக் கூடிய பொருள்களின் விலை குறையவில்லை. இன்னும் மத்திய சர்க்காரின் நிதி மந்திரி அவர்களும் நம்முடைய மாகாண சர்க்கார் நிதி மந்திரி அவர்களும் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய உத்தேச வரி அமுலுக்கு வந்தால் மேலும் பொருள்களின் விலை ஏறுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களின் விலை குறைந்து அவர்கள் வாங்கும் பொருள்களின் விலை குறையாமல் இருந்தால் விவசாயிகளிடத்தில் எவ்விதம் சுபிட்சம் ஏற்படும்? ஏற்படாது என்பதை எந்தப் பொருளாதார நிபுணரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார். ஆனால் கனம் நிதி மந்திரியின் பிரச்சங்கத்திலிருந்து அவர் இதை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இந்த விலைவாசி வீழ்ச்சியானது ஒரு வரவேற்கக்கூடிய சுபிட்சமான அம்சம் என்று மட்டும் அவர் காண்பிக்கிறார். அது துரதிர்ஷ்டவசம்தான் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

[Sri M. Kalyanasundaram] [1st March 1954]

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“அடுத்தபடியாக சர்க்காரால் கொண்டு வர உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கும் வரி களின் தன்மையைப் பற்றி என் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலில் உத்தேசத்தில் இருக்கக் கூடியது நிலவரியின் மீது விதிக்கக்கூடிய உபரி வரி. இது ஒன்றும் புதிய விஷயம் அல்ல. ஏற்கனவே இந்த சபை முன்பு கொண்டு வரப்பட்ட விஷயம் இது. இது பல சந்தர்ப்பங்களில் பேசப்பட்ட விஷயம். எதிர் கட்சியைச் சேர்ந்த நாங்கள் விவசாய வருமான வரி கொண்டு வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறி வந்து இருக்கிறோம். இதை ஓரளவில் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டதாகத்தான் இதிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதைக் காண்பிப்பதற்காகத் தான் இந்த வரியையும் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் சர்க்காரால் நியமிக்கப் பட்ட சுப்ரமணியம் கமிட்டியும் இதை சிபார்சு செய்திருக்கிறது. சில அதிகாரிகள் நடத்திய விசாரணையில் கூட இந்த விவசாய வருமான வரி விதிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எதிர்க்கட்சியினர் கூட இந்தச் சபையில் இந்தச் சபை தோன்றிய காலம் முதற்கொண்டு இதைப் பற்றி வாதாடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த விவசாய வருமான வரியைப் போடுவதற்கு ஆட்சேபிப்பதற்கு சரியான காரணங்கள் அவர்களால் கூற முடியவில்லை. ஒரே ஒரு காரணம் தான் கூறியிருக்கிறார்கள். அதாவது, ‘விவசாயிகள் சரியான கணக்கு வைத்துக் கொள்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதனால் விவசாய வருமான வரி போட முடியவில்லை,’ என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பதிலாக இந்த வரி போட்டால் சிட்டத்தட்ட அதே பலன் ஏற்படும். அதனால் தான் இந்த வரி போடுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் எதிர்க்கட்சி சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற விவசாய வருமான வரி ஒன்றுதான் சரியான பரிசாரமாக இருக்க முடியும். இந்த வரிச்சமையை அவரவர்களுடைய விவசாய அந்தஸ்துக்குத் தகுந்த மாதிரி விதிக்க முடியும். வரி மீது உபரி வரி போடுவதால் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும். கரும்பு போன்றவைகளை சாகுபடி செய்யக் கூடியவர்களுக்கு வரி பளு குறைவாக இருக்கும். உணவு உற்பத்தி பண்ணக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு அதிகப்படியாக சுமை ஏற்படும். ஆகவே விவசாய வருமானத்திற்குத் தகுந்தபடி வருமானத்தின் மீது வரி விதிக்க வேண்டும் என்று மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

11-55
a.m.

“இருந்தபோதிலும் நாங்கள் இந்த உபரிவரியை ஆட்சேபிக்கபோவதில்லை. ஏனென்றால் விவசாயவரி ஒன்றுதான் நியாயமானது. அந்த அடிப்படையில் நிலவரி சர்சார்ஜ் வரியை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஆயினும் மெஜாரிடி ஒட்டு பலத்தைக் கொண்டு நீங்கள் கொண்டுவருவதாயிருந்தால் நான் அதில் சில மாறுதல்கள் செய்ய விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக ரூ. 500க்கு கீழ் நிலவரி செலுத்தும் பட்டாதாரர்களுக்கு விலக்கு அளித்திருப்பது நியாயம் தான். அதே சமயத்தில் ரூ. 500க்கு மேல் வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு வரி போடுவதை நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இவர்களுக்கு வரிபோடுவதில் ஆட்சியாளர்களுக்கு ஏன் தயக்கம்? ரூ. 500க்கு மேற்பட்ட தொகைக்கு 4 அணு என்பதை 8 அணுவாக உயர்த்தி, 1,000 ரூபாய்க்கு மேல் ரூ. 1 ஆக உயர்த்தவேண்டும். அதுதான் சரியான முறை. அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு ஓரளவு வரி போட்டது போலாகும். அரசியலார் கடமைக்காக ஏதோ செய்கிறார்களே தவிர நாங்கள் சொல்வதை ஒன்றும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இந்த வரி விதிப்பு பெரும் நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்குத் தான் விதிக்கப்படவேண்டும். இந்த வரி போடாது என்பது தான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்த அரசாங்கம் நிலச்சுவாந்தாரர்களிடத்தில் அதிக தாட்சண்யம் காட்டுகிறது. அவர்களிடத்தில் ஏன் இவ்வளவு பயமும், தயக்கமும் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்கிறேன்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“அடுத்த வருஷம் போட்டு விடலாம்.”

1st March 1954]

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ முதல் மந்திரி அவர்கள், ‘அடுத்தவருஷம் போட்டுவிடுகிறோம்,’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ‘என் இந்த வருஷமே போடக்கூடாது? பெரு நிலச்சுவாந்தார்களிடத்தில் இவ்வளவு தாட்சணியமும், தயக்கமும் காட்டுவேண்டிய அவசியம் என்ன?’ என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. நேர்மையாக விவசாயம் நடத்தி நியாயமான கோரிக்கைகளுக்காக போராடும் விவசாயிகளை சர்க்கார் சிறையில் அடைக்கின்றனர். அதே சமயத்தில், ‘வரியைக் கொடுங்கள்,’ என்று நில பிரபுக்களிடத்தில் கெஞ்சிக்கேட்கும்படியாக இருக்கிறது. இப்படி இந்த நிலச்சுவாந்தார்களிடம் கெஞ்சுவதுதான் எனக்கு மிகவும் வெட்கமாயிருக்கிறது. பெருநிலச்சுவாந்தார்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பதானால் எதிர்க் கட்சியினராகிய நாங்கள் ஒத்துழைக்கவும் ஆதரவுதரவும் தயாராயிருக்கின்றோம். பல லட்சக்கணக்கான ஏழை விவசாயிகளும் ஆதரவு காட்டுவார்கள். கனம் முதல் மந்திரியார் எங்கள் கொள்கைகளை தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்; அதனால்தான் எமாந்து போகிறார்.

“இரண்டாவதாக விவசாய வருமான வரியில் தோட்ட பொருள்களுக்கு வருமானவரி போடுவதற்கு நிதி மந்திரி அவர்கள் பிரச்சந்தில் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய இரண்டு வருடகால கிளர்ச்சியின் வெற்றி என்று நான் இதைக் கருதுகிறேன். இதற்கான மசோதாவை சீக்கிரம் கொண்டுவருவாரென்று நம்புகிறேன். அது சமயம் விவரமாகப் பேச சந்தர்ப்பமிருக்கிறது.

“சர்க்கார் கொண்டுவரும் பாசன திட்டத்தால் அபிவிருத்தி அடைந்த நிலங்களுக்கு வரி விதிக்க உத்தேசித்திருக்கிறது. அது ஏற்கெனவே கொண்டுவரப்பட்டது. இது பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பிக்கப்பட்டு ஒரு வோட்டினால் தோற்கடிக்கப்பட்டு வாபஸ் பெறப்பட்டது. இதை மறுபடியும் கொண்டு வருகிறார்கள். மசோதாவின் விவரங்களை என்ன என்று தெரிய வில்லை. ஆகவே என் அபிப்பிராயத்தை சம்பந்தப்பட்ட மசோதா வரும் வரையில் கூற விரும்பவில்லை.

“கோர்ட்டுக்கட்பண சட்டத்தை மாற்றி அமைப்பது வருமான அம்சமாக இருக்கிறது. ஆகவே கோர்ட்டு கட்டண அமைப்பிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றும் பெயரால் கட்டண உயர்வு ஏற்படுமென்பது தெளிவு. ஏற்கனவே கட்டண விகிதம் அதிகம். கோர்ட்டுமூலம் நியாயம் பெற விவசாயிகள் அதிக பலனம் செலவழித்து கடனாகிய வேண்டியிருக்கிறது.

“விவசாயிகளுக்கு அனுசூலமான முறையில் சட்டங்கள் திருத்தப்பட வேண்டும். அதிகப் பளுவை ஏழை விவசாயிகளின் மீது சுமத்தக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அதன் பிறகு விற்பனை வரியை எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்லியிருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சினைக்கும் பதில் கூறுமுன், விற்பனை வரியைப் பற்றி முதலில் பேசிய கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு என்னுடைய யோசனைகளையும், அபிப்பிராயங்களையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில் விற்பனை வரியை அறவே ஒழிக்க வியாபாரிகள் கிளர்ச்சி செய்யவில்லை. ‘விற்பனை வரியை ஒரு முனை வரியாக மாற்ற வேண்டும்,’ என்று தான் பொதுமக்களும், விவசாயிகளும், வியாபாரிகளும், எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களும் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள் என்பதை நம்முடைய மந்திரி உணரவேண்டும். அந்தமாதிரி ஒரு முனை விற்பனை வரி கொண்டுவருவதற்கு நான் உறுதியாக நிற்கிறேன். அதில் எந்தவிதமான தாட்சண்யமும், தயவும் இருக்க முடியாது. விற்பனை வரியை ஒரு முனை வரியாக மாற்றவேண்டும் என்று கிளர்ச்சி செய்யும் நம்மை மடக்கி வெகு சுலபமாக பதில் சொல்ல நமது கனம் முதல் மந்திரி எண்ணுவார். என்னவென்றால், ‘கம்ப்யூனிஸ்டுகள் வியாபாரிகளையும், முதலாளிகளையும் ஆதரிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு கொள்கை நிரந்தரமாகக் கிடையாது,’ என்று சுலபமாகச் சொல்லி விடுவார். அவருக்கு நாக்கில் வண்மையிருக்கும் வரை எதையும் சொல்லலாம். ஆனால் நாம் அந்த வரி வியாபாரிகளுக்கு நன்மையாக கெடுதலா என்ற பிரச்சினையை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். நம் நாட்டில் தொழில் வளர்வதற்கும், வியாபாரம் வளர்வதற்கும் அந்த வரி உதவியாக இருக்கிறதா?

12-5
p.m.

[Sri M. Kalyanasundaram] [1st March 1954]

கிடையாது. அந்த வரியை உண்மையில் கொடுக்கிறவர்கள் பெரும்பாலும் பொது மக்கள்தான். அதைப் பொது மக்களும் எதிர்க்கிறார்கள். வியாபாரிகளும் எதிர்க்கிறார்கள். அதனுடைய சமை பூராவும் பொது மக்கள் மேல்தான் விழுகிறது. விற்பனைவரிதான் இன்றைய சர்க்காரின் பிரதான வருமானம். விற்பனை வரியும், நில வரியும் இந்தச் சர்க்காரின் இரண்டு தூண்கள். இந்தமாதிரி இருக்கக்கூடிய நிலைமை நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு அடையாளமல்ல. விற்பனை வரி ஒரு முனை வரியாக இருந்தால் நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக் கூடிய வியாபாரிகள் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் என்னவென்றால் 'விற்பனை வரி மூலம் சர்க்காருக்கு பத்து கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கிறது. அது ஒரு முனை வரியாகயிருந்தால் அதை நாங்கள் மொத்தமாக செலுத்திவிடுகிறோம். நாங்கள் வேண்டுமெல்லாம் அதிகாரிகளின் கொடுமையிலிருந்தும் அவர்கள் எங்களைச் செய்யும் அவமானத்திலிருந்தும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்,' என்பதே. அப்படிச் செய்தால் அதில் சிக்கனமும் இருக்கிறது. வருமானமும் குறையப் போவதில்லை. இதற்கு எந்த விதமான ஆட்சேபணையுமிருக்கமுடியாது. ஒரு வேளை, 'எதிர்க் கட்சியின் கிளர்ச்சிக்கு நாம் பணியக்கூடாது. அவர்களுக்கு நாம் விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது, என்ற ஆட்சேபணைதானிருக்கலாம். இப்படி ஒரு முனை வரி கொண்டுவர வேண்டியதுதான் அவசியம் என்பதற்கு உட்பட்டு சர்க்கார் கொண்டுவந்துள்ள அம்சங்களை நான் ஆராய விரும்புகிறேன்.

"மோட்டார்கள், ரேடியோக்கள் போன்ற ஆடம்பரப் பொருள்கள் மீது ஏற்கனவே எல்லா கட்டத்திலும் விற்பனை வரி உண்டு. இதை ரத்து செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்படவில்லை. இதற்கு மேற்பட்டு ஒரு கட்டத்தில் ரூபாய்க்கு அரையணு வீதம் வசூலிக்கிறார்கள். இந்த ஜாபிதாவில் இன்னும் பல ஆடம்பர பொருள்களை சேர்க்கவேண்டுமென்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் யோசனை கூறியிருக்கிறார்கள். விற்பனை வரியைப் பற்றி நான் பொதுவாகச் சொன்ன ஒரு ஆட்சேபணைக்குப்பட்டு இதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆடம்பரப் பொருள்கள் மீதும், முக்கியமாக வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் பொருள்கள் மீதும் அதிக வரி போடுவதை நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை.

"மோட்டாரைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லுவதற்கில்லை. ஆனால் ரேடியோக்களை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் கல்வி, கலை சம்பந்தமான விஷயங்களிருக்கின்றன. அதைப்பற்றி சற்று ஆலோசிக்க வேண்டும். இன்னும் சில பொருள்களை இந்த ஜாபிதாவில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு நான் யோசனை கூறுகிறேன். சாதாரணமாக ஸ்வான் பேனா போன்ற ரூபாய் 8, 10, 15 விலையுள்ள பேனாக்களை விட்டு விட்டு, விலை உயர்ந்த பார்க்கர், ஷீப்ர் போன்ற பேனாக்களின் மீதும் ரூபாய் 200, 300-க்கு மேல் விலையுள்ள கடிக்காரங்கள் மீதும் அதிகப்படியாக ரூபாய்க்கு ஒரு அணு வீதம் விற்பனை வரி விதிப்பதைப்பற்றி சர்க்கார் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். இதனால் சர்க்காருக்கு வருமானம் கிடைப்பதில் நமக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் ஏழை மக்களின் உபயோகத்துக்கு அத்தியாவசியமான பொருள்கள் மீது விற்பனை வரி விதிப்பதை நான் வரவேற்க முடியாது.

"தங்கம், வெள்ளி, ரத்தினங்கள், இமிடேஷன் வைரங்கள் இவைகள் மீதுள்ள விற்பனை வரியை இன்னும் அதிகரிக்கப் போவதாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கூறியிருக்கிறார். இதைப்பற்றி எங்கள் நியாயமான ஆட்சேபணையை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். நமது முதல் மந்திரி போன்ற பெரியோர் உபதேசித்து வந்துள்ள மூடபக்தியின் காரணமாக ஏழைகளாக இருந்தாலும் கூட அரை பவுனில் தாலியும் குண்டும் செய்து திருமணம் நடத்த வேண்டியிருப்பதால் இந்தத்தாலியும் கை வைக்க வேண்டாமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—"அதோடுகூட அவர்கள் சர்க்காருக்கும் காலணை கொடுப்பதை நீங்கள் ஏன் ஆட்சேபிக்கிறீர்கள்? அந்தச் சொற்ப வரியைக் கொடுத்து சர்க்காருடைய ஆசீர்வாதத்தோடு விவாகம் நடத்திக்கொள்ளலாமே?"

1st March 1954]

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ சர்க்கார் அதை இது மாகவே செய்து கொடுத்தால் சர்க்கார் ஆசீர்வாதத்தை முழு மன துடன் வரவேற்பார்கள். தகஷிண கேட்டால், ஆசீர்வாதத்திற்கு மதிப்பு கிடையாது.”

SRI V. R. NAGARAJAN :—“ On a point of information, Sir, Constant duels are taking place between the hon. Member and the Hon. the Chief Minister.” (Laughter.)

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ It is not a duel. I am only helping him in his arguments.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ முதல் மந்திரி அவர்களோடு duel ஐ எனக்கே விட்டு விட்டால் நான் அதை சமாளித்துக் கொள்ள வேன். உதவி தேவைப்படும்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் நாகராஜன் அவர்களை அழைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக இமிடேஷன் வைரங்தனைப்பற்றி ஆலோசனை செய்ய லாம். திருச்சி நகரத்தில் மட்டும் சுமார் 2,000 இமிடேஷன் வைரப்பட்டரை கள் இருக்கின்றன. ஏற்கனவே விவசாயிகளின் வாங்கும் சக்தி குறைந் திருப்பதால் அந்த வியாபாரிகளின் தொழில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது கைத்தறி போன்ற ஒரு குடிசைத் தொழில் ஆகும். ஆகையால் இமிடேஷன் வைரங்கள் மீது மேலும் அதிக வரி விதிப்பது நியாயமல்ல. இதைச் சர்க்கார் கைவிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக, விற்பனை வரியிலிருந்து உணவுப் பண்டங்களுக்கு 12-15 காவது விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று பல நாட்களாக எதிர்க் கட்சிக் p.m. காரர்கள் கிளர்ச்சி செய்து வந்திருக்கிறார்கள். சட்ட சபையிலும் இதைப் பற்றி பலமுறை விவாதங்களை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். வெளியிலும் பல மகாநாடுகளும் கூட்டி தீர்மானங்கள் போட்டு சர்க்காருக்கு அனுப்பி யிருக்கிறார்கள். இந்தக் கொள்கையை சர்க்கார் ஓரளவுக்குப் புரிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கின்றேன். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தனது பிரசங்கத்திலும் கூட மாமிசம், மீன், காய்கறிகள், பழம், முட்டை போன்ற உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவைகளைப்போலவே புஷ்பத்திற்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டும்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ புஷ்பம் உணவுப் பொருளா ? ”

* **SRI M. KALYANASUNDARAM** :—“ கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் என்னைத் திருத்தியதற்கு வந்தனம். புஷ்பம் உணவுப் பொருள் இல்லை. ஆயினும் மாமிசம், முட்டை, காய்கறிகளைப் போன்றே இதுவும் சீக்கிரத்தில் அழியும் தன்மை உடையது. ஆகவே இதற்கும் விற்பனைவரி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்ததாக மில் ஜவுளிகளுக்கு அதிக வரி விதிக்கப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதிலும் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ரொம்பவும் தந்திர மாகத்தான் யோசனை செய்து காரியத்தைச் செய்திருந்தும், இதில் ஒரு அரசியல் நோக்கமும் இருக்கிறதென்பதை அவரால் மறைக்க முடிய வில்லை. இதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, ‘இதை ஒரு வருமான ஏற்பாடாகக் கூற முடியாது. மத்திய cess நிதி மூலம் கைத்தறி தொழிலுக்குப் போதுமான நிவாரணம் அளிக்க முடியாது. ஆகவே இந்த உபரி வரி மூலம் இந்த ராஜ்ய கைத்தறிக்கு அதிகப்படியான பாதுகாப்பு அளிக்கும் நோக்கத்தோடு இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்’, என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மையான நோக்கமென்ன ? மில் துணிகளுக்கு வரி போடுவதை கம்யூனிஸ்டுகள் எதிர்ப்பார்கள். அப்படி எதிர்த்தால்,

[Sri M. Kalyanasundaram] [1st March 1954]

மக்களிடம், 'இதோ பாருங்கள். கம்யூனிஸ்டுகள் மில்கனையும், மில்தொழி லாளர்களையும் தான் ஆதரிக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உதவி அளிக்கும் ஒரு திட்டத்தையும் அதற்காகத்தான் எதிர்க்கிறார்கள். இந்தக் காங்கிரஸ் கட்சியும், இந்த ராஜ்ய மந்திரி சபையும் தான் கைத்தறி நெசவாளர்களிடம் அனுதாபம் கொண்டிருக்கிறது என்று பிரசாரம் செய்து கொள்வதற்கும் இதை வசதியாகக் கொள்ளலா மென்பதே அவர்கள் அபிப்பிராயம் என்று எண்ணுகிறேன். இந்த வரியைக் கொண்டு வருவது கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வதற் காக அல்ல என்பது என் அபிப்பிராயம். இது போகிற போக்கில் சொல்லு கின்ற குற்றச்சாட்டு அல்ல. அதற்கு நான் நிறைய ஆதாரங்கள் கொடுக்க முடியும். கைத்தறிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்பதில், அபிப்பிராய வித்தியாசம் கிடையாது. காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள், 'கைத் தறித் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்துக் கொண்டு வருகிறோம்,' என்று சொல்லி வருகிறார்களே தவிர இது வரையில் வந்த விதமான நன்மையையும் உருப்படியாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இதைப்பற்றி நாங்கள் இன்றைய காலை கேள்வி நேரத்தின் போது கூட பல உப கேள்விகளைப் போட்டதை அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். 'மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நீங்கள் அனுப்பிய யோசனை கள் என்ன ஆயிற்று? அந்த சிபார்சுகள் அனைத்தையும் இந்திய சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்ய நீங்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறீர்கள்?', என்று இந்தப் பக்கத்திலிருந்து கேட்டதற்கு முதல் அமைச்சர் அவர்கள், 'என் யோசனையைச் சொல்லிவிட்டால் அது வெற்றி அடையாது,' என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டு விட் டார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்கள் நியாயமான முறையில் கிளர்ச்சி களைக்கூட நடத்த இவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. அவர்கள் ஒரு கூட் மாக சென்னைக்கு வந்து முதல் மந்திரி அவர்களைப் பேட்டி காண முயன்றபொழுது அவர்களைத் திரும்பிப் போங்கள் என்று சொல்லி விட்டார்கள். மீறி வந்தவர்களையும், ஜெயிலில் போட்டுவைத்து, ரயிலில் ஏற்றிக்கொண்டு போய் மதுரை நகரில் விட்டு வந்தார்கள். ஆகவே இப்படி அவர்கள் பிரச்னையை இந்தச் சர்க்கார் ஒரு தொந்தரவாகக் கருதுகிறதே தவிர, அதை ஒரு முக்கியப் பிரச்னையாகக் கொண்டு எந்த விதமான நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லையென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. இப்பொழுதும், 'நாங்கள் சொன்ன யோசனையை மத்திய சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே தான் இந்தப் பிரச்னை தீர்க்கப் படவில்லை', யென்பதாக நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்திய சர்க்காரை குற்றம் சாட்டிவிட்டு தான் தப்பித்துக்கொள்ள முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். எல்லாவகை மில் ஜவுளிக்கும், ஏற்கெனவே உள்ள விற்பனை வரியுடன் அதிகப்படியாக ரூபாய்க்கு ஒன்றே காலணை உபரி விற்பனை வரி விதிக்கப்படு வதன் மூலம் கைத்தறி விலை சல்லிசாக இருக்கும். ஆகையால் அதன் வியாபாரம் பெருகும். கைத்தறி ஜவுளிக்குப் பாதுகாப்பான மார்க்கெட் கிடைக்குமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

"மில் துணியின் விலையை கிட்டத்தட்ட மூன்று அணுக்கள் அதிக மாக்கி, கைத்தறி ஜவுளியின் விலையை ஒன்றரை அணு குறைப்பதன் மூலம், மில் ஜவுளி, கைத்தறித்துணி இவைகளிடையே நாஸரை அணு வித்தியாசப்படுகின்றன. இந்த நிலைமை ஏற்படும்போது கைத்தறித்துணி யின் விலை உண்மையில் இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையிலேயே இருக்கு மென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? ஏறாது என்பதற்கு என்ன உத்திர வாதம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது? மில் ஜவுளி என்ன அளவு விலை உயர்கின்றதோ அதே அளவுக்கு நாளை கைத்தறித்துணியின் விலையும் உயர்ந்தே தீரும் என்பது என் அபிப்பிராயம். அதை இன்றைக்கு இருக் கும் நிலைமையிலேயே கட்டுப்படுத்தி வைப்பதற்கு இந்தச் சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இல்லை. ஆகவே கைத்தறித் துணிகளுக்கு பாதுகாப்புள்ள மார்க்கெட் தேடித்தருகிறோம் என்ற பெயரால் இந்த நாட்டிலுள்ள பெரும் பாலான மக்கள் உபயோகப்படுத்தும் மில் துணி, கைத்தறித் துணி இரண்டின் விலையும் உயரும். சர்க்காருக்குத்தான் லாபம் ஏற்படும். இது கைத்தறிக்கு உண்மையான பாதுகாப்பும் ஆகாது. தங்கள் கட்சியின்

1st March 1954] [Sri M. Kalyanasundaram]

பிரசாரத்திற்காக வேண்டுமானால் இதை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். மேலும் ஏழை மக்களின் நலனை உத்தேசித்து மோட்டா மில் ஜவுளி களுக்கு உபரி வரியிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதாவது 16-ம் நம்பர் ரக நூல் துணிகளுக்கு வரி கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள். 16-ம் நம்பர் ரக நூலினால் பெஷ்ட், ஜமக் காளம் போன்றவைகள் நெய்யப்படுகிறதே தவிர பெரும்பாலான ஏழை மக்களுக்கும் ரத்தர மக்களுக்கும் வேண்டிய ஆடைகள் 40-ம் நம்பர், 20-ம் நம்பர் ரக நூலைக் கொண்டே தயாரிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே 16-ம் நம்பர் ரக நூலுக்கு வரி விலக்கு அளிப்பதன் மூலம் ஏழைமக்களுக்கு நன்மை செய்வதாக இவர்கள் சொல்லிக்கொள்வது கொஞ்சங்கூட பொருந்தாது. இப்படி மறைமுகமான முறையில் பெரும்பாலான மக்களை பாதிக்கும் வரித்திட்டத்தைக்கொண்டு வருவதைக்காட்டிலும் கைத்தறித்துணிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கும் நேரிடையான திட்டம் எதைக்கொண்டுவந்தாலும் சர்க்காருக்கு நாங்கள் ஆதரவு அளிக்கத்தயார் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்ததாக மில் ஜவுளி மீது உபரி விற்பனை வரி அமுலுக்கு வரும் காலத்திலிருந்து கைத்தறி ஜவுளிக்கு இப்பொது விதித்துக் கொண்டிருக்கும் ரூபாய்க்கு 1½ தம்பிடி விற்பனை வரியும்கூட ரத்தாகுமென்று சொல்லப் படுகிறது. ஏன் இந்த விற்பனை வரியை உடனே ரத்து செய்யக்கூடாது?

“இப்படியாக மந்திரி சபை கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய புது வரிப் பிரேரணைகளைப் பற்றி என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரி வித்து விட்டேன். இந்த வரிகளில் சில ஏறக்குறைய நாங்கள் முன்பு சொல்லிக்கொண்டு வந்த யோசனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் கூட இவர்களது நோக்கம் என்ன என்பதைப் பற்றி என்னுடைய பிரச்சந்தத்தில் நான் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. நாங்கள் புது வரிகளுக்கு யோசனை சொல்லியது ஏழைகளின்மீதுள்ள வரிச்சமையைக் குறைத்து, பணக்காரர்களுக்கு அவர்கள் சக்திக்கேற்ற வரி விதிக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான். ஏழை விவசாயிகளுக்கு நில வரியை ரத்து செய்யவேண்டும், விற்பனை வரியை ஒரு முனை வரியாகக் வேண்டும், இதன் மூலம், பொது மக்களின் வரிச்சமையைக் குறைக்கவேண்டுமென்று கூறி வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் சொன்ன புது வரிகளைமட்டும் ஓரள விற்கு ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு, பொதுமக்களுக்கு செய்யவேண்டிய சகாயங்களைச் செய்யாமலிருப்பது முறையல்ல.

“வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பற்றி கனம் மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. அதனால் அதையும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால் அதற்கு அவர் கூறி இருக்கும் வாதத்தை என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ‘நம்முடைய நாடு ஒரு துர திருஷ்டமான நாடு. தொழில் அபிவிருத்தி இல்லாத நாடு. இங்கு ஜனங்களுடைய வாங்கும் சக்தி குறைவாக இருக்கிறது. ஆகவே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கிராமங்களில் அதிகமாக இருக்கிறது. நகரத்திலும் இருக்கிறது,’ என்பது அவர் சொல்லக் கூடிய வாதம். அத்தோடு, ‘தொழில் புரட்சி நடந்து, முன்னேற்றம் அடைந்து இருக்கக் கூடிய நாட்டுடன் நம் நாட்டை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது சரி இல்லை,’ என்று சொல்லுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழில் புரட்சி நடந்து இருக்கக் கூடிய நாட்டுடன் இதை ஒப்பிட்டு அங்குபோல் இங்கு ஏற்படவேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சி சொன்னால் அதை சரியாக அவர்கள் புரிந்து கொள்வது இல்லை. நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒன்றை கவனிக்க வேண்டும். புள்ளி விவரங்கள் வேண்டுமென்றால் அவர்கள் கையில் இருக்கிறது. ‘பைனான்ஸ் செகர்டரி,’ கையில் இருக்கிறது. அவர்களிடமிருந்து புள்ளி விவரங்களை வாங்கிக்கொள்ளலாம். புள்ளி விவரங்களை வேண்டுமானால் தன்னிஷ்டப்படி காட்டலாம். ஆனால் சரித்திரத் தை மாற்றிச் சொல்லமுடியாது. தொழில் புரட்சி நடந்தால் தொழில் முன்னேற்றம் அடைந்துவிடும். தொழிற்புரட்சி நடந்துள்ள நாட்டில், முன்னேற்றத்திற்கு முக்கிய காரணம், நிலப்புரட்சி. நிலப்புரட்சியின் மூலம் தான், விஞ்ஞானமும், தொழிலும் வளருவது சாத்தியமாயிற்று.

12-25
P.M.

[Sri M. Kalyanasundaram] [1st March 1954]

இன்றையதினம் ராஜாஜி செய்யக்கூடிய காரியத்தை 16 ஆவது 17 ஆவது நூற்றாண்டிலேயே 9 ஆவது போப் பயஸ் போன்றவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். விஞ்ஞானிகளை அஞ்ஞானிகள் என்று அவதூறு செய்து தொழில் புரட்சியை தடுக்க நிலப்பிரபுக்களும், மதகுருக்களும் பிரயத்தனம் செய்தனர். அதைப்போலவே புதிய கல்வித் திட்டத்தை கொண்டு வந்து அறிவு வளர்ச்சி ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கு நம் முதன் மந்திரி அவர்கள் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார். அதைப்பற்றிய வெற்றி தோல்வி எப்படி ஆகப்போகிறது என்பதைப் பார்க்கப் போகிறோம். மந்திரி சபையினர், சரித்திரத்தை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். மேனூடுகளில் தொழில் புரட்சி வெற்றியடையக் காரணம், நிலப்புரட்சியும், அறிவு வளர்ச்சியுமாகும். அப்பொழுது இருந்த நிலப்பிரபுக்கள் தொழில் புரட்சியைத் தடுப்பதற்கும் நாட்டில் விஞ்ஞானம் வளர்வதற்கும் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தார்கள். (Some interruption.) சரித்திரத்தை சரியாக புரிந்து கொண்டால் நிலச் சீர்திருத்தம் இல்லாமலும், தொழில் அபிவிருத்தி இல்லாமலும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவோம் என்று சொல்லுவது சாத்தியமல்ல என்பது புரியும். நிலச்சீர்திருத்தத்தைச் செய்யாமல் தொழில் வளர்ச்சிக்கு திட்டம் வகுக்காமல், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கமுடியாது. விவசாயிகளுக்கு வாங்கும் சக்தி இருக்க வேண்டும். இதையே அவர்களும் ஒப்புக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதை ஒப்புக் கொண்டிருப்பதால் நிலச் சீர்திருத்தத்தை சீக்கிரம் கொண்டு வர வேண்டும். நியாயமான குத்தகை ஏற்படுத்தி, விவசாயிகளுக்கு நியாயமான பங்கு கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். விவசாயத் தொழிலாளருக்கு நியாயமான கூலி கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டியது அவசியம். அதற்கு வேண்டிய திட்டத்தை உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் விவசாயிகளுடைய வாங்கும் சக்தியை உயர்த்த முடியாது. தொழில்களும் நாசமடைந்து கூடிவிடும்போய்விடும். இதில் அரசியல் மனப்பான்மையைக் கொண்டுவரக்கூடாது. இதில் விவசாயிகளுடைய நிலைமையை அடிப்படையாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். வெறும் புத்தகக் கணக்கின் அடிப்படையில் திட்டங்களைப் போட்டுவிட்டு, நாடு முன்னேறி விட்டதாகக் கூறினால், கணக்குத்தவறும். '18 கோடி ரூபாய் நில அபிவிருத்திக்காக செலவு பண்ணுகிறோம். அதிலிருந்து வரும் தண்ணீர் ஐந்து லட்சம் ஏக்கருக்கு அதிகமாக சாகுபடிக்கு வரும்; மின்சார திட்டத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு பணம் கொடுத்து இருக்கிறோம். ஆகையினால் சபீட்சம் ஏற்படப்போகிறது,' என்று கணக்குப் போடுகிறார்கள். இயற்கை விதியைப் புரிந்து கொண்டு கணக்குப் போடுவதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு மரத்தில் நூறு காக்கைகள் இருந்தன. அதில் ஒரு காக்கையை சுட்டு விட்டால் மீதம் எவ்வளவு காக்கைகள் இருக்கும் என்று ஒரு கணக்குப் போட்டால் அதில் 99 காக்கைகள் தான் மீதம் இருக்கும் என்று புத்தகக் கணக்கை நம்புவார்கள் சொல்லுவார்கள். ஆனால் ஒரு காக்கையைச் சுட்டு விட்டால் பாக்கி இருக்கும் 99 காக்கைகளும் அங்கிருந்து பயத்தால் பறந்து போய்விடும் என்று இயற்கைவிதியை உணர்ந்தவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள். அந்த விதமாக இருக்கிறது இப்பொழுது இவர்கள் போடும் கணக்கு. ஆகவே இயற்கை விதியைப் புரிந்து கொண்டு கணக்குப் போடவேண்டும். நீர்ப்பாசன வசதிக்கும், மின்சார அபிவிருத்திக்கும் போட்டிருக்கக்கூடிய திட்டம், உண்மையில் சபீட்சத்தை அளிக்க வேண்டுமானால், அவற்றை விவசாயிகள் பயன்படுத்திக்கொள்ள வகை செய்ய வேண்டும். சப்-ஸ்டேஷன் எண்ணிக்கையையும், மின்சாரக் கம்பியின் நீளத்தையும் கணக்கெடுத்து, விவசாயம் அபிவிருத்தியடைவதற்குக் கணக்குப் போட்டால் குருட்டுக் கணக்காகும். விவசாயிகளுக்குக் கடனுதவிக்காக ஒதுக்கியுள்ள தொகையை, இந்த வரடம் குறைத்திருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் அளவில் பலன் ஏற்பட்டுவிடும் என்று நம்ப முடியாது. கணம் நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், கோயம்பத்தூர் நகரத்தில் பம்பு செட் உற்பத்தி தொழிற்சாலை மூடப்பட்டிருப்பது. அங்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட செட்டுகள் விலையாகவில்லை என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

12-30
p.m.

1st March 1954] [Sri M. Kalyanasundaram]

பம்பு செட்டுகளை விவசாயிகள் வாங்க கடனுதவி செய்யாமல் மூன்று கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி மின்சாரத்தை விஸ்தரிப்பதால்மட்டும், உத்தேசிக்கும் பலன் ஏற்பட்டு விடமுடியாது. முடிவாக நான் சொல்ல விரும்புவது நிதி மந்திரியின் பிரசங்கமானது பிரசாரத்திற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தான். இந்த வருஷம் முடிந்து அடுத்த வருஷம் சுபீட்சம் நிச்சயமாக ஏற்படும் என்று நம்ப முடியாது என்ற எதிர்க் கட்சியின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I shall first take the privilege of congratulating the Hon. the Finance Minister on furnishing a more detailed narrative of the financial and economic conditions of this State. That he has been right in doing so has been testified to by the fact that the next day the Union Finance Minister also made a longer survey of the economic conditions prevailing in the country before he detailed the Budget figures. Sir, the Budget of a country has to be fashioned according to the prevailing circumstances. We are thankful to Providence for the improvement in the seasonal conditions. However, there are many more obstacles to be got over and I am glad that the Finance Minister has mentioned all of them.

“ Before I deal with the Hon. the Finance Minister's speech, Sir, I should offer my congratulations to the Ministry and to the Secretariat for having given much more details this year than before regarding all the items of revenue and expenditure. I am glad that all these details have been given in a readable manner, for one could not ordinarily understand so much of it from the speech without going through the Budget Memorandum in detail. But this time it has been possible to have a good picture of the whole thing (including the figures) from the speech itself. I am also glad that the Hon. the Finance Minister made his speech short enough.

“ Sir, I thank the Hon. the Chief Minister for having referred to the U.S. Pakistan Military Pact and to the very serious condition of affairs developing in the world around us, when he made his speech in the Upper House while presenting the Budget. It was right that he should have taken note of the conditions prevailing in the world in their present context. He pointed out how America's present policy would affect Indian economy and how in turn the economy of the States would also be affected. I am very glad that the Hon. the Chief Minister made a suitable reference to this most important matter in his own inimitable way. I do sincerely hope that the appeal he has made to that great country, America, will not go unheeded, particularly in view of the fact that the Ambassador of that country and the Prime Minister of a neighbouring country have very recently met our Prime Minister. The fact that this country has to be more vigilant than ever before and that it cannot reduce its military expenditure is obvious. This House, though it is a State Assembly, should certainly support the views of the Union Finance Minister when he says that constant

[Raja Muthiah Chettiar of Chettinad] [1st March 1954]

vigil should be kept up and that the expenditure on the military side should not be reduced. All this means that the Central Government cannot make any reduction in taxation and cannot find much money for welfare work. This will have a bearing on Central aid to States and the capacity of the States to go ahead with their development plans depending on Central aid, with the result that we would not be able to provide as much employment as we wish to. Therefore, this House is intimately connected with all the policies and programmes of the Central Government including those that are dealt with by the External Affairs Department. We wish the best of luck to our Prime Minister who is working heart and soul to see that peace prevails in this part of the world and we hope that the mischievous move of the Pakistan and American Governments will not go through further.

“ Now, I shall resume my discussion on the Hon. the Finance Minister's speech. I shall refer only to certain portions of his speech. He has argued the case as a lawyer would argue both sides of the case before the Judge and finally ask for a judgment in his favour. I must congratulate him on the way in which he has explained everything. He has referred to the difficulties of the coir-workers in the coastal belt of Malabar district, to the plight of the handloom weavers and to the problem of unemployment and the industrial backwardness of the State. He pointed out how industry is not able to thrive well and how private capital is shy in this part of the country. He also mentioned that the dwindling income of the masses should be increased. That is the attempt of every Government, but whether the Government succeed or fail remains to be seen.

“ Now, turning to industry, I do not agree with the Hon. the Finance Minister when he says that industrial development is largely a matter concerning the Central Government. It is as much the look-out of the State Government. If the State Government feel that the Central Government should do something in the industrial field, they must persuade the Central Government to lend all help. Unless there was adequate regionalization of industrial development, the needs of the South will not receive proper attention. The question of regionalization of industries in the South should be actively taken up by our State Government and the Central Government should be induced to render all possible help. This is not a question concerning the Central Government alone, who are far away. With due respect to my distinguished friends in North India, I am never tired of saying that the industrial interests of South India are not well cared for and I am sure hon. Members on the opposite side will agree with me when I say this. Regionalization of industries in the South only can provide more employment. In this connexion, I can tell hon. Members that I was required to give evidence before the Industrial Finance Corporation sponsored by America and I made a strong plea that adequate representation should be given to the South. Even

1st March 1954] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

in the Steering Committee, out of five members who constitute the new Board, there is only one member from the South, namely, Sri A. Ramaswami Mudaliar.

“Everybody knows that I am not in a position to accept any membership, and therefore there is no personal interest involved. I have already mentioned to the Hon. Finance Minister and to some extent to the Hon. Chief Minister that they should suggest to the Government of India to stop forthwith the further proceedings of the Steering Committee and reorganize that Committee by including more than one South Indian in it. As I said, Sri A. Ramaswami Mudaliar is only one out of the five members of that Committee. (The Hon. Sri C. Subramaniam : ‘Does he not represent South India?’) The Hon. Finance Minister is provoking me to say what I have been feeling rather delicate to say. He represents the interests in Calcutta and I do say openly that he represents the interests in Calcutta at the moment. He is a great man, but I am not ashamed of saying that he does not represent properly the best interests of South India. He will not represent truly the South Indian interests though he has more connexion here. But Sri Ramaswami Mudaliar is no doubt a proper person to be a member of the Committee. I have a feeling that active businessmen should not be associated with the Industrial Finance Corporation. If they are associated, there may be scope for favouritism or people may allege favouritism even when there is no favouritism. I submit that Sri Shroff and Sri Ramaswami Mudaliar are the only persons who are fit to be on the Committee, and not the three other members who are actively in business. There are a number of other distinguished men who have got experience of management, planning and so on. I am sure people in the North will always be protesting that North is not adequately represented on the Industrial Finance Corporation. I am tempted to mention this, because of the statement of the Hon. Finance Minister that industrial development is the concern of the Government of India. It should be the concern of this State Government also, because they are interested in employment. We get sympathy merely in words. We do not represent our view-point in time, and that is the view of North India. Whether it is Malaya, Burma or Ceylon, we suffer because we do not have a South Indian as the High Commissioner. If Indians in Ceylon are sent back to India, the unemployment in four or five districts of the residuary Madras State will increase. I mention this to point out the indifference of the Centre so far as the South is concerned, and I shall not be tired of repeating this till the situation is remedied. The Hon. Finance Minister has explained all these things and he wants them to be remedied, and then goes on to the various plans. The Hon. Finance Minister says that we should provide for a capital expenditure of Rs. 22 crores in 1954-55 if we want to keep pace with the Five-Year Plan. I want to ask him why he has provided not Rs. 22 crores but only Rs. 12 crores.”

12-40
p.10.

[1st March 1954]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ It is expenditure under the Plan as such. It is not only capital expenditure; it includes revenue expenditure also.”

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—“ He must have planned for the target and provided Rs. 22 crores. If he does not plan for the target and press the needs of this State on the Centre, some other State will ask for more help and get it.

“ One or two items of expenditure which are shown as revenue expenditure ought not to be shown as revenue expenditure. The sum of Rs. 66 lakhs provided for community projects should not come under revenue expenditure. Community projects come under Development Plans, and if this sum is taken away from the expenditure under Revenue Account, there will be a surplus of Rs. 8 lakhs. Though I am pointing out these things, I am going to vote with the Government whatever be the decision. Fortunately or unfortunately that is party politics. After all, it is necessary to support the Government for carrying on the administration of the country. We know what is Parliamentary procedure. Even if the Opposition Party comes into power, they will require the members of their party to vote according to order.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Does the hon. Member say that we must borrow for the Community Project works? ”

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—“ Community Projects are a part of the Five-Year Plan and there is no harm in borrowing. There is nothing inherently wrong in deficit financing. Though Mr. Chintamani Deshmukh is orthodox and rigid and a person of great integrity, he is no use as Finance Minister of the Government of India. (Interruption by the Hon. Sri C. Rajagopalachari.) If the Hon. Chief Minister waits for half a second, he will see me paying a tribute to Mr. Deshmukh. I am not criticizing him and the Hon. Chief Minister is wrong in thinking that I am criticizing him. This is a matter which I can understand easily and I am not likely to make any mistake in this simple thing. I said that he is conservative, honest and a person of great integrity, and all these expressions are absolutely parliamentary.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ The hon. Member is thinking that I am making an elementary mistake. I think that we should not take up the merits and demerits or analyse the character of one who is not here, who is not responsible to this House and about whom we are not concerned in this House, and such talk will lead to unnecessary embarrassment.”

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—“ I am not attacking him; I am only having in mind the handicaps under which he has to work. Some imagination is shown now, and that is why I say that the Finance Minister of the Government of India, is more lucky this year than last year. That is my point.

1st March 1954] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

I am sure Mr. Deshmukh will send me a letter of thanks if he reads the whole of my speech. But unfortunately the whole of my speech will not be printed in the newspapers.

“ Mr. Deshmukh has now shown the right imagination. Deficit financing is not a thing to be afraid of. The principle that when the income is Rs. 500, the expenditure should be only Rs. 499 or less is not right in all circumstances. We must take a long-range view and, if necessary, pass on the burden to the next generation or spread it over the next few years. Only when the deficit is very high, the position becomes serious. Our public debt is only Rs. 194 crores, and even this is wrongly accounted for. Details have not been given about the Rs. 17 crores which he took as ways and means advance in 1952-53. I hope the Hon. Finance Minister will explain whether he has got it written off or repaid or treated it as a long-term loan.

“ Then the Hon. Finance Minister has not mentioned about the Rs. 10 crores which he has taken temporarily. He has not said whether the amount has been allocated between the Madras and the Andhra Governments. I think the allocation has not been made. I wish there had been a reference in the Budget speech to the effect that the allocation had not yet been made and that it would be made shortly. I have no doubt that the allocation will be made on a fair basis. Even after the allocation, the financial position of this State will be sound considered from the point of view of the public debt. I am speaking in support of the Finance Minister. I am saying these things to show that there is no case for additional taxation. He can balance the budget without levying any taxes by simply transferring some items of expenditure under Revenue Account to Capital Account.

“ We are not spending the full amount earmarked for the Plan. We can get more assistance from the Centre for the execution of the Plan. (Interruption.) The Hon. the Finance Minister says that the entire Budget is changed. Sir, a time may come when there is no rain. Let me not wish for it, but it is possible. For seven years successively in the past, we had no rain. As long as there is no rain, we cannot collect any land revenue. Then, we will have to carry on with the help of loans. But it may not be possible then to get loans also. If the loan policy should succeed, we should not introduce new taxes. We should leave some reserves with the people. The Hon. the Finance Minister says that loans will be raised to finance the Five-Year Plan. He may come out with another Five-Year Plan costing some Rs. 9,000 crores. Of course, these Plans are necessary. Therefore, I am suggesting that the portion of the loan granted by the Government of India for the execution of the Five-Year Plan is not enough. This House must wholeheartedly give its support to the Hon. the Finance Minister in demanding from the Government of India some more assistance. If we get such financial assistance from the Centre, it will be spent on community projects and the like which will provide more avenues of employment in the country.

12-50
P.m.

[Raja Muthiah Chettiar of Chettinad] [1st March 1954]

No doubt, the Hon. the Finance Minister says that more avenues of employment should be provided. At the same time, he says that capital is shy and that industrial development must proceed apace. If the Government go on increasing the taxes, how is all that possible? If the plantation industry is going to be taxed, how is it possible to increase the avenues of employment? I am not the owner of any big plantations, but already the plantation industry is suffering on account of labour legislations. If that industry is going to be subjected to taxation, it will then be very difficult to provide amenities to plantation workers. To-day, that is one industry which can absorb more people and give employment to more people. The Government want to kill that industry and, at the same time, say that capital is shy. If the Government provide more capital for the plantation industry under the Five-Year Plan, how is it possible to give employment to more people? I can definitely say that the tax on plantation products is absolutely unnecessary. I think that it is only for mere self-satisfaction that some taxation measures have been proposed. There is absolutely no case for new taxation this year. I do not mean to say that there should be no taxation for all time to come. If there is a case for new taxation, let us take up the question next year. If I had anything to do with advising the Government on this matter, I would suggest to them that there should be no new taxation now. If there is no new taxation, they will get more votes from the people. Really, if this Budget session had commenced some ten days ago and if it had been announced that there would be no new taxation in Madras, it might be that the Congress Party would have been returned in a large majority in Travancore-Cochin State. (Laughter.) But, unfortunately, it was not foreseen by the people concerned. No doubt, I am only expressing a hope. I am not sure what would have happened even if it had been announced that there would be no new taxation in Madras. But there is nothing wrong in expressing a hope. I would say that this is all only tactics. After all, there are only two years more for the next elections. Therefore, we must not resort to new taxation unless there is absolute necessity for it. The Hon. the Finance Minister has expressed fine sentiments that capital is shy and that industry must develop. I reciprocate all those sentiments and good feelings. That is why I started with congratulating him on his masterly review of the situation. But, unfortunately, there is no link in his statements. The proposal for new taxation appears suddenly in his speech. It looks as if the proposal had been forced upon him. He has been ill-advised to accept the suggestion, whoever might have given the advice. Whether he gave the advice to himself or whether it was given to him by somebody I do not know. (The Hon. Sri C. Subramaniam: 'It was not forced upon me.') Well, I can only say that he has been ill-advised by himself. (Laughter.) If there is a deficit of Rs. 150 lakhs or Rs. 200 lakhs, then we must consider the question of bridging the gap. But now there is not a big gap and there is absolutely no necessity for new taxation.

1st March 1954] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

“ Sir, the Hon. the Finance Minister was offering thanks to the officers of the various Government departments. I am sorry that he did not express his thanks to the public of Madras who had subscribed liberally to the Madras Loan.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ That was done in my last Budget Speech.”

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—“ Oh, it was done when the interim Budget was presented. I am sorry I forgot it. Budgets are presented every alternate day (laughter) and I do not remember what was said in one Budget speech or in another Budget speech. I may be excused for this lapse of memory.

“ Then, I come to the question of surcharge on land revenue. To-day, it is clear that the tenants want help from the landowner. I do not think that a landowner paying an assessment of Rs. 500 is a big landowner. He is only a very small landowner. That is my own impression. Now, when the price of grain has suddenly gone down on account of plenty of rains and good harvest, it will be a great hardship if this surcharge on land revenue is introduced. The Government could very well have deferred this proposal. But, if, for the sake of formality, they want to pursue the proposal, I do hope that at least the rigour of surcharge of eight annas in the rupee in the case of those who pay an assessment above Rs. 1,000 will not be there. I hope that even the first Rs. 500 of assessment may be left out for the purpose of the surcharge. The surcharge may be collected only on the amount of assessment above Rs. 500.

“ It may be said that any taxation does not induce people to take to any business. Even the Union Finance Minister in Delhi has not resorted to increase of income-tax. Even if he increases the rate of income-tax, he will not get much of an income on account of that. His intention not to increase the rate of income-tax will have a psychological effect on the people who will invest more money in business which will in turn provide employment to more people. Now, the tax on plantation products is a direct tax. It is not good to impose this tax just at a time when the coffee industry is suffering on account of the restrictions which the Government of India have been trying to put on it during the last few months. Even with regard to exemption of articles from sales tax, I would suggest that the Government should have exempted foodgrains from it since the yield from this particular source will not be much.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ It will yield an income of Rs. 1 crore.”

* RAJAH MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—“ If it is Rs. 1 crore, then I withdraw my argument. I thought it was less than Rs. 1 crore. If the tax from this source yields Rs. 1 crore, then I lose my case. If I go on saying that there is no need for taxation even when it yields Rs. 1 crore, I shall be foolish. Therefore, I shall not persist in that suggestion of mine.

[Raja Muthiah Chettiar of Chettinad] [1st March 1954]

" Then, I come to the housing schemes. The poor people are not having sufficient housing accommodation. In the City of Madras, there is the slum improvement scheme and a sum of Rs. 1½ lakhs has been provided for it. But that is a very meagre allotment. I do hope that the Government of India will be persuaded to give more financial assistance for housing schemes in the City of Madras and other industrial towns like Madurai, Coimbatore, Tirunelveli, etc. Even here, there is a snag. Under the housing schemes, only industrial labour is contemplated. There are many labourers who come within the purview of the Factories Act, but who fall outside the scope of the Industrial Housing Schemes. The Government must, therefore, get necessary exemption from the Government of India in this regard so that in the houses built by the City Improvement Trust and other house construction organizations, not only workers employed in 15,000-worker-mills but even those in 100-worker-mills can be accommodated. After all, a worker in a big mill can expect to have more amenities than a worker in a small mill. So, if the City Improvement Trust is willing to put up a house and accommodate a worker in a small printing press or a workshop, why should that not be done? Now, the Government of India say that it cannot be done because the small mill or factory does not produce more. So, the City Improvement Trust or any other organization has not been able to build houses for workers in such small factories and mills. I do hope that the Government of Madras will urge on the Government of India to relax this rule so as to benefit the workers in small industries also.

" I am tempted to remind the House again of the views expressed by the Hon. the Finance Minister in his speech regarding the absence of proper environment for the development of industry such as the expression that capital is shy. I once again suggest to him that he can achieve his object only if more incentive is given to the people to increase production. Though I am a member of the Government Party, I do appeal to the Government that they need not stand on prestige and just because they have proposed certain taxation measures, they need not pursue them. After all, these are all proposals and nobody will consider the question as a vote of confidence if they change their mind. When the necessary Bills are drafted, the Government can modify their proposals suitably. My humble suggestion is that they need not stand on prestige.

1 p.m. " With regard to Capital Works, I should offer my congratulations to the Government on their taking up many Capital Works, though one or two may appear to be of a parochial nature. I wish to mention about the Vaigai Scheme. People in Ramanathapuram—not my constituency, but a neighbouring constituency, the hon. Member Sri Swaminathan's constituency—are suggesting that certain portions will be benefited more and certain portions will not be benefited. People in Tirumangalam and other places are agitated. I have no objection to Vaigai water being given to Tirumangalam as well as other areas. I do sincerely hope that

1st March 1954] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

the Government will view this matter just like what a Tribunal will do. Let them ask their expert engineers to go into the whole question, investigate and come to judgment and let the Government abide by their judgment. They should not fight shy of this. I have been receiving telegrams and letters four or five a day for the past one month from people of that area—of course not my area and even if it is, I am not shy of telling—that the Vaigai Scheme should primarily benefit them. After all we are interested in seeing that all areas are developed. We do not want any lopsided development. We do not want one area to be developed and another area to be neglected. It is not fair. At present the Minister in charge of the Public Works Department is the Hon. Raja of Ramnad and in view of his knowledge he should be relied on to go into the whole question and furnish full details to the Cabinet. I hope the Government will also get expert opinion. The sincere advice of the Hon. Raja of Ramnad will be valuable to the Government on this occasion and I hope it will be heard.

“ In this connexion, mention was also made about Electricity undertakings. Government must take a bold step. The former Minister who is here did so much for the electrical and irrigation development. But I may mention to him and the Members of the Government that they should have gone on quickly. However much they may grant loans to these undertakings, they will not develop; for there will be partisan work and partial treatment. Therefore, I suggest to the Government that they should take over the undertakings themselves. It will not mean much money and it will require only a small sum. They should not delay this matter any further. Instead of giving loans, they themselves should take over the undertakings. After all, loans will not be repaid and will not be managed properly. Therefore, my suggestion is that instead of granting loans to individual concerns, the Government should take over the institutions and develop rural electrification and extensions. There are certain areas—parts of Ramanathapuram, Madurai, Tiruchirappalli, Pudukkottai, etc. These are the Rayalaseema of Tamil Nad and Government should consider these areas as such hereafter. Unless speedy irrigation and electricity facilities are provided in these areas, we cannot help these areas. Rural electrification has been the prime necessity. In spite of the fact that our Reservoirs are full, there is no electricity. I do not know what the people were doing when electric connexions were cut off and when electricity cut was there. But now there is a possibility of giving new connexions. Still, numerous applications have not been considered and many connexions required have not been given. I hope the Hon. Raja of Ramnad has statistics and would realize the correctness of my statement. If I am wrong, I should be happy. I therefore request the Government to go into the question thoroughly especially to regard to districts like Ramanathapuram and Tirunelveli and Sivaganga and other places and see that more electric connexions are provided as early as possible, before the next Kuruvai season starts.

[Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

[1st March 1954]

"I should like to congratulate the Government on the step taken by them to open a Medical College. This should have been done much earlier. At least they have done this at this late stage and I congratulate them on their decision to start the College in July 1954.

"There is one other subject which I should like to mention in this connexion and that is the subject of education. I shall not go into the much debated question of Elementary Education; there is time enough to discuss it later on. Now, Sir, I am concerned with the discipline in the colleges and schools. Discipline in schools and colleges will be all right only if the National Cadet Corps is developed in educational institutions. India is threatened from all parts of the world, from all sides. When our Defence Minister and Prime Minister are interested in putting up proper defence, it is necessary that our young men should be put under colours. There is not even 10 per cent who are under colours now. So far as schools are concerned, it is only one per cent or two per cent. The State Government have the responsibility of paying half the cost while the Central Government pays the other half. It is refreshing to note that there are 15 Units. I wish it were 15 hundred Units. That should be the minimum. They have to add zeroes and zeroes have meaning and they are worthwhile to the public. No doubt the Government of India will give their share if the State Government finds its portion of the money.

"I find that the Hon. the Finance Minister in his clear statement on Ways and Means has expected a demand for Rs. 14,94,00,000 and he expects a credit of Rs. 394 lakhs. He would like to make up the balance of Rs. 11 crores from the Government of India and by Public Loans. I am afraid the way in which the Government of India have not agreed to the 22 crores projects, if they could not persuade themselves to accept that, I do not expect they will accept this. And assuming that the public loan as envisaged in the Budget comes through, I wish to suggest that 11 crores is not much both sides put together. Therefore, what does it matter if the 40 lakhs is also added to the 11 crores? I am prepared to offer to the Government that I shall underwrite the extra 40 lakhs, to collect the 40 lakhs. Of course, it is not parading my support to the Government. To some extent, I have been of help in the loans issued by the Government in the last few years. Therefore, I consider it their sacred duty to give up the proposed taxation on Plantations and Agricultural Income."

SRI K. VINAYAKAM :—"The hon. Member refers to only two items. Let the Government . . ."

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—"The Speaker has allowed me some time. I do not say, wisdom is my monopoly. Hon. Members may also have it. I do not want to take the time of the House. We are here to hear hon. Members from all sections of the House and opportunity will be given to them to put forth various other good suggestions and which we shall

1st March 1954] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

listen to with profit. Mr. Speaker, to that Rs. 11 crores, this Rs. 40 lakhs may also be added and obtained either from the Government of India or by public loans. This is my humble suggestion. I shall certainly arrange to get the 40 lakhs, if only Government would give up these taxation proposals. It will do good to the Congress Party, it will do good to the country and it will help the Government themselves. Let them not stand on prestige. No prestige comes in here. They have enough prestige. They need not build up any more on this issue. After all this is a matter by which they can please the public. After all, a Government have to provide the people with food, housing, employment and clothing. Let them concern themselves with these four items. That is my humble suggestion to the Ministry.

“ Mr. Speaker, Sir, let me only assure that all the suggestions are made by me not in a spirit of antagonism or criticism, but they have been made in the best spirit, with the best of intentions for the consideration of the Government. Let me wish the best of luck to the Government.”

* SRI S. S. RAMASAMY PADAYACHI :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 1954-55 வரவு செலவு திட்டத்தில் பிற்பட்ட சமூகத்தினருக்கு அரசாங்கம் என்ன செய்தது என்பது பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஹரிஜனங்கள், பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் ஆகியோரின் நல அபிவிருத்திக்காக இந்த ஆண்டு பட்ஜெட்டில் 90 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்காக இந்த 90 லட்ச ரூபாயில் பத்து லட்சமே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினர்கள் ஜனத் தொகையில் எத்தனை சத விதிகம் இருக்கிறார்கள் என்பதை கணக்கிட்டு அந்த சத விதிகப்படி பணம் ஒதுக்க வேண்டும். இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதிலும் மற்ற சலுகைகள் காட்டுவதிலும் ஜனத்தொகை விதிதாச் சாரப்படி பணம் ஒதுக்கும் படியாய் அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மாகாணத்தில் அரசாங்கத்தின் கணக்கு பிரகாரம் பார்த்தால் 33 சதம் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஜனத்தொகை விதிதாச் சாரப்படி கணக்கு பார்ப்போமானால் 60 சத விதம் இருக்கிறார்கள்.

“ இந்த ஜனத்தொகையின் கணக்குப்படி பிற்பட்ட சமூகத்தினருக்கு எல்லாவித சலுகைகள் அளிப்பதற்கும் நிரந்தர பரிகாரம் செய்வதற்கும் அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது நாட்டில் அரசாங்கம் புதிய வரிகளை கொண்டுவந்திருக்கிறது. நாட்டில் மக்கள் அல்லல்படும் இந்த நேரத்தில், இருக்கும் வரிகளை கொடுக்க முடியாதிருக்கும் இந்த நிலையில், இந்த புதிய வரிகள் தேவையிலை என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன். சென்ற ஆண்டில் பருவமழை பெய்ததால் விளைச்சல் ஓரளவுக்கு நன்றாக இருந்தது. அதனால் விவசாயிகளுக்கு சுபிட்சம் ஏற்பட்டது என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பயிர்கள் பூச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்டு, விளைச்சல் ஏதும் இன்றி பலவகைகளிலும் விவசாயிகள் நஷ்டம் அடைந்தார்கள். இவைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் சற்று ஆலோசனை செய்து பூச்சிகளால் பாழாக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு வரிவஜா அளித்து ஏழை விவசாயிகளை காப்பாற்றுகிறது கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக செஞ்சி, திண்டிவனம் தாலுக்காக்கள் போன்ற இடங்களில் விவசாயிகள், இந்த பூச்சிகளினால் மிகவும் நஷ்டத்துக்குள்ளாயிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வரிவஜா அளித்து உதவுமாறு அரசியலாசை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ இரண்டாவதாக நீர்ப்பாசன வசதிபற்றி அரசாங்கத்திற்கு திரும்பத் திரும்ப எடுத்துரைத்திருந்தம்கூட சற்றும் செவியாததற்காகத் தெரிய

[Sri S. S. Ramasamy Padayachi] [1st March 1954]

வில்லை. தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் மிகவும் சாதாரணமாக செய்யக் கூடிய சிறிய நீர்ப்பாசன வசதிகள் அணைக்கட்டுகள் கவனிப்பாற்றற்ற நிலையில் இருக்கின்றன. கடலூர்-கடலம் அணைக்கட்டு கட்டினால் நான்கு லட்சத்து முப்பதாயிரம் (430,000) ஏக்கர்களுக்கு தண்ணீர் வசதி ஏற்படும். இதை திரும்பத் திரும்ப பலமுறை அரசாங்கத்திற்கு சட்டக் கட்டியும் எந்தவிதமான முடிவுக்குத் வந்ததாக தெரியவில்லை. இவ்வருஷ பட்ஜெட்டிலுங்கூட தென்னாற்காட்டின் நீர்ப்பாசன வசதிக் கென்று ஏதும் ஒதுக்கப்படவில்லை. விவசாயிகள் தண்ணீர் வசதியின்றி தவிக்கவேண்டியதாய் இருக்கிறது. எக்சிடியூட்டில் என்ஜினியரை விசாரித் தால் 'அரசாங்கம் திட்டம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது, கால்பாண்டென்ஸ் செய்துகொண்டுதானிருக்கிறோம். 35,000 ரூபாய்க்கு எஸ்டிமேட் அனுப்பி இருக்கிறோம்.' என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் எந்த காரியமும் நிரந்தரமாகச் செய்யப்படவில்லை. 3,000 ஏக்கர் நிலங்கள் முனிசிபாலி டியில் இருக்கின்றன. இந்த முனிசிபாலிட்டிக்கு விவசாயிகள் வரி செலுத்து கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு பாசன வசதி எதுவும் செய்துகொடுக்கப் படவில்லை. இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் இரிகேஷன் கமிட்டிக்கு (Irrigation Committee) விடப்பட்டிருக்கிறது. சென்னைவிலிருந்து இன்னும் உத்தரவு வரவில்லையென்று சொல்லுகிறார். நிரந்தர முடிவுக்கு வருவதற்கு நெடுநாட்கள் ஆகுமோ என்னவோ தெரியவில்லை. இந்த அவல நிலையை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக இந்த தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் உள்ள ஏரிகள் யாவும் மண் அடைந்து அவற்றின் அளவு குறைந்திருக்கிறது. மண்ணைவாரி அப்புறப்படுத்திவதற்கும் பழைய பாசன அளவுக்கு கொண்டுவருவதற்கும் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. யாதொரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு பட்ஜெட் விவாதத் தின்போதும் பல முறை சொல்லியும் ஒருவிதமான நடவடிக்கையும் இந்த அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் பெரிய அணைக்கட்டு எதுவும் இல்லை. பெரிய ஏரிகளுக்கே இடமில்லை என்று சொல்வேண்டும். பல ஏரிகள் பழுதுபார்க்கப்படாததால் பயிர்த்தொழில் பாதிக்கப்படுகிறது. முப்பது வருஷ காலமாக பழுதுபார்க்க எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்த தாகத் தெரியவில்லை. இதை உடனடியாக கவனிக்கவேண்டும்.

“புதிய கல்வித் திட்டத்தைப்பற்றி நாட்டில் பல கிளர்ச்சிகள் நடந்தும் மகாநாடுகளிலிருந்து பல தீர்மானங்கள் அனுப்பப்பட்டும், பல கட்சிகளும் எதிர்த்துங்கூட ஒரே பிடிவாதமாக நாட்டிற்குப் பயன்தராத ஒரு திட்டத்தை ஆட்சியாளர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் பள்ளிப்பிள்ளைகள் தங்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு சரியாக போவதில்லை. பாதிக்குமேல் ஆஜர் குறைந்திருக்கிறது என்று கேள்விப்படுகிறோம். இருந்தாலும் இந்தத் திட்டத்தை சிறு பிள்ளைகள்மீது திணித்து ஒரே பிடிவாதம் செய்கிறது இந்த அரசாங்கம். இன்னும் இதை நகரங்களுக்கு வில்தரிக்கப் போவதாக அறிகிறோம். மக்களின் நன்மையைக் கருதி, பிற்கால சந்ததிகளின் நன்மையைக் கருதி இந்த திட்டத்தைக் கைவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை ஆராய்வதற்கு அரசாங்கம் பரஸுலேக் கமிட்டி என்கிற கமிட்டியை, யாரையும் கேளாமல் யாரையும் கலவாமல் நிறுவினார்கள். இந்தக் கமிட்டியில் இடம் பெறுவதற்கு இந்த நாட்டுக் கல்விமுறை, பழக்க வழக்கங்கள், பண் பாடுகள், வாழ்க்கை வசதிகள் இவைகளைப்பற்றி முன்பின் அறிமுகமில்லாதவர்களை போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் முடிவையே சட்டமாக இயற்றி விடுவார்கள் என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. இதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று எதிர்த்தும் இருக்கிறோம். இருந்தும் இன்னும் பிடிவாதமாக இருக்கிறார்கள். தயவு செய்து எதிர்காலக் குழந்தைகளின் நன்மையைக் கருதி இந்தத் திட்டத்தை வாபஸ்பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“தென்னாற்காட்டில் பல கிராமங்கள் மின்சாரவசதி இல்லாமல் இருக்கின்றன என்று இரண்டு ஆண்டுகளாக மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். குறிப்பாக கள்ளக்குறிச்சி

1st March 1954] [Sri S. S. Ramasamy Padayachi]

தாலாகாவில், செஞ்சி தாலாகாவில் நீர்ப்பாசன வசதி கிடையாது. ரோடு வசதி கிடையாது, அணைக்கட்டு வசதி கிடையாது, இந்த இரண்டு தாலாகாக் களிலும் மின்சார வசதி செய்து கொடுத்தால் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும்.

“ நெய்வேலியிலுள்ள சரங்கத் தொழிலாளர்கள் எஞ்சினியர் கோஷ் என்பவரின் தொல்லைக்குள்ளாகி கஷ்டப்படுகின்றனர். ஆதலால் மக்கள் கிளர்ச்சி இருந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது. அந்த எஞ்சினியர் ஏழைத்தொழிலாளர்களை கசக்கிப் பிழிகிறார் என்று கேள்விப்படுகிறேன். சில நாட்களுக்குமுன் ஒரு கார் டிரைவரை நல்ல வெய்யிலில் உருட்டி அவனை நன்றாக அடித்திருக்கிறார். தொழிலாளர்களை சரியாக நடத்துவதில்லை. இதைப்பற்றி புகார் கூறினால் அங்கிருக்கும் டி.எஸ்.பி. (D.S.P.) தொழிலாளர்களெல்லாம் கம்யூனிஸ்டுகள் என்றும் நாசவேலை செய்கிறவர்கள் என்றும் சொல்லிவருகிறார்கள், கம்யூனிஸ்டுகள் என்றால் நாச வேலைக்காரர்களா? அப்படியென்றால் சட்டசபையிலுள்ள கம்யூனிஸ்டுகள் எந்த நாகராலியையும் எடுத்து உடைத்ததாகக் காணாமே (ஆரவாரம்).

“ ஜில்லாக்களிலுள்ள அதிகாரிகள் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் சொல்வதை கவனிப்பதே கிடையாது. சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் சொல்லும் நியாயமான கோரிக்கைகளும் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. இந்தச் சர்க்கார் வந்ததிலிருந்துதான் இந்தமாதிரியான ஒரு யதேச்சாதிகாரம் நாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. சர்க்காரும் நல்ல முறையில் விவசாய மக்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் செய்வது கிடையாது. இந்த நாட்டில் படித்தவர்களிடமும், படிக்காத ஏழைத் தொழிலாளர்களிடமும் வேலை யில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்து வருகிறது. எல்லா மக்களுக்கும் வேலை கிடைப்பதற்கான ஒரு ஏற்பாட்டை சர்க்கார் செய்யவேண்டும். இன்றையதினம் சர்க்கார் இந்தத் துறையில் செய்துகொண்டிருக்கும் காரியங்கள் மிகவும் குறைவு என்றாலும் நான் அதற்காகச் சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன். தொழிற் ஸ்தாபனங்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை நீக்கி வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை அதிகப்படுத்தக் கூடாது என்று சொல்வதைப்போலவே சர்க்காரும் தங்கள் இலாக்காக்களில் வேலை செய்பவர்களின் நலனையும் கவனிக்கவேண்டும். தற்போது எங்கள் ஜில்லாவிலுள்ள ஆபீஸர்கள் திடீர் திடீர் என்று கீழ் உத்தியோகத்திற்கு மாற்றப்படுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸில் வேலை செய்கின்ற கிளார்க்குள் கெஜட் உத்தியோகஸ்தர்களாக சீக்கிரம் ஆகிவிடுகிறார்கள். ஆனால் ரெவின்யூ இலாக்காவில் தாசில்தார்களாகவும், டெபுடி தாசில்தார்களாகவும், இருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் கீழ்தர உத்தியோகஸ்தர்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு சர்க்காரே முழுப் பொறுப்பாளி அல்ல என்பதை நான் ஒப்புக் கொண்டாலும் இவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஊழல் மிக்க நிர்வாகத்தால் தான் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. இதையும் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க சர்க்கார் சமூக நலத் திட்டம், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் இவைகளை இன்னும் வேகமாக எல்லா ஜில்லாக்களிலும் விஸ்தரிக்கவேண்டும்.

“ கடைசியாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கனம் மந்திரி அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது இவர்கள் சாதித்திருக்கும் சாதனைகளைப் பற்றியும், இவர்கள் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் திட்டங்களைப் பற்றியும் சொல்லி மக்கள் ஆதரவைத் தேட்டும். நான் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் மக்களிடம் “நீங்கள் ஏன் உழைப்பாளி கட்சிக்கு வோட்டுப் போட்டீர்கள். அவர்களுக்கு வோட்டுப் போட்டதால் அவர்கள் என்ன காரியம் சாதித்து விட்டார்கள்” என்றெல்லாம் உழைப்பாளி கட்சியைப்பற்றி மட்டும் பேசி வருவது சரியல்ல. குறிப்பாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும், கனம் ராஜாராம் நாயுடு அவர்களும் தான் இதுமாதிரியாகப் பேசினார்கள். இவர்கள் ஜெயித்து வந்த தொகுதி மக்களுக்கு என்ன நல்ல காரியங்களை

1-20
p.m.

[Sri S. S. Ramasamy Padayachi] [1st March 1954]

இவர்கள் சாதித்திருக்கிறார்கள் என்பதாக நான் இவர்களைக் கேட்கின்றேன் ? மேலும் எங்கள் ஜில்லாவில் வேறு சில காங்கிரஸ்காரர்களும் தான் ஜெயித்து வந்திருக்கிறார்களே அவர்கள்தான் அவர்களுடைய தொகுதிக்கு தங்கள் சர்க்காரிடம் சொல்லி என்ன சலுகையைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். நாங்கள் எங்கள் சமூகத்தவரின் நல்லெண்ணத்திற்கு உள்ளாகி, அவர்களுடைய வோட்டுக்களைப் பெற்று இங்கே வந்திருக்கிறோம். எங்களால் எங்கள் தொகுதி மக்களுக்கு உடனடியாக எந்த நன்மையையும் செய்ய முடியவில்லையென்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் எங்கள் தொகுதி மக்கள் காங்கிரஸ்காரர்களை என் தொகுதியிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பியிருந்தால் அவர்களுக்கு பல நன்மைகளை நாங்கள் செய்திருப்போம் என்று கனம் மந்திரிகள் சொன்னால், நாங்கள் இன்றைக்கே, காங்கிரஸில் சேராவிட்டாலும்கூட எங்கள் ஸ்தானங்களை ராஜிநாமாச் செய்துவிடத் தயாராக இருக்கிறோம். எப்படியாவது எங்கள் தொகுதி மக்களுக்கு இந்தச் சர்க்கார் பல நன்மைகளைச் செய்தால் போதமென்பதுதான் எங்கள் விருப்பம். வீணாக இங்கே வருவது, பேசுவது, போவது என்பதினால் என்ன பயன் என்றுதான் நாங்கள் கருதுகிறோம். ஆகவே தங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை ஆதரிக்க வில்லையென்பதற்காக ஒரு பிரதேசத்திற்கு செய்ய வேண்டிய நன்மைகள் எதையும் செய்வதற்கு இந்தச் சர்க்கார் தயங்கக் கூடாது என்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

1-25 * SRI N. N. SUVARNA :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the
P.m. Budget speech of the Hon. the Finance Minister is, in my humble opinion, a grand speech. I congratulate him on it. (Hear, hear.) Important items of revenue and expenditure and excess of expenditure over revenue and the way in which that deficit is to be covered by taxation of a minor character have all been set out in set order and in set paragraphs in a quite understandable manner so that even a person who is not acquainted with the complex nature of State finance can understand it. In referring to the outlay on Capital works he refers to the extension of cultivation by means of irrigation projects, by means of which large areas of untilled lands could be brought under the plough. He has also referred to the Community Projects and the National Extension Service Schemes which have been designed for intensive production. Coupled with all these is electricity and its extension to rural areas to enliven and enrich the countryside. The Budget speech is a lucid exposition of all these subjects in chaste English of which even an Englishman will feel proud. I therefore deem it fit to congratulate the Hon. the Finance Minister even in this respect particularly because in these days when people having lost a sense of proportion persist in doing work in regional languages at the sacrifice of the interests, and joint life and the future of the minorities with whom they live and move and have their being.

“ Though the Budget has been prepared in the traditional manner, and is correct in every detail fulfilling every condition which Government ought to, I am however compelled to say that the Budget is rather a routine and stereo-typed one. (Interruption.) It is not a contradiction. You will soon see that. When I heard the Hon. the Finance Minister delivering his special somehow or other, I felt that the speech lacked something that would infuse life in the villages, something that will transform the slum dwellers and give them a new outlook on life and a hope for the future for the down-trodden, the oppressed and the backward communities.”

1st March 1954]

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now adjourn for lunch and meet again at 2-30 p.m. The hon. Member may continue his speech after lunch.”

The House then adjourned for lunch.

(After lunch—2-30 p.m.)

* SRI N. N. SUVARNA (*cont*) :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I was just saying that the Budget does not infuse any life in the villages. In other words, I wanted the Budget to be life-giving and that it should contain a soul which would uplift the down-trodden and the backward. But, the budgetary provisions do not contain anything like that. They do not touch the masses or the ‘have-nots’. This question of unemployment has therefore become a key problem. When the Budget proclaims itself to be for the benefit of a Welfare State,—it need not contain a panacea—an all-time panacea—for unemployment—but I should say that it must contain at least the beginnings of an attempt to solve the unemployment problem. In fact, it appears that the Hon. the Minister for Finance has not grasped the problem completely. That is why we see that after he has covered the Budget proposals in his speech, he refers to this question only in paragraph 14 and puts some questions to himself and tries to solve them. He argues that the unemployment problem is a chronic one, that it is not a short-time phenomenon and that it is also not of recent origin. This does not afford any consolation to the under-developed. He says further that unemployment in the urban population is due to the pressure of the population upon land. He, therefore, points out to the various schemes for extensive cultivation by means of major irrigation projects and also to the system of intensive cultivation sponsored by the Community Development Projects as well as the National Extension Service Schemes and says that these schemes will produce the necessary benefits. He requests us, therefore, without solving the unemployment problem—to wait and see. This outlook that he has presented is not at all helpful and I feel that it is due to a wrong method of approach.

“ In regard to the question of intensive cultivation by means of the Community Projects and the National Extension Service Schemes, the important question to consider is, who is going to be benefited thereby? Is it to be the tenant or the landlord? Taking the case of South Kanara, for example, the tenant there has been clamouring for an interest and a stake in the land so that he may think of greater production and how to step up production. He has been clamouring for years and the Government have conceded that this agrarian discontent in South Kanara has caused considerable anxiety to them and point out to the South Kanara Tenants Protection Act that was passed during the last session as a sort of palliative. This is only a half-way measure. Unless the tenant's demand for fixation of a proper rent

[Sri N. N. Suvarna]

[1st March 1954]

and for security of tenure is granted he can have no interest in the land and he can never be expected to co-operate in the execution of either the Community Development Project or the National Extension Service Schemes. That is why our experience in South Kanara has been that these two schemes are going to waste. These schemes have already been there for the last two years and we are getting into the third year and yet no substantial work has been done. This is the effect of delaying tenancy legislation for South Kanara. The tenants have absolutely no interest in the land and they are not prepared to co-operate. We do not know for how long this tenancy legislation is going to be deferred. Assurances were given that it would be introduced during this session but in the Governor's Address and in the list of Bills that are to be introduced this year no mention has been made in regard to tenancy legislation for South Kanara.

"Coming next to the question of extension of cultivation by means of major irrigation projects, South Kanara cannot boast of any such projects. In this connexion, I may just point out to the Government that there are about 60,000 acres of arable waste land available for cultivation in Malnad area. If only the Government have got a mind, they can start a scheme of colonization so that people can come and live as farmers in those areas on a co-operative basis. By merely asking them to go and settle there, nobody will be prepared to do so. What has to be done is that the Government will have to grant subsidies to the tenants to set themselves up as farmers and for the purchase of agricultural implements and other things which may be needed to start them on their career. Special facilities of communication from these distant Malnad areas to the nearest Taluk centres and the nearest market places to which they can bring and market their produce for their own benefit should be provided. Only if such assistance is to be granted, will the occupation of the Malnad areas be possible and it will go a great deal towards relieving the problem of unemployment. But, I regret, nothing has been done in this regard and the people have been allowed to stew in their own juice.

2-40
p.m.

"This wrong method of approach seems to be rather traditional with us. This takes me on to the vexed question of Prohibition. Everybody knows and everybody realizes that Prohibition as a policy is a colossal failure and the only justification that can exist for the continuance of this policy is the invisible advantages, i.e., advantages which only a chosen few can see which can accrue to poorer classes in the future so that their houses may flow with milk and honey at a distant future, by preventing them from taking to toddy now. The Andhra Prohibition Enquiry Committee Report has not come a day too soon. I for one agree with all the conclusions and recommendations that have been arrived at by that Committee. As a criminal lawyer of 30 years standing, I can quote chapter and verse in support of the conclusions and recommendations arrived at

1st March 1954] [Sri N. N. Suvarna]

by that Committee. We should not be under any illusion that things are going to be bettered by transferring Prohibition work into the hands of the regular Police. Sir, people talk about the better enforcement of Prohibition. Even now we are sentencing people to imprisonment and imposing heavy fines for offences under the Prohibition Act. Still people are prepared to undergo imprisonment. We cannot hang people for Prohibition offences. We cannot introduce corporal punishment because no Government can dare to impose it. Therefore the transfer of the work relating to the enforcement of Prohibition from the Department of Prohibition which has practically attended to this work exclusively to a department which has other multifarious duties to perform is not going to improve matters. So my humble opinion is that it is high time that we should reconsider this policy of Prohibition with a view to pursue the ideal of Prohibition by some alternative method if not for immediate Prohibition at least for eventual Prohibition.

“ I wish also to refer in this connection to another unpleasant aspect of Prohibition so far as my district of South Kanara is concerned, as I am not acquainted with conditions in other districts of the State and I am also not able to get any knowledge about them in this Assembly because most of the speeches are made in Tamil. There are five lakhs of Billavas in my district of South Kanara who have been dependent on tapping for their living, and there is full-scale unemployment among them, as a result of the policy of Prohibition being pursued by the Government. To relieve their distress and to provide alternative employment the Government have asked these tappers to form themselves into co-operative societies and apply for licences for tapping sweet toddy from which jaggery can be manufactured. Even this is possible only during six months in a year. The margin of profit is so low that it is not possible for any family to live in comfort on this income. Besides, marketing facilities are few and far between and the Government do not even lift their little finger to help these societies in any way. Jaggery is a perishable article and there are no storage facilities for these co-operative societies in the villages for storing jaggery. If the Marketing Federation passes any resolution requesting the Government that at least lorries may be supplied so that the co-operative societies may be enabled to carry jaggery to the roads and corners of the district so as to find better prices for it, even that request is not acceded to by the Government. Thus these people belonging to the tapper community are practically living on the edge of starvation and in this connection I wish to refer to one passage in the Governor's Address which seems to me more of a joke than anything serious. It has been stated in the Address that high priority has been given to the uplift of the Harijans and Backward Classes on the resources of the State. I thought that much money would be forthcoming for the uplift of such a vast population as the Harijans and Backward Classes. In my district of South Kanara which has a population of 17 lakhs, 12 lakhs of people

[Sri N. N. Suvarna] [1st March 1954]

belong to the Harijan community and Backward Classes. Harijans would be about 2 lakhs and the rest—10 lakhs—belong to Backward Classes. Sir, we are told in the Budget speech of the Finance Minister that a sum of only Rs. 90 lakhs has been ear-marked for the purpose of the uplift of the Harijans and Backward Classes in the entire State. Going deeper, I find from the Budget Memorandum that the amount ear-marked for the uplift of the Backward Classes is only about Rs. 10 lakhs. We have got about 30 millions of people belonging to the Backward Classes and my district of South Kanara itself contains 10 lakhs. For this population of 30 millions, what sort of uplift is possible with 10 lakhs of rupees? ”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“ May I tell the hon. Member that what is provided is extra—over and above what the others get.”

SRI N. N. SUVARNA:—“ I have already stated that this extra amount does not touch the poor masses at all. This sum of 10 lakhs of rupees is just a drop in the ocean—10 lakhs of rupees for 30 millions of people. I believe nothing substantial is going to be achieved. I am only asking, ‘ why ear-mark such a tiny sum? Is it merely to put it on paper that something has been done? ’ That is the grievance I have got on behalf of the Backward Classes to whom I have the honour to belong. I expected from the Budgetary provisions that they would be able to transform all the lower classes into at least middle classes so that eventually all classes may rub their shoulders and the caste barriers may be destroyed. On the other hand, we see the poor will continue to remain poor and that caste distinctions will continue to stalk in the same old manner. No change can be effected if the Budgetary provisions do not touch the masses who are suffering from unemployment.

“ Lastly, as if to make the cup of misery full, we are asked to support the Modified Scheme of Elementary Education. I must say that opinion is very sharply divided and in fact, there is overwhelming opposition to this Modified Scheme of Elementary Education. I must frankly say that this new system tends to perpetuate caste distinction and that this will lead to the predominance of monopolistic classes. People’s opposition to the scheme has been growing and I would request the Government not to force this measure down the throats of people who are unwilling to accept it.

2-50
p.m.

“ I must say in conclusion that this Budget has afforded an opportunity for hon. Members to review the economic condition of the State. I have offered my criticisms in the sincerest manner possible and with the best of intentions in the firm belief that we are all working for the betterment of a Welfare State. Thank you.”

1st March 1954]

* SRI U. MUTHURAMALINGA THEVAR :—“ கனம் உதவிச் சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அடங்கியுள்ள விவரங்களைப் பார்த்து—சர்க்கார் தாங்கள் சாதித்திருக்கும் சாதனைகளைப்பற்றியும், சாதிக்கப் பேரும் காரியங்களைப் பற்றியும், பிறர் புரிந்துகொள்ள முடியாத தந்திரமான பாஷையில் மறைமுகமான வார்த்தைகளால் அதனைத் தயாரித்திருப்பதால்—அங்கத்தினர்களில் பெரும்பாலோர் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலைமையில் தான் இருப்பார்க்கு என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஆனால் இவர்கள் இப்படிப்பட்ட தந்திரமான முறையில் மறைமுகமான வழியில் காரியங்களை என் செய்யவேண்டுமென்றும், செய்த காரியங்களையும் பிறர் அறிந்து கொள்ள முடியாத பாஷையில் என் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்றும் தான் அடியேன் அறிந்துகொள்ளமுடியவில்லை.

“ நிதி மந்திரி அவர்கள் தன்னுடைய பிரசங்கத்தில், முக்கியமாக விவசாயிகளுடைய நிலைமையைப் பற்றி சொல்லுகிற காலத்தில், ‘யுத்தத் திற்குப் பிறகு முதன் முறையாக உரிய காலத்தில் வடிகிழக்கு, தென் மேற்குப் பருவ மழைகள் நம் ராஜ்யத்தில் பெய்தன. அதனால் நாட்டின் நிலைமை வெகுவாகச் சீர்ப்பட்டிருக்கிறது,’ என்றெல்லாம் பெருமை பட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். மழை பெய்தது என்பது என்னவோ வாஸ்தவம். ஆனால் பெய்திருக்கும் மழை நம் நாட்டின் வருங்காலம் நன்றாக இருக்கும் என்பதற்கான ஓர் அறிஞரையே தவிர, நாட்டில் தற்போதுள்ள பீடை அதனால் கொஞ்சம்கூட குறையவில்லையென்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. சென்ற ஆண்டுகளில் தண்ணீர் இல்லாமல் நம் நாட்டுப் பயிர்கள் நாச மடைந்து வந்தது போக, இவ்வருடம் சில இடங்களில் அதிக மழையால் பயிர்கள் நாசமடைந்திருக்கின்றன. இன்னும் சில இடங்களில் பூச்சிகள் விழுந்து நன்றாக வந்த பயிர்கள் அழிந்திருக்கின்றன. இது உள்லாம் நம்மைப் பிடித்திருக்கும் பீடை இன்னும் முழு அளவில் நீங்கவில்லை யென்பதைக் காட்டும் துக்கக் குறி. இயற்கை ஒருபுறத்தில் இப்படி விவசாயிகளை இன்னமும் சோதித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றால், மற்றொரு புறத்தில் செயற்கையாக ஏற்படுகின்ற சர்க்காரின் தொந்தரவும் அவர்களுக்குச் சொல்லி முடியாது. ‘நேரிடையாக நிலத்தில் உழுது பயிரிட பவர்கள் விவசாயிகளா? அல்லது உட்கார்ந்து உண்டு, உழைப்பவனை வேலை வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் முதலாளி வர்க்கம், நிலச்சவாந்தார் பரம்பரையினர் விவசாயிகளா?’ என்பது இன்னும் இந்த நாட்டில் சரியாக நிர்ணயிக்கப்படாதது ரொம்பவும் துரதிருஷ்டமான விஷயமாகும். உழைத்து உழைத்து ஒட்டாண்டியாகிக் கொண்டிருக்கும் உழைப்பாளி விவசாயிகளின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு இன்றைக்கு உண்மையில் நன்மை அடைந்து வருபவர்கள் கவலையின்றி உண்டு தெருத்தின்னையில் படுத்துறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலச்சவாந்தார்கள்தான் என்று நான் சொன்னால் என்னிடம் உங்களுக்குக் கோபம் வரலாமா? கோபம் வந்தால் உண்மையை உணர்ந்தும் அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் நீங்கள் இருக்கும்போது அதை நான் பட்டவர்த்தனமாக இந்தச் சபையில் சொல்வதினால்தானே அந்த கோபம் என்பேரில் உண்டாகிறது. ‘எழை விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்கிறோம்’, என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்தச் சர்க்கார் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும், விவசாயி யார் என்பது இவர்களால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருப்பதால் அல்லது புரிந்துகொண்டும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறபடியால் நிலத்திலே உண்மையாகப் பாடுபடுகின்ற விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேருகின்ற தொல்லையாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொன்னால், ‘நான் சொல்வது உண்மையா? பொய்யா? அர்த்த மற்ற முறையில் சர்க்கார்பேரில் சாட்டும் குற்றமா?’ என்று இவர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கக்கூடாதா? நல்லது தீயது எது என்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் நடுநிலைமைத்தன்மையையும், அதன்பேரில் பாரபட்சமற்ற முறையில் எழுகின்ற நீதியோடு கூடிய நேர்மைச் செயலையும் தானே இவர்களிடம் நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். கொள்ளையனவிலி இவர்களுக்கும், எங்களுக்கும் எந்த சிறிய வித்தியாசமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நாங்களும் விவசாயிக் களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்றுதான் சொல்லு

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [1st March 1954]

கின்றோம். இவர்களும், “விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்துகொண்டு தான் வருகிறோம்” என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் நடக்கின்றது என்ன என்பதை நாம் இப்பொழுது பார்ப்போம்.

“முதலாவதாக விவசாயிகளுக்கு இன்றைய தினம் இருப்பது பணக் கஷ்டம். அவர்களுடைய பணக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்கு எந்தக் காரியமாவது செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லையென்றுதான் வருத்தத்தோடு சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அன்றைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட கடன் நிவாரணச் சட்டமும் சரி, இன்றைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட விவசாயக் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டமும் சரி, விவசாயிகளுக்கு உண்மையான நிவாரணம் எதையும் அளிக்கவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பர்த்தியாக லேவா தேவிக் காரர்களின் கருணையை நம்பி, அவர்கள் கொடுக்கும் 100 ரூபாய் கடனுக்கு 200 ரூபாயாக எழுதிக்கொண்ட பத்திரத்தில் போடச் சொன்ன இடத்தில் கையொப்பம் போட்டுவிட்டு, ஆறு சத வீதம் வட்டிக்கு ஆறு அணு வட்டி வாங்கினாலும்கூட அவர்களது பாதாரவிந்தங்களே கதி என்று சரணடைந்தாலொழிய உயிரோடு வாழ முடியாது என்று நிலைமைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வந்தால் மட்டும் போதுமா? அவர்களுக்குத் திரும்பவும் பண உதவி அளிக்க மாற்று ஏற்பாடுகள் ஏதாவது செய்ய வேண்டியது அவசிய மில்லையா? ‘இன்றைக்குக் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டோம்,’ என்று பெருமைப்பட்டாலும்கூட, அறுவடை காலத்தில், களத்தில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் லேவாதேவிக் காரர்களுக்கு விவசாயிகள் பணம் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டால் மறுபடியும் அவர்கள் நிலைமை என்ன? புதியதாக அவர்கள் யாரிடம் போய் கடன் கேட்பார்கள்? அவர்களுக்குக் குறைந்த வட்டியில் கடன் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ஒரு ஏற்பாட்டை முதலில் செய்துவிட்டு இம்மாதிரியான சட்டங்களைப் பின்பு கொண்டுவந்தால் அதனால் உபயோகம் இருக்குமே தவிர, குறைந்த வட்டியில் கடன் கொடுப்பதற்கான ஒரு ஏற்பாட்டை சர்க்கார் செய்யாமலேயே, கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டு வருகிறோம், என்று சொன்னால் இது ‘பாலுக்கும் காவல்; பூனைக்கும் தோழன்,’ என்ற முறையில் நடந்துகொள்வதைப் போலத்தான் இருக்கிறது என்று நான் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. பூனைக்குத் தோழனை இருந்தால் ஒரு நாளும் பாலுக்கும் காவலாக இருக்க முடியாது. அதைப்போலவே விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று இந்தச் சர்க்கார் விரும்பினால் நிலச்சுவாந்தார்களுடைய தோழமையை விடத்தான் வேண்டும். இந்நாட்டிலுள்ள நிலச்சுவாந்தார்களின் நட்பை, ஜமீந்தார்களின் தோழமையை, நிலப்பிரபுக்களின் உறவை இந்தச் சர்க்கார் துண்டித்துக்கொள்ள முன் வருமா என்பதுதான் இப்பொழுதுள்ள பிரச்சனை. ‘வரும்’ என்ற எண்ணம் அடியேனுக்குக் கொஞ்சம்கூட இல்லை. என்னென்று கேட்டால், விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தோடு விவசாயக் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தைக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம், என்று சொல்லும்போது இவர்களது செயல் பிரசாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுந்திருக்கிறதே தவிர இவர்களது எண்ணம் அது அல்ல என்பதை நாம் அறிகிறோம். ‘நாட்டில் மழை பெய்திருக்கிறது. அதனால் பயிர்கள் நன்றாக இருக்கின்றன. இவ்வாண்டாவது விவசாயிகளுக்குக் கொஞ்சம் லாபம் கிடைக்கலாம். அதுவும் லேவாதேவிக் காரர்களின் கையில் போய்ச் சேர்ந்துவிடப்போகிறதே’ என்ற உண்மையான நல்லெண்ணம் இவர்களுக்கு இருக்குமானால் சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக பஞ்சப் பிரதேசங்களில் வஜா செய்யப்பட்ட கிஸ்திகளையெல்லாம் சேர்த்து இவ்வாண்டு வசூல் செய்ய வேண்டுமென்பதாக உத்தரவு போடுவார்களா? முன்பு வஜா செய்யப்பட்ட கிஸ்தியையும், முன்பு கிணறு வெட்டுவதற்காக அளிக்கப்பட்ட மானியத்தையும் உடனடியாக வசூல் செய்வதற்கு சர்க்கார் உத்தரவு இட, அரசாங்க அதிகாரிகள் அதை சிரமேற்கொண்டு ஏழை விவசாயிகளைத் துன்பப்படுத்தியும், அப்படியும் கொடுக்க முடியாதவர்களிடையில் கோர்ட்டில் தாலா போட்டு அவனுடைய சொத்துக்களை ஜப்தி செய்து அவனை நடுத்தெருவில் கொண்டுவந்து பிள்ளைகுட்டியோடு நிற்கும்படி செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால் இது விவசாயிகளிடையே சர்க்கார் கொண்டிருக்கும் அக்கரையை

1st March 1954] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

காட்டுகிறது? சர்க்காருக்குக் கட்டவேண்டிய தொகையைக் கட்டுவதற்காக லேவாதேவிகாரர்களிடம் கடன் கேட்கப் போகவும், அவன் இவனை நடுத்தெருவில் நிற்கவைத்து ஏவம் காட்டவும், போவோர் வருவோர் இவனைப் பார்த்து எனாம் செய்யவும் வசதியாகத்தான் கடன் ஒத்திவைப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களே தவிர உண்மையில் விவசாயிகளுக்கு நன்மை அளிக்கக்கூடிய வகையில் இவர்கள் இதனைக்கொண்டு வரவில்லையென்று நான் சொல்வேன். விவசாயிகளுடைய விளைபொருள்களுக்கு ஓர் விலை; ஆனால் விவசாயிகள் வாங்கக்கூடிய பொருள்களுக்கு ஓர் விலையாக வைத்து விவசாயிகளை எமாற்றும் வகையில், அன்றையநாள் இருந்த பிருட்டிஷ் கவர்னர்களின் தத்துப்பிள்ளை போன்றிருந்த 'சேம்பர் ஆப் காமர்ஸ்', இன்றைக்கும் விலைச் சூதாட்டம் செய்து வருகிறது என்றால் இதை யாரும் மறுக்க முடியுமா? இதை உணர்ந்து கொண்டு கொஞ்சம் அமைதியான மனம்தானே வேண்டும். இப்படி, தான் கொடுக்கும் விளைபொருள்களின் விலை இறங்கிவிட்டதைக் கண்டும், தான் வாங்கப் போகும் விவசாய சாதனப்பொருள்களின் விலை ஒரேயடியாக உயர்ந்திருப்பதைக் கண்டும் இன்றையதினம் விவசாயச் சமுசாரிகள் தலைமிய் தகைய வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இப்படி அறுவடை காலத்தில் ஒரேயடியாக விலையை இறக்கி, தானியத்தை வாங்காமல் தேங்க வைத்து, பின்னர் மட்டமான விலையில் எல்லா தானியத்தையும் ஒரேயடியாக வாங்கிக்கொண்டு, தானிய அறுவடையில்லாக் காலத்தில் உணவுப்பொருள்களின் விலையை தான் வாங்கியதைப்போல பல மடங்கு உயர்த்தி விற்கும் இந்த வியாபார வர்க்கத்தினரின் கருணையற்ற போக்கைக் கண்டிக்கும் தைரியமாவது இந்தச் சர்க்காருக்கு இருக்கிறது என்றால் இல்லையென்பதை வருத்தத்தோடு ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

“அடுத்ததாக பஞ்சகாலத்தில் விவசாய மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க கஞ்சித்தொட்டிகளை சிற்சில இடங்களில் நடத்தி வந்தார்கள். அதனால் சிறிதளவு நன்மை ஏற்பட்டிருக்கும். அதை நான் இல்லை யென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில், 'இவ்வாண்டு வடிகழ்க்கு, தென்மேற்குப் பருவ மழை உரிய காலத்தில் பெய்திருக்கின்றன. அதனால் பஞ்ச காலத்தில் தொடங்கப் பட்ட நிவாரண வேலைகளையும், கஞ்சித் தொட்டிகளையும் நாம் படிப்படியாக மூடிக்கொண்டு வருகிறோம். இருந்தாலும் சில ஜில்லாக்களில் சிறு அளவு நிவாரணமளிக்கும் வேலைகள் இன்னும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த வேலைகளை ஏழை மக்கள் நாடி வருவது ஏகமாகக் குறைந்துள்ளது,' என்று சொல்லும்போது, 'அவர்கள் கடந்த காலத்தில் அளித்திருக்கும் பஞ்ச நிவாரண வேலைகள்தான் என்ன, அதனால் எந்த அளவு நாட்டுக்கு நன்மை ஏற்பட்டது?' என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. ராமநாதபுரம் ஜில்லா ஒரு பஞ்சப்பிரதேசம். கடுமையான பஞ்சம் அங்கேயிருந்தபோது ரெவின்யூ போர்டு மெம்பர் ஹெஜ்மாடி அவர்கள் அந்தப் பிரதேசத்திற்கு வந்து, மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கக் கூடிய வகையில் பஞ்ச நிவாரண வேலையாக எந்தெந்தக் கண்மாய்களை மராமத்து செய்யலாம், எந்தெந்த இடங்களில் கஞ்சித்தொட்டிகளை ஏற்படுத்தலாம் என்றெல்லாம் ஆலோசனை நடத்தினார்கள். அப்பொழுது நான் அவரிடம் சொன்னேன், 'உடனடியாக ராமநாதபுரம் ஜில்லாவை பஞ்சப் பிரதேசமாக முதலில் பிரகடனம் செய்யுங்கள்,' என்று. ஆனால், அவர் என்னிடம் பஞ்சப் பிரதேசம் என்று பிரகடனப்படுத்திவிட்டால் கண்மாய் மராமத்தின்போது கூலிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் குறைந்துவிடுமென்றும், கூலி விலை குறையாமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் இது பஞ்சப் பிரதேசமாகப் பிரகடனம் செய்யப்படக்கூடாது என்றும், அப்படிச் செய்யா விட்டாலும்கூட உடனடியாக பஞ்ச நிவாரண வேலைகள் எல்லாம் இந்தப் பிரதேசத்தில் மேற்கொள்ளப்படுமென்றும் வாக்குறுதி அளித்தார். ஆனால் அவர் அளித்த வாக்குறுதியின் பலன் என்ன ஆயிற்று? ராமநாத புரத்தில் எந்தவிதமான நிவாரண வேலைகளும் நடக்கவில்லை. பொறுப்புள்ள ஒரு போர்டு மெம்பர் அளித்த வாக்குறுதியே இப்படி நிறைவேற்றப் படாமல் காற்றில் பறக்குமேயானால் சர்க்காரின் நிர்வாகம் எந்த முறையில்

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [1st March 1954]

நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை மற்ற அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் நன்குபுரிந்து கொள்ளமுடியும். அப்படியிருக்கும்போது 'சர்க்கார் நடத்திக் கொண்டுவந்த பஞ்ச நிவாரண வேலைகளையும், கஞ்சித்தொட்டிகளையும் படிப்படியாக நிறுத்திக்கொண்டு வருகிறோம்,' என்று சர்க்கார் சொல்லும்போது 'எந்த இடத்தில் ஒழுங்கான முறையில் நடத்திக்கொண்டு வந்தீர்கள், இப்பொழுது அவைகளை நிறுத்துவதற்கு,' என்று கேட்கத் தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

"பலர் பஞ்ச நிவாரண வேலையாக கிராமாந்திரங்களில் நிறையக் கிணறுகள் வெட்டித்தரவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்படிக்கேட்டுக்கொள்ளும்போது அவர்கள் ராணுவத்தினரை உபயோகித்து இந்தக் கிணறுகளை சுலபமாக வெட்டிவிடலாமென்றும் சொன்னார்கள். ஆனால் ராணுவத்தினரைக் கொண்டு வெட்டப்படும் ஒரு கிணற்றுக்கு ஆறும் செலவு ஐயாயிரத்துக்குமேல் ஆகிறது. ஆனால் அதே கிணற்றை நம்நாட்டுக் கூலிகளைக் கொண்டு ஐந்துறு ரூபாயில் வெட்டிவிடலாம். இதையும் சர்க்கார் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. மேலும் இடைத்தரக்கள் பண்ணுகின்ற அக்கிரமம் கணக்கில்லை. இவர்கள் நம்நாட்டுப்பொருள்களை வாங்கி வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் தொழிலில் முதலில்லாமல் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்நாட்டு விளைபொருள்களாகிய கரும்பு, மிளகாய், பருத்தி போன்றவைகளின் விலையை விலை நிர்ணயிக்கும் நம் சர்க்காரின் அதிகாரியைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு மிகக் குறைந்த விலையில் நிர்ணயிக்கச் செய்து, விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க இருக்கும் கொஞ்ச லாபத்தையும் கெடுத்துவிடுகிறார்கள். நம் நாட்டு விவசாயிகள் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யும் ரஸாயன உரங்கள், பம்பு செட்டுகள், ஆயில் இன்ஜின்கள் போன்றவற்றின் விலையை மட்டும் இறக்குவதற்கு இந்த இடைத்தரக்கர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்வதேயில்லை.

"பொதுவாக வியாபாரிகள் நடந்துகொள்ளும் முறையும், அதைக் கண்டிக்க முடியாமல் இருக்கும் இந்தப் பலவீன சர்க்கார் செய்யும் மற்ற காரியங்களும் இன்றைக்கு யாரைப் பாதிக்கின்றது என்றால் விவசாயிகளைத் தான் பாதிக்கின்றது. வேறு யாரையும் பாதிக்கவில்லை. இன்றையதினம் குறிப்பாகப் பாருங்கள். ரயில்வே தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கென ஒரு தொழிற் சங்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, தங்களுடைய கோரிக்கைகளை யெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறைவேற்றித் தரும்படியாக இந்திய சர்க்காரையே கதிகலங்கும்படியாக ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தபால் சிப்பந்திகளும் தங்களுக்கென ஒரு தொழிற்சங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டு தங்களுக்கு ஏற்படுகின்ற குறைகளைஎல்லாம் நிவர்த்தி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் விவசாயிகளுடைய நிலைமை என்ன? கிராமாந்திரங்களில் ஆங்காங்கு விவசாயச் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள், தேசிய வாதிகள் என்று பெயர் சொல்லிக்கொண்டு, தங்கள் நலனை, தங்கள் சமூக நலனை, தங்கள் கட்சி நலனை, தங்கள் சர்க்கார் நலனை எண்ணி அச்சங்கங்கள் வளரமுடியாத வகையில் பல இடைஞ்சல்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்களே தவிர உண்மையில் அதன்பால் அக்கரைகொண்டு நடத்திவரவில்லை. அனாதைக் குழந்தையாயிருந்தால் வேறு யாராவது அனாதாபம் காட்டி, ஆதரவு கொடுப்பார்கள். ஆனால் மாற்றந்தாயைப்போல, மாற்றந்தாய் குழந்தைக்கு தாய் ஸ்தானத்தில் இருப்பாள் என்றாலும் சலுகை கொடுப்பது போல உள்ளே தொந்தரவு அளிக்கும் ஒரு தன்மையைப்போல, விவசாயிகளுடைய சங்கத்திற்குத் தலைவன் என்று சொல்லிக்கொண்டு அதனை வளரமுடியாத நிலைமையில் இவர்கள் நசுக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

"பொதுவாக இன்றையதினம் நம்நாட்டு விவசாயிகள் படும் துன்பத்திற்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் நம்நாட்டுப் பொருளாதாரப் பிடிப்பு மேலைநாட்டாளிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதுதான். சட்ட ரீதியாக நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றதாக இருந்தாலும்கூட நமக்கு இன்னும் பொருளாதார சுதந்திரம் கிடைக்கவில்லையென்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோமே தவிர அப்பொருளாதார சுதந்திரத்தை எப்படிப் பெறுவது என்ற துறையில் நாம் சிறிதளவுகூட முயற்சி செய்யவில்லை. வெளிநாட்டுச் சுரண்டலை இந்நாட்டிலிருந்து உடனடியாக ஒழித்தாகவேண்டும்.

1st March 1954] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

ஆனால் அரசியலார் 'காலப்போக்கில்தான் இதை ஒழிக்க முடியுமே தவிர உடனடியாக இதைத் தடுக்கமுடியாது. தடுத்தால் நமது வெளிநாட்டு பிரச்சனையில் பல குழப்பங்கள் ஏற்படும்,' என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் நமது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக்கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தானே எல்லாக் காய்களும் பழுத்துவிடுவதில்லை. சில காய்களை நாம் பறித்து, மூடியவைத்து புதைக்கிறோம். பழமாக, நல்ல சுவையுள்ள கனியாக மாற்றுகிறோம் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. ஆகவே இந்தப் பிரச்சனையில் லீனாகக் காலங்கடத்திக்கொண்டே போகாமல் பூர்த்சிரமான ஒரு நடவடிக்கையை எடுத்து அந்நியநாட்டுப் பொருளாதாரப் பிடிப்பிலிருந்து நம்மை விடுவித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அரசாங்கம் அந்தத் துறையில் தங்கள் கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. அதை விடுத்து ஆங்கிலோ, அமெரிக்க நாட்டு மூலதனத்தையே நம்நாட்டுத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், இந்த நாட்டில் அவர்களுக்குப் பூர்ணமான சுதந்திரத்தையும், அவர்களுடைய சர்க்குருக்கு பாதுகாப்புள்ள மார்க்கெட்டையும் அளித்து, நமது உள்ளநாட்டு விவகாரங்களையும்கூட அவர்களுக்கு அனுப்பி அவர்கள் யோசனையைக் கேட்டுக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையில்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை நமது சர்க்கார் மறுக்க முடியாது. நமது ராஜ்ய சர்வில கமிஷன் ரிப்போர்ட்டை எதற்காக சென்னையிலுள்ள அமெரிக்க வெளிநாட்டு அதிகாரிக்கு அனுப்பினார்கள், என்பதாக ஒரு அங்கத்தினர்கூட சமீபத்தில் இந்தச் சபையில் ஒரு உரிமைப் பிரச்சனையை எழுப்பியது இந்தக் காரணத்தால்தான் என்பது உங்கள் ஞாபகத்திற்கு வருமென்று எண்ணுகிறேன். வெளிநாட்டுப் பொருளாதாரப் பிடிப்பிலிருந்து, அன்னிய நாட்டுப் பொருளாதாரச் சிக்கலிலிருந்து நம்நாட்டை விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் எப்பொழுது வருமென்று தான் தெரியவில்லை. இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும்கூட நாளைக்காவது வருமா என்று எண்ணுவதற்கும் இடில்லாமல்தான் இருக்கின்றது. கடவுள்தான் இவர்களையும், இந்நாட்டையும் காப்பாற்ற வேண்டும்.

“இப்படிப்பட்ட இந்த ராஜ்ய நிர்வாகத்தின் கீழ் வரவேண்டுமென்று தான் அன்றைக்கு ஜமீன் பிராந்தியத்திலிருந்த மக்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். ஜமீன் பிராந்தியங்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடப்படின் அவர்கள் அடைந்த நன்மை என்ன என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். ஜமீன் ஆட்சியில் அவர்களுடைய தரிசு நிலங்களுக்கு, அவர்களுடைய கரம்பை நிலங்களுக்கு வரியில்லையென்றால் இந்தக் காரணம் ஆட்சியில் அவைகளுக்கும் வரி போடப்படுகிறது. கரம்பை நிலங்களுக்கும் தரிசு நிலங்களுக்கும் வரி போடக்கூடாது என்று அந்தப் பிராந்திய மக்கள் எவ்வளவோ மகஜர்களை சர்க்காருக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். ஆனால் இவர்கள் கருணை அவர்களால் இல்லை. விலையும் நிலத்திற்கும், விலையா தரிசு நிலத்திற்கும் ஆகச் சேர்ந்து அவர்கள் ஏராளமான தொகை கிஸ்தி கட்டிவருகிறார்கள். இவ்வாண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டுவிழியிருக்கிற 54 லட்சம் ரூபாயில் 40 லட்சம் ரூபாயைச் சரிக்கட்ட சர்க்கார் பல வரிப்பிரேரணைகளை இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக மொத்தம் ரூ. 500-க்கு மேல்தீர்வை செலுத்துகின்ற பட்டாதார்களின் நிலத்திற்கு நிலத்தீர்வை மீது உபரி வரி விதிக்கப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதனால் ஏற்கெனவேயே தரிசு நிலங்களுக்கு வரி கட்டிக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளின் நிலைமை ரொம்பவும் மோசமாகும். அவர்கள் இப்பொழுது ஏராளமான தரிசு நிலங்களுக்கும் சேர்த்து மொத்தமாக ரூ. 500-க்கு மேல் நிலத்தீர்வை கட்டி வருகிறார்கள்.”

THE HON. C. RAJAGOPALACHARI :—“போடப்போகிற வரி ரொம்பவும் சொற்பம். இந்தப் பிரேரணைப்படி ரூ. 1,000 தீர்வை செலுத்தும் பட்டாதார் உபரி வரியாக ரூ. 156-4-0 தான் கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். இது ஒரு அதிகமா?”

SRI U. MUTHURAMALINGA THEVAR :—“போடப்போகும் தீர்வை அதிகமாக்கு அவர்களால் கொடுக்க முடியாது, என்பதைப் பற்றி நான் எதுவும் பேசவில்லை. இது ரூபாயைப் பற்றிய விவகார

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [1st March 1954]

மும் இல்லை. சர்க்கார் கடைபிடிக்கும் இந்தக் கொள்கை நல்லதா? நேர்மையானதா? நீதிக்கு உட்பட்டதா? என்பதே இப்பொழுது நான் எழுப்பும் பிரச்சனை. நல்ல நீர்ப்பாசனமுள்ள நிலங்களுக்குத் தீர்வை போடலாம், போடக்கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. நிலத்திலிருந்து நல்ல வருமானத்தை அடைந்து கொண்டிருக்கிற அந்தப் பிரதேச மக்களும் அந்தத் தீர்வை அநியாயமானது என்று சொல்லமாட்டார்கள். புதிய புதிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களை ஏராளமான செலவில் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்திருப்பீர்களேயானால் அந்தத் திட்டங்களினால் பயன் அடைகின்ற பிரதேசத்திற்கும் அபிவிருத்தி வரிபோடலாம். போடக்கூடாது என்று சொல்லமாட்டார்கள். ஆனால் இந்த ஜமீன் பிரதேசத்திலுள்ள தரிசு நிலத்திற்கு நீங்கள் வரி போட்டீர்களேயானால் அது நியாயமா? அந்த நிலங்களினால் விவசாயிகளுக்கு எந்தவிதமான உபயோகமும் உண்டா? அல்லது விவசாயிகள் அந்தத் தரிசு நிலங்களைப் பயிரிடுவதற்கு வசதியாகவாவது ஜமீன் பிராந்தியத்திலுள்ள கண்மாய்களை, ஜமீன் பிராந்தியத்தை நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டவுடன் மராமத்து செய்தவர்க்கு உத்திரவிட்டீர்களா? ஜமீன் பிராந்தியத்திலுள்ள விவசாயிகளின் நன்மையை உத்தேசித்து நீங்கள் ஒரு சின்னக் காரியத்தைக் கூடச் செய்யாமலிருக்கும்போது அவர்களது தரிசு நிலங்களுக்கு வரிக்கு மேல் வரி விதிக்க என்ன அதிக்காரம் இருக்கிறது? இதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கிறீர்களேயானால் உங்களுக்கே நியாயம் எது, அநியாயம் எது என்று தெரியவராதா? 'வரிப் பிரேரணைகள் கொண்டுவந்தால் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எப்போதும் அதை எதிர்ப்பார்கள்', என்று சொல்வதைவிட்டு, அவர்கள் எதிர்ப்பதில் நியாயம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்று கொஞ்சம் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்க்கக் கூடாதா? நீண்டகாலமாகவே உல்லாச வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டு வந்த ஜமீந்தார்கள் தங்கள் பிரதேசத்திலுள்ள கண்மாய்கள் எதையும் மராமத்து செய்ததே கிடையாது. ஆகையால் குளங்கள், ஏரிகள் இவற்றின் கரைகள் உடைந்து கிடக்கின்றன. அதனால் மழை பெய்தாலும் கூட அதில் ஜலம் தேங்கிநிற்காது வெளியே போய்விடுகிறது. 1908-ம் வருஷத்திய ஜமீன் சட்டப் பிரகாரமே ஜமீந்தார்கள் தங்கள் பிராந்தியத்திலுள்ள கண்மாய்களை மராமத்து செய்யாவிட்டால் அவர்களைச் செய்யும்படியாகக் கட்டுப்படுத்த சர்க்காருக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் ஜமீந்தார்களுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் இருந்த நெருங்கிய நட்பு காரணமாக சர்க்கார் அவர்கள் பேரில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். சர்க்கார் ஜமீன் பிரதேசங்களை எடுத்துக்கொண்டபின்னரும் கூட அந்தப் பிராந்தியங்களில் ஏரி, குள மராமத்து செய்யப்படவில்லை. சில இடங்களில் செய்யப்பட்டதாக பாவனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எது எப்படியிருந்தாலும் ஜமீன் பிரதேசங்களிலுள்ள விவசாய மக்களுக்கு நாம் உதவி செய்யவிட்டாலும் கூட பாதகமாக அவர்களது தரிசு நிலங்களுக்கு வரியா போட வேண்டும்? வரி போட்டாலும் பரவாயில்லை என்றாலும் கூட இப்பொழுது அந்த வரியின்மேல் உபரிவரி போட உத்தேசித்திருப்பது ரொம்பவும் வருந்த வேண்டிய விஷயமாகும். ஆகவே நடைமுறைக்கு இந்த உபரி வரித்திட்டம் வரும்போது அந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ள தரிசு நிலங்களுக்காவது இதிலிருந்து விலக்கு அளிக்க ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்பதை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“அடித்தளத்திலுள்ள மக்களுக்கு சர்க்கார் செய்யவேண்டிய கடமை என்னவென்பதைப்பற்றி பலரும் பேசியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் மந்திரிகளும் கூட போகும் இடங்களிலெல்லாம், ‘இதைச் செய்வோம், அதைச் செய்வோம்’, என அழகர்க்கப் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் பெரும் விஷயங்கள் இந்தச் சின்னச் சின்ன விஷயங்களில் அவர்கள் கவனம் செலுத்த முடியாதவாறு செய்துவிடுகின்றன. இவர்கள் ஏழை மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை உதாரணப்படுத்தி விடுகிறார்கள். பெரிய பெரிய முதலாளி, நிலச்சுவாந்தார போன்றவர்களின் நலனைப் பெரிதாகக் கருதிவிடுகிறார்கள். இதற்கு அடிப்பலையான காரணம் ஒன்றுதான் இருக்க முடியும். ‘நமது நாடு இப்பொழுதுதான்

1st March 1954] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

சுதந்திரம் அடைந்திருக்கிறது. இன்னும் நாட்டில் ஒரு சர்க்கார் ஸ்திரீப்பட வில்லை. அப்படி இருக்கும்போது இவர்களை விரோதித்துக் கொண்டுவிட்டால் இவர்களால் நாட்டிற்கு என்ன அபாயம் ஏற்படுமோ என்ற அச்சமே இவர்களை சுயமூலையைவிட்டு சுயநலத்திற்காக காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. பெரிய முதலாளிகள் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படுவதில்லை. அவனுக்குத் தெரியும். எப்படி எந்த சர்க்கார் ஆட்சியில் இருந்தாலும் அதை தனக்குச் சாதகமாகவோ தன் கைப்பொம்மையாகவே வைத்துக்கொள்வது என்ற தந்திரம். அன்றையதினம் பிரிட்டிஷ் ஏதாதிபத்தியத்தின் கால்வருடியாக இருந்தவர்கள், அன்றையதினம் இந்த நாட்டில் விடுதலையைக் குறித்துப் போராடிய தேசத் தியாகிகளுக்குத் துரோகிகளாக இருந்தவர்கள், இன்றையதினம் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அதே தேசியவாதிகள் உற்ற நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள் என்றால் இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும். தேர்தலின் போது இரு கட்சியாருக்கும் பணம் கொடுப்பது, அதிக மெஜாரிடியாக ஜெயித்து வந்தவர்களுடன் யாரோ சேர்ந்து கொள்வது, கட்சித் தேர்தல் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்து, கட்சியில் அங்கத்தினராக இல்லாவிட்டாலும் கூட அந்தக் கட்சியின் சார்பில் ஒரு இடத்தில் போட்டி போட அனுமதியைப் பெறுவது என்பதெல்லாம் பணக்காரர்களின் பொம்மலாட்ட வித்தை. இவர்களுக்குப் பயந்து இந்த சர்க்கார் நாட்டின் முதுகொலும்பு போன்ற மக்களின் நலனைக் கவனிக்கத் தவறினால் என்ன ஆகுமென்று என்றால் இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. போகப்போக தானே அவர்களுக்குத் தெரியும் என்று சொல்லி மாத்திரம் அதை விட்டுவிடுகிறேன். 'சட்ட சபை வருவதற்கு முன் மக்களுக்கு என்னென்ன வாக்குறுதிகளை அங்கத்தினர்கள் கொடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி அங்கத்தினர்களை மாத்திரம் நான் குறிப்பிட்ட வில்லை. எல்லாக் கட்சி அங்கத்தினர்களையும் தான் பொதுவாகக் குறிப்பிடுகிறேன். ஆனால் சட்ட சபைக்கு வந்த பின் அவைகளைக் காரியத்தில் நிறைவேற்ற என்னென்ன காரியங்களை எடுத்திருக்கிறார்கள்; ஆரம்பத்தில் காட்டிய உற்சாகம் இப்பொழுது எங்கே போய் விட்டது' என்றெல்லாம் மக்கள் கேள்விகளைப் போட்டுக் கொண்டு யார் பதிலையும் எதிர் பார்க்காமல் அவர்களே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். ஆகவே இனி அவர்களை யாரும் ஏமாற்ற முடியாது என்று மட்டும் எச்சரிக்கை செய்துவிட விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக நெசவாளர்களுடைய நிலைமையும் அதே நிலையில் தான் இருக்கின்றதே தவிர அதில் கொஞ்சங் கூட முன்னேற்றம் கிடையாது. இந்த நாட்டில் வேலை யிழந்து தவிக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்களின் ஜனத் தொகையைப் பார்க்கும்போது இவர்களுக்கு நவரணம் அளிப்பதற்காக மில் துணிகளுக்கு செல் போட்டார்களே. அது கொஞ்சம் கூட போதாது என்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. அத்துடன் அந்த செல் நிதியிலிருந்து தம் ராஜ்யத்திற்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு கோடி ரூபாயும் சரியான வழியில், உண்மையில் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை சிறிதளவாவது குறைக்கக் கூடிய வகையில், செலவு செய்யபடுமாயென்றால் படுமென்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்படவேயில்லை. மிகத்துணிவாக இன்றைய தினம் நம் நாட்டு கைத் தறிகளோடு போட்டியிடுகின்ற மில் ஜவுளியின் உற்பத்தியைக் குறைத்தால்தான் அது சாத்தியமாகும். மில்லின் உற்பத்தியைக் குறைக்கவோ, கட்டுப்படுத்தவோ இவர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. ஆகவே முன்பு நாம் அனுப்பியுள்ள யோசனைகளை யாவது, மத்திய சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நாம் செய்ய வேண்டும்.

“பண்டைய நாள் தொடர் கௌரவமாகப் பணியாற்றி வந்தவர்கள் இன்றைய தினம் பிச்சைக்காரர்களாக தெருவிலே சுற்றித் திரியும் பரிதாபகரமான ஒருநிலைமையை மாற்றியாக வேண்டும். இதை யெல்லாம் கவனிக்க வில்லை. பொதுவாக மீர்ஜாபர் காலத்திலிருந்து இன்றைய தினம் வரையில் நடந்து கொண்டிருக்கிற சர்க்கார் பணக்காரர்களின் நலனைக் கெடிமத்தைக் கருதியே நடந்து வருகிறதே தவிர, எழை மக்களின் நிலை அவர்கள் கண்களில் படுவதேயில்லை. சர்க்காரின் கொள்கை அன்றைய நாள் தொடங்கி இன்றைய நாள்வரை கொஞ்சம்கூட மாறவில்லை யென்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

[Sri U. Muthuramalinga Thevar] [1st March 1954]

“எழை மக்களின் நலனை உத்தேசித்து இவர்கள் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யவில்லை. காரணம் ‘எழை தொழிலாளிகளுக்கு நன்மையைச் செய்து கொடு’ என்று முதலாளி வர்க்கத்தினரைக் கட்டுப்படுத்தும் தன்மை, உறுதி, தைர்யம் இவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லாதுதான் இன்றைக்கு ஒரு மில் முதலாளியைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு சட்டம் போடப் படுகிறது. ஆனால் முதலாளி அதனை மதிப்பது கிடையாது. தொழிலாளி தொழில் கோர்ட்டுக்கு மனுப் போட்டுக் கொள்ளுகிறான். தொழில் கோர்ட்டும் முதலாளிக்கு எதிராகவே தீர்ப்பளிக்கின்றது என்றாலும் தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பையும் முதலாளி மதிப்பது கிடையாது. ‘அதை தான் மீறினால் சர்க்கார் தன்னை என்ன செய்து விடப் போகிறது? அபராதம் போடலாம் போட்டால் கட்டி விடுகிறேன்’ என்ற மன தைர்யத்தோடுதான் அந்தச் சட்டத்தை மீறுகிறான். இது வெறும் பேச்சல்ல. கடந்த கால அனுபவத்தின் வாயிலாக நாம் அறிந்து கொண்டிருக்கும் உண்மைகள். ஒரு மில்லில் 40-ம் நம்பர் நூல் 80-ம் நம்பர் நூல் நூர்க்கக் கூடாது என்று உத்திரவு போட்டால் அந்த மில் முதலாளி அதனை மதிக்காது 40-ம் நம்பர் 80-ம் நம்பர் நூலையே பேல் போலாக நூற்பதும் அரசாங்க உத்திரவு சரியாக அமூல் நடத்தப்படுகிறதா என்பதையும் பார்வையிடச் செல்லும் அதிகாரிக்கு வாய்க்கரிசி போடுவது போல் பணம் லஞ்சம் கொடுத்து அனுப்பி விடுவதும் நாம் அறியாத உண்மைகளல்ல.

“அது மாத்திரமல்ல; தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, தேசிய வாதிகளும், மற்ற கட்சியினரும், கட்சிக்கு ஒரு தொழிற் சங்கமாக ஒரு மில்லிற்கு பல தொழிற் சங்கங்களை ஏற்படுத்துவதும், தொழிலாளர்களுக்குள் சண்டையை மூட்டி விடுவதும், அவர்கள் பேரில் தாங்கள் புகழ் அடைவது மான மிகக் கேவலமான செயல்கள்தான் நாட்டில் மலிந்து விட்டன. கட்சிகளின் சுய நலமும், சர்க்காரின் பலவீனமும், வெளி நாட்டிலிருந்துவந்து இங்கேதொழிற் சாலைகளை நடத்துகின்ற வெளி நாட்டு, ஆங்கிலோ அமெரிக்க முதலாளிகள் பண்ணும் அட்டேழியமும், அதைப்பார்த்து நம் நாட்டு முதலாளிகளும் கூட அதே பாதிரியாக நடந்து கொள்ள முயற்சிக்கும் ஒரு போக்கும், யாரைப் பாதிக்கின்றது என்றால், அன்றாடம் உழைத்து உழைத்து தன் வயிரைக் கழுவிக்கொண்டிருக்கும் ஏழைத் தொழிலாளிகளைத்தான் பாதிக்கின்றன, தொழிலும் வளர்ச்சியடையவில்லை. நடந்து கொண்டிருக்கும் தொழிற் சாலைகளில் மேலும் மேலும் மூலதனம் போடப்படுவதோடு, போட்ட மூலதனமும் தேய்ந்துகொண்டு வருகிறது. புதியதாகவும் யாரும் மூலதனம் போட்டு தொழிற் ஸ்தாபனங்களை ஆரம்பிக்க முன்வரவில்லை. வெளி நாட்டு முதலாளிகளைக் கட்டுப் படுத்த சர்க்கார் பயப்படுவதின் காரணத்தால் விளைந்ததேடு என்ன? காஷ்மீருக்கும், இந்தியாவுக்கும் ஓர் நிரந்தரச் சண்டையை உண்டாக்கக் கூடிய வகையில் பாகிஸ்தானுக்கு ராணுவ உதவி செய்ய இந்தியப் பிரதம மந்திரியின் எதிர்ப்பையும் மீறி அமெரிக்கா முன் வந்திருக்கின்றதைப் பார்க்கின்றோம். இந்தியாவுக்கு எதிராக பாகிஸ்தானைக் கிளப்பி விரும்போது, பாகிஸ்தானிடமும் அவர்களுக்கு நல்லெண்ணம் கிடையாது. பாகிஸ்தானுக்கு எதிராக இஸ்ரேல் நாட்டு யூதர்களைத்தான் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஆக அவர்களுடைய எண்ணம் ‘கிழக்காசிய நாடுகள் முன்னேற்றம் அடையக் கூடாது. அவைகளில் சமாதானம் நிலவக்கூடாது. தங்கள் நாட்டு வியாபாரம் செழிக்கக் கூடிய வகையில் அங்கே எப்பொழுதும் சண்டை நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்’, என்பதுதான். கொரியாவில் மூன்று மாதம் யுத்தத்தை நிறுத்துவதற்குள் அமெரிக்காவில் பல்லாயிரக் கணக்கான பேர்கள் வேலையை இழந்து விட்டார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். தங்கள் சுய நலத்திற்காக கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் எப்பொழுதும் யுத்தம் நடந்து கொண்டே யிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக சதி செய்யும் அமெரிக்கர்களை நம்பி நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்றால் அதன் முடிவு என்ன ஆகு மென்று நினைக்கவே பயமாகவுள்ளது. அமெரிக்காவுக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. அது இவர்களால் முடியாத காரியம். அஹிம்சை, சத்தியம் என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டு நமது உள் நாட்டு விவகாரங்கள் அனை

1st March 1954] [Sri U. Muthuramalinga Thevar]

த்தையும் இனிமேலாவது தங்கட்கு நல்ல புத்தி வந்து அமெரிக்கர்களுக்கும், அவர்கள் நாட்டுப் பார்வையாளர்கள், தூதுவர்கள், முதலியோருக்குத் தெரிவிக்காமலிருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந் நாட்டின் நலம், இந் நாட்டின் வருங்காலம், இந் நாட்டின் சபீகும், இந் நாட்டின் நிரந்தர அமைதி இவர்கள் கையில் தான் இருக்கின்றன. இப்பொழுது அரசியலார் தப்பாக நடந்து கொண்டு விட்டால் நமது இந்தியா மட்டு மல்ல, ஹிந்து மதமே அழிந்து விடும்; ஹிந்து மதம் மட்டுமல்ல, இந்திய மக்கள் எல்லோரும் அழிந்து விடுவார்கள். இந்திய மக்கள் மட்டு மல்ல, இந்திய கலாசாரம், இந்தியப் பண்பாடு, இந்திய நாகரிகம் எல்லாம் இவ்வுலகில் அழிந்து விடும். ஆகவே உங்களது நிர்வாகத்தை, திறம்பட வெளி நாட்டானை நம்பி மோசம் போனோம் என்ற அவமானச் சொல்லுக்கு ஆளாகாத வகையில், ராஜ தந்திரத்தோடு நடத்தவேண்டும். எதிர்க்கட்சிகாரர்களை ஏமாற்றுவதற்காக நீங்கள் உபயோகிக்கும் சாமர்த்தியத்தையெல்லாம் வெளி நாட்டானிடம் ஏமாந்துபோகாமல் இருப்பதற்காக உபயோகப்படுத்த வேண்டும். நம் நாடு பூரின் சுதந்திரத்தைப் பெற்று விட்டது என்று சொல்லி உங்களுடைய உங்கள் நாட்டு மக்களையும் ஏமாற்றிக் கொள்ளாமல், அந்நிய நாட்டு முதலாளிகளின் சிக்கலிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள நம் நாட்டுப் பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் அடைவதற்கு முயற்சிசெய்ய வேண்டுமெனச் சொல்லிக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI A. S. SAHAJANANDA :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஆந்திரா பிரிந்த பிறகு வந்த முதல் பட்ஜெட்டு இது. இதனை சாமர்த்தியமாகச் சரி படுத்திய நிதி மந்திரியவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் கலால் வருமானம் உட்பட 16 கோடி வரும்படி அதைக் கொண்டு அவர்கள் நாட்டிற்கு எத்தனையோ நன்மைகள் செய்தார்கள். தற்போது சுதந்திர அரசாங்கத்தில் 48 கோடி ரூபாய் வரும்படி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்ததை விட மூன்று மடங்கு அதிக வருமானம் கிடைக்கிறது. ஆனால் வரி கொடுப்பவர்களுக்கு 3 மடங்கு அதிக நன்மை பெற வழியில்லை. எதிர்காலத்தில் நன்மையை உத்தேசித்து அதிக வரி போட்டாலும் கொடுக்கிறவர்களுக்கு கொடுக்கத் தக்க வருமானம் வருகிறதா வென்று பார்க்க வேண்டும். எனக்கு சிதம்பரம் தாலுக்காவில் 4 கிராமங்களில் நிலங்களிருக்கின்றன. கொள்குட கிராமத்தில் நூறு ரூபாய்கள் தீர்வை செலுத்துகிறேன். ஒரு மூட்டை நெல் கூட வர வில்லை. சிதம்பரம் கிராமத்தில் பத்து காணிகள் பயிரிட்டேன். 4 மூட்டைகள் வந்தன. பயிரிட்ட செலவு, வேலைக்காரர்கள் கூலிச்செலவு, எல்லாம் வீணாயின. பூச்சி அடித்ததால் கெட்டுப்போயின. தீர்வைக்குமேல் சர் சார்ஜ் விதிப்பதை விட விளைந்தனவா என்பார்த்து மொத்த விளைவின்மேல் வரி விதிப்பது நல்லது. அமுக்கூடிய பொருளுக்கு விற்பனை வரி நீக்கியதைப் போற்றுகிறேன். ஆனால் விற்பனை வரியை ஒரு முனை வரியாக விதிப்பது நல்லது. சர்க்கார் பங்கீடு முறையை ஒழித்தது நன்மையே யாயினும் பொருள்களின் விலையை கண்ட்ரோலில் வைப்பது நலமெனச் சிபார்சு செய்கிறேன்.

“ மது விலக்குச் சட்டத்தை எந்த வகையிலும் பூரணமாக அமுல் நடத்தவேண்டும். அதை ரத்து செய்ய விரும்புவோர் பெரும்பாலும் முன்பு மது விற்பனையாளர்களாகவும் அதனால் லாபம் சம்பாதித்தவர்களாகவும் இருப்பார்கள். சில பணக்காரர்கள் தங்கள் நன்மையைக் கருதி பல ஏழைகளைக் கெடுத்து விடுதல் கூடாதெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நாட்டிலுள்ள போலீசாரில் பெரும்பாலோர் கள்ளச் சாராயம் விற்பவர்கட்கும் காய்ச்சுபவர்கட்கும் துணையாய் யிருக்கிறார்கள். சிதம்பரம் தாலுக்கா பின்னத்தூர் கிராமத்தில் ஒருவர் கள்ளச் சாராயம் விற்பது கொண்டிருந்தார். யாது காரணத்தாலோ வீட்டிற்குப் போகும் அவர் தன் செருப்பை எடுத்து வைக்கும்படி ஹரிஜன சிறுவனுக்குச் சொல்லிப் போனார். அவன் பாதாரச்சையை எடுத்து வைத்து விட்டான். கடைக்காரர் ரிப்போர்ட்டுப்படி பையன் பாதாரச்சையைத் திருடினென்றே ஸ்டேஷனில் அவனை கொண்டு போய் வைத்து அடித்திருக்கிறார்கள்.

3-24
p.m.

[Sri A. S. Sahajananda] [1st March 1954]

கள்ளச் சாராயம் விற்பனை விஷயமாக ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சவும் போலீஸ் அதிகாரிகள் தான் காரணமாயிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் உண்மையுள்ள இரகசியப் போலீஸ் வைத்து தப்பு செய்யும் போலீஸ் அதிகாரிகளைக் கடுமையாகத் தண்டித்தால் கள்ளத்தன சாராய விற்பனையும் நடக்காது. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மது விலக்கை எடுக்கக் கூடாது.”

SRI N. RATHINA GOUNDER—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சாமி சகஜானந்தம் போல் சபையில் அங்கத்தினர்கள் தனது பிரச்சன்கத்தை எழுதிப் படிக்கலாமா ?”

DEPUTY SPEAKER :—“சாமி சகஜானந்தம் அவர்கள் எழுதிப்படிக்கவில்லை. கையில் குறிப்புதான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவருக்கு இந்தச் சபையில் நீண்ட நாள் அனுபவம் உண்டு. ஆதலால் அவருக்கு எந்தவிதமாக நடந்துக் கொள்வதென்று தெரியும்.”

* **SRI A. S. SAHAJANANDA** :—“பிரிட்டிஷர் ஆட்சியில் நிலங்களை ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கி வைத்து அது சம்பந்தமான சர்வே நம்பர் முதலியவற்றை தாலுக்கா ஆபீசில் நோட்டீஸ் போர்டில் ஒட்டியிருப்பார்கள். அப்போது சிலருக்கு நிலம் கிடைத்தது. சுதந்திர அரசாங்கம் வந்த பிறகு ஹரிஜனங்களுக்கு நிலங்கள் கிடைக்க வில்லை. மாறாக உணவு பெருக்கிற்காக சர்க்காரிடம் அவர்கள் பெற்றிருந்த நிலங்களை யெல்லாம் தியாகிகளுக்குக் கொடுக்க போலீஸ் துணையோடு பிடுங்கிவருகிறார்கள்.

“ஹரிஜனங்கள்—பல இடங்களிலும் குடியிருக்க இடமில்லாமல் சர்க்கார் புறம்போக்கில் வீடு கட்டி யிருந்தாலும் அதை பிரித்தெடுக்கிறார்கள். சில இடங்களில் மிராஸ்தாரர்கள் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் மனுப் போட்டு பிரிக்கும்படிச் செய்கிறார்கள். சிதம்பரம் தாலுக்காவில் எளநாஸ்கூர் என்ற ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. ஊர் ஓரத்தில் குளம் புறம்போக்காக சுமார் 17 ஏக்கரா நிலம் மிருக்கிறது. அதில் ஒரு ஏக்கரில் வீடு கட்டியிருக்கிறார்கள். முதல் தர மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் மனுப்போட்டார்கள். ஐந்து பேர்கள் ஜனரிகன் வைத்தார்கள். இதில் மூவர் கொடுக்கலாமென்று அபிப்பிராயப்பட்டு இருவர் துணையை வைத்துக் கொண்டு தில்லு மல்லு குழச்சி செய்கிறார்கள். இதனை ஜில்லாக் கலெக்டர் நேரில் பார்த்தால் வீடு கட்டியவர்களுக்குக் கூடாயம் அனுசூலம் செய்வார். அரசாங்கம் கிராம மக்களுக்கு நன்மை செய்ய சமூகத்திட்டங்கள், தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து கிராமங்களைச் சீர்திருத்த முயல்கிறார்கள். முக்கியமாக ஏழைகளுக்கு மனைக்கட்டு கொடுக்காமல் என்ன நன்மைசெய்வது? ஏழைகளின் வீட்டு நலனைக் கருதாமல் ஸ்கீம் கொண்டு வருவார்களானால் அது பணக்காரர்களுக்கு நன்மை செய்வதாகும்.

“ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கும் கல்விச் சலுகை சரியான முறையில் இல்லை. ஹரிஜனங்களின் பேரால் மற்றைய ஜாதி ஹிந்துக்கள் முன்னுக்கு வருகிறார்கள். அவர்களை நான் தடுக்க விரும்ப வில்லை. தீண்டாமையால் பாதிக்கப்படுவோர் மாத்திரம் ஹரிஜனங்களாகக் கருதவேண்டும். தீண்டப்படுபவர் யாராயினும் அவர்கள் ஹரிஜன ஜாத்தாவிலிருந்து விலக்கப்படவேண்டும்.

“பேருக்கு மாத்திரம் பல இடங்களில் உணவு விடுதிகள் வைத்திருப்பதாகக் காட்டக் கூடாது. உணவு விடுதிகள் புதிதாக வைக்குமிடங்களில் 30 பேருக்கு குறையாமல் கிராண்டு கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நஷ்டமில்லாமல் நடத்த முடியும். மேலும் ஹாஸ்டல் வைத்த ஆண்டிலேயே அதை அங்கீகாரம் செய்யவேண்டும். ஹாஸ்டல் பைப்பவர்கள் உண்மையாகவே மாணவர்களின் நன்மையைக் கருதி நடத்துகிறார்களா? அல்லது பணம் சம்பாதிக்க நடத்துகிறார்களா என்று கவனிக்கவேண்டும். சிலர் ஹாஸ்டலைப் பாராமலே பார்த்ததாக விசிட் புத்தகத்தில் எழுதி வாங்கி கிராண்டு கேட்கிறார்கள். ஆபீசர் நல்ல ஆபீசராக இல்லா

1st March 1954] [Sri A. S. Sahajananda]

விட்டால் போலி ஹாஸ்டலுக்குச் சிபார்சும் நல்ல ஹாஸ்டலுக்கு சிபார்சு செய்யாமலும் விட்டு விடுகிறார்கள். முக்கியமான இடங்களில் R.D.O. வுக்கு உள்ளூர் எம்.எல்.ஏக்கள் பார்த்து சிபார்சு செய்யும்படி கேட்க வேண்டும். தென்போதைய கல்வித்திட்டத்தால் ஹரிஜன குழந்தைகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். முன் போல் பிள்ளைகள் வருவதில்லை. 70 பிள்ளைகள் வந்த இடங்களில் தற்போது மாற்று முறையில் இரண்டு வேலைகளிலும் 40 பேர்கள் கூட வருவதில்லை. மேலும் அம்பட்டத்தொழிலும், சலவைத் தொழிலும், ஊர் சுத்தம் செய்தல் போன்ற தொழிலும் தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் குலத் தொழிலாயிருக்கின்றன. தச்சு, நூற்றல், தறி போன்ற தொழில்கள் பேலிக் கல்வி முறையில் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். தொழில் கற்றுக் கொள்ள வசதிகள் செய்து கொடுக்க முடியாத நிலையில் பழையபடியே நடத்தவேண்டும். வசதியுள்ள இடத்தில் சாற்று முறையை அனுசரித்து நடத்தவும் ஏற்பாடு செய்யலாம். கட்டாயக் கல்வி அமுல் நடக்காதவரையில் பிள்ளைகள் வரமாட்டார்கள்.

“ஹரிஜன முன்னேற்ற இலாக்கா கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக நல்ல வேலை செய்யவில்லை. ஜில்லாக்களில் மேற்படி இலாக்காவில் லஞ்ச ஊழல் மலிந்துவிட்டன. தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் தற்போது D.W.O. ஆக இருப்பவர் அநுதாபமற்றவராயிருப்பதால் ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்கு மாறாக நஷ்டம் அடைந்து வருகிறார்கள். அங்கு லஞ்ச ஊழலோ மலிந்திருக்கிறது. லஞ்சம் கொடுத்தவர்கள் பலர் எழுத்து மூலமாக என்னிடம் கொடுத்துள்ளார்கள். விசாரணையில் லஞ்சம் வாங்கியவர்கள் தண்டிக்கப்படுவது போல் லஞ்சம் கொடுத்தவர்களும் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்பதால் கொடுத்தவர்கள் கொடுத்தேன் என்று சொல்ல அஞ்சுகிறார்கள். யாரும் தான் சாக மருந்து சாப்பிட மாட்டார்களென்று ஆபீஸர்கள் தெரிந்து கொண்டு தாராளமாக வாங்கிக்கொண்டே வருகிறார்கள். இவர் செய்யும் வேலை ஒவ்வொருவரையும் விரட்டுவதும், மாற்றுவது மாசு இருப்பதால் மற்றவர்கள் வலிய லஞ்சம் கொடுக்கும்படி செய்கிறார். இவ்விஷயமாக ஹரிஜன வெல்பேர் மந்திரியாரிடம் மனுவை ஜில்லா ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டி மீட்டிங்கிலேயே கொடுத்தேன். இதுவரைக்கும் யாதொரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மறுபடியும் மனுக்கொடுத்தேன். இன்னும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. ஹரிஜன எம்.எல்.ஏக்கள் 20 பேர்கள் கையெழுத்திட்டு முதல் மந்திரிக்கு பெட்டிஷன் கொடுத்தோம். இது வரைக்கும் யாதும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. சென்ற ஆண்டில் விழுப்புரத்தில் செப்யூல்ஸ் பெட்ரேஷன் மகாநாடும் போனமாதம் சிதம்பரத்தில் கூடிய தொழிலாளர் மகாநாடும், சென்ற மாதம் 12-ம் தேதியில் மத்திய அரசாங்க மந்திரி ஜகஜீவன்ராம் திறந்து வைத்த மாகாண ஹரிஜன மகாநாட்டிலும் மேற்படி வெல்பேர் ஆபீசரை மாற்று அவர் செயல்களை ஆராய்ந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானம் போட்டிருக்கிறது. இன்னும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அவர் செயல் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் ஹரிஜனங்களின் நலன்களைத் தீயிட்டு எரிப்பது போலிருக்கிறது. உடனே அந்த அதிகாரியை மாற்றாமல் யோசனை செய்கிறோம் என்று சொல்லுவது வீடு பற்றியெழும் போது அதை அவிக்கும்படி கேட்டால் யோசிப்போம் என்று சொல்வது போல் இருக்கிறது. இதனால் லஞ்சம் வாங்குபவருக்கு அரசாங்கம் சலுகை காட்டுவதாகிறது என்றுதான் ஆகும். ஆகவே சர்க்கார் இது விஷயத்தில் நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் எங்கள் நம்பிக்கை போய்விடும்.”

SRI K. R. SAMBANDAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே; இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது சென்ற இரண்டு ஆண்டில் பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது என்ன விஷயங்களைப் பற்றி நான் சொன்னேனோ அதைத் தான் திரும்பவும் சொல்லும் நிலையிலிருக்கிறேன். எந்த விஷயத்தைப் பற்றி நேரில் கண்டு சொன்னாலும் அல்லது எழுத்தின் மூலம் மனு செய்துக் கொண்டாலும், 4, 5, எம். எல். ஏக்கள் கையெழுத்திட்டு மக்கள் அனுப்பினாலும் அந்த விஷயத்தை உடனடியாகக் கவனித்து சர்க்கார் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளுவதாகத் தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் மட்டுமில்லாமல் சர்க்கார்

[Sri K. R. Sambandam] [1st March 1954]

பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய திரு. சகஜானந்தா அவர்களே சொல்லியிருப்பதால் அதை சர்க்கார் ஏற்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய நிலையில் தானிருக்கிறது.

“என்னுடைய தொகுதி சம்பந்தமாக முக்கியமான சில விஷயங்களை கூற விரும்புகிறேன். குறிப்பாக என் தொகுதியில் மீன் பிடிப்பவர்கள் அதிகம். அவர்கள் ஒரு வாரத்திற்கு சுமார் ரூபாய் 3,000-க்கு மேற்பட்ட மதிப்புள்ள மீன்களை தலைச்சமையாக நகரங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று விற்கவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு அவர்களுக்கு ரோடு வசதியில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டிய நூலும் கிடைப்பதில்லை. இது பற்றி இது வரையாதொரு விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு இதைப்பற்றி மகஜரும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அவர் சற்றுப் பிரயாணத்தின்போது இதைப்பற்றி அவர் கவனிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறேன். குறிப்பாக (Agriculture and Fisheries) மான்ய விவாதத்தின்போதும் இதைப் பிரத்தியேகமாக சர்க்காரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இது வரையில் அந்தக் கோரிக்கை நிறைவேறிய பாடில்லை.

“அடுத்தபடியாக, விளங்குவாசல் கிராமத்துக்கு ரோடு வசதி செய்ய வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல. சாகுபடிக்குத் தகுதிவாய்ந்த ஒரு வாய்க்காலும் ஏற்படுத்தவேண்டும். இவைகளைப் பற்றி கனம் மந்திரி அவர்களுக்குப் பல முறை தெரியப்படுத்தியும் இது வரை ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி அவர்கள் சற்று முன்பு கனம் மந்திரிகள் ‘எதிர்க் கட்சிக்கு வோட்டு கொடுத்தால் உங்களுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சர்க்கார் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு வோட்டுப் போட்டிருந்தால் எல்லா வசதியும் கிடைத்திருக்கும்’ என்று சொல்வதாகச் சொன்னார். ஆனால் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் காங்கிரஸ் தொகுதியிலும் அதே மாதிரி நிலைமையே நீடித்திருக்கிறது வித்யாசம் இருப்பதாகத் தெரியவரவில்லை. இருந்தாலும் விவசாயிகளின் நிலைமை மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய கால்வாய் வடிகால் வசதி செய்துதராமலிருக்க முடியாது.

“அடுத்தபடியாக, மாயூரத்தில் அதிகமான ஜனத்தொகை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த நகரத்தில் ஒரே ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷன்தானிருக்கிறது. அங்கே வருஷத்துக்கு 400 குற்றங்கள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படுகின்றன. ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் 120 கேஸ் வரையில் விசாரிக்கலாம் என்ற நிலைமை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படி யிருக்கையில் 400 குற்றங்கள் ரிஜிஸ்டராக இந்த இடத்தில் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் நிரந்தரமாக யிருப்பதே யில்லை. ஒரு வருஷத்துக்கு 8 சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் வீதம் மாற்றிக்கொண்டு போகிறார்கள். இது பற்றிப் பேசும்போது நமது சட்டசபையைப் பற்றி லூபகம் வருகிறது. சபை அங்கத்தினர் ஒருவர் அறையிலிருந்து சபீபத்தில் ரூபாய் 40 திருட்டுப் போய்விட்டது. இதை அவர் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு போலீஸுக்குக்கூட தெரியப்படுத்தவில்லை. நகரத்தில் அதிலும் சட்டசபைக்குச் சபீபத்தில் பொறுப்பு வாய்ந்த இடத்தில் இதேமாதிரி திருட்டுகள் நடக்கும்போது சாதாரணமாக ஒரு சின்ன டவுனில் 40 கான்ஸ்டபிள்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் திருட்டுகளை எப்படிச் சமாளிக்க முடியுமென்று நான் கேட்கிறேன். இதுபற்றி முனிசிபல் தலைவர்களும், முனிசிபாலிட்யில் ஒரு தீர்மானம் போட்டு சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் உதவிபோலீஸ் சூப்பிரண்டு முதலியவர்களும் நேரில்வந்து பார்த்துவிட்டு போனார்கள். ஆனால் இதுவரை எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் அலக்ஷியமாக யிருந்தால் அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படுமென்று கூறவிரும்புகிறேன்.

“சென்ற வருஷம் தஞ்சை விவசாயிகளின் நன்மைக்காக ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதாவது, விவசாயிகள் சாகுபடி செய்யும் நிலங்களை அவர்களிடமிருந்து ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிரிக்கமுடியாது என்ற சட்டம்

1st March 1954] [Sri K. R. Sambandam]

தான். நான் அதிலே மனைக்கட்டுகள் விஷயமாக ஒரு முக்கியமான திருத்தம் கொண்டுவந்தேன். தஞ்சாவூரில் மடங்களுக்கும் மிராஸ்தார்களுக்கும் அநேக நத்தம் சேரிகள் சொந்தமாக யிருக்கின்றன. அவ்விடங்களில் விவசாயிகளும் மற்றும் நகரத்தில் வசிக்கக்கூடிய பொது மக்களும் குடிசைகளையும் ஒட்டு வீடுகளையும் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த இடங்களை காலிசெய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று முனிசிப் கோர்ட்டில் **eviction order** வாங்குகிறார்கள். **City Tenants' Protection Act**-ஐ இவ்விடத்திற்கு விஸ்தரிப்பதினாலேயே இதைத் தடுக்கலாம். இதற்காக ஒன்றும் தனிச் சலுகை காட்டவேண்டியதில்லை. இதனால் விவசாயிகள் தாங்கள் குடியிருப்பதற்கு வசதி இல்லாமல் அல்லலப்படும் தொல்லை நீங்கும். இதைச் சர்க்கார் உடனே கவனிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“பிறகு புதுக் கல்வித் திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். சாதாரணமாக நல்ல அறிவாளிகள் நிறைந்த ஒரு கூட்டத்தில் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை விவாதித்து சட்டசபையிலும் விவாதித்து பிறகு அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படியில்லாமல் திடீர் என்று ஒருநாள் காலையில் அதி காரிகள் மூலமாக இந்தப் புதிய கல்வித்திட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப் பட்டது. இதை அறிவாளிகள் எதிர்க்கிறார்கள். பொது மக்கள் எதிர்க்கிறார்கள். சட்டசபையிலும் அங்கத்தினர்கள் எதிர்ப்பைக் காட்டினார்கள். கல்வித்துறையில் அனுபவம் வாய்ந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியாரும், ஸ்ரீ சர்வ பள்ளி ராதாகிருஷ்ணனும் கூட இத்திட்டத்தை எதிர்க்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் கூட, தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால் என்று இந்த எதிர்ப்புகளை அங்கீகரிப்பது செய்து இந்த கல்வித்திட்டத்தை சர்க்கார் அமுல் நடத்துகிறார்கள்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ஸ்ரீ லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியாரும், ஸ்ரீ ராதாகிருஷ்ணனும் எந்த இடத்தில் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்தார்கள் என்று எனக்கு விளங்கும்படி சொல்லவேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* **SRI K. R. SAMBANDAM** :—“மேல் சபையில் கவர்னர் அவர்கள் பிரசங்க விவாதத்தின்போது ஸ்ரீ லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் இத்திட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசியிருக்கிறார்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“நான் அது சமயம் மேல் சபையில் பிரசன்னமாயிருந்தேன். இதைப்பற்றி அவர் எதிர்த்தது கிடையாது என்று நான் சொல்லுவதை கனம் அங்கத்தினர் எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* **SRI K. R. SAMBANDAM** :—“பத்திரிகை வாயிலாக வந்த ரிபோர்ட்டை கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ஸ்ரீ ராதாகிருஷ்ணன் எந்த இடத்தில் இந்தத் திட்டத்தை எதிர்த்தார்?”

* **SRI K. R. SAMBANDAM** :—“இதையும் நான் ரிகார்டு மூலமாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.”

“இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு ஆங்கிலப் பெரியார் சொல்லிய வாக்கியம் என் நினைவுக்கு வருகிறது. ‘**Men may come and men may go but I go on for ever**’ என்று சொல்வதைப்போல கல்வி வளர்ந்துகொண்டே வரக்கூடியது இவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக மற்றொரு மந்திரி சபை மாறும்போது அவர்கள் இன்னொரு திட்டத்தைக் கொண்டுவருவார்கள். இப்படியே செய்து கொண்டே போனால் குரங்கு கையிட அகப்பட்ட பூமாவை மாதிரி குழந்தைகள் அவஸ்தைப்பட வேண்டியதாயிருக்கிறது. பெற்றோர்களும் அல்லல்படுகிறார்கள். இதனால் குறிப்பாக பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்கள் அவஸ்தைப் படுவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கும்பொழுது இதைப்பற்றிச் சொல்லாமலிருக்க முடியாது.

[Sri K. R. Sambandam] [1st March 1954]

3-45
p.m.

“சமீபத்தில் பஞ்சாயத்து தேர்தல் நடந்தது. தலைவர்கள் பஞ்சாயத்து தேர்தலில் பெருவாரியாக வெற்றிபெற்று வந்தார்கள். கிராமங்களில் சேவை செய்யலாம் என்ற கருத்தோடு அவர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் வந்தவுடன் அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற முறையில் கனம் மந்திரி அவர்கள் ஒரு மாநாட்டை கூட்டினார்கள். மாநாட்டில் நடவடிக்கைகளை கவனித்தோம். அது எப்படி நடந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். கிராமங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் என்னென்ன? அவைகளை மந்திரிகளிடம் தெரிவித்து அதற்கு வேண்டிய நிதியை சர்க்காரிடமிருந்து உதவியாய் பெறலாம் என்று உற்சாகத்துடன் அவர்கள் வந்தார்கள். ஆனால் மாநாடு எந்த அளவில் முடிந்தது என்பது அதன் விவாதம் நடந்த விதத்திலிருந்து எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம். அதைப்பற்றி மீண்டும் சொல்ல உத்தேசமில்லை. குறிப்பாக அவர்கள் தலைவர்களாக இருந்தும், அவர்களால் பஞ்சாயத்து போர்டுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அங்கு அவர்கள் வாங்கக் கூடிய வரியைப் பார்த்தால் அது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. லீட்டு வரி வாங்கலாம் என்றால் அங்கெல்லாம் குடிசைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. அதிகமாக கிராமங்களில் பெரிய வீடுகள் கிடையாது. அதனால் பஞ்சாயத்தின் வருவாயைப் பெருக்குவதற்கு ரிவினியூ ஆஸ்தியிலிருந்து அவர்களுக்கு 12 சதவிகிதம் கொடுக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அவ்விதம் ஒரு ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகக் கூட தெரிய வந்தது. அதைக்கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்க வில்லை. போதுமான நிதி இல்லாததின் காரணமாக அவர்கள் கிராமங்களில் ஒரு காரியத்தையும் செய்ய முடியவில்லை. இந்த நிலைமையில் அவர்களால் கிராமங்களில் எப்படி ராம ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால் பஞ்சாயத்துச் சட்டம் செய்து விட்டார்கள், கிராமங்களில் ராம ராஜ்யம் ஏற்படப் போகிறது என்று கிராமவாசிகள் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலைமையில் கிராமங்களில் சபிட்சத்தை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. ராம ராஜ்யம் வரப்போகிறது, பல காரியங்களைச் செய்து கொள்ளலாம் என்று அவர்கள் சொம்பவும் ஆர்வமாக இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையினால் கிராமங்களில் இருக்கக் கூடிய பஞ்சாயத்து போர்டுகளின் தலைவர்கள் அங்கு செய்வதற்கான வேலைகளை ரூ. 250 வரையிலாவது அவர்கள் தாங்களாகவே செய்து கொள்ளலாம் என்ற ஒரு அதிகாரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அத்துடன் ரெவினியூ கிஸ்தியிலிருந்து அவர்களுக்கு 12½ சதவிகிதம் கொடுக்க முன் வரவேண்டும். அப்பொழுது தான் கிராமங்கள் முன்னேற்றம் அடைந்து ஒழுங்கான முறையில் வேலைகள் நடைபெறும்.

“இப்பொழுது கிராமவாசிகள் தான் அதிகமாக கிஸ்தி கட்டுகிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்குப் பார்த்தால் நகரங்களில் தான் ரோடுகளுக்குத் தார்போடுவதும் சிமெண்ட் போடுவதுமாக இருக்கிறது. கிராமவாசிகள் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆனால் கிராமங்களில் பார்த்தால் நடைபாதை கூட கிடையாது. பிணத்தை சுடுகாட்டிற்கு எடுத்து போதவற்குக்கூட நடைபாதை கிடையாது. வீளைந்த குறுவை நெல்லை வீட்டிற்கு கொண்டு போவதற்கோ, மில்லுக்குப் போவதற்கோ ரோடு கிடையாது. மழை பெய்தாலும் அவைகள் அப்படியே களத்தில் கிடக்கவேண்டியதுதான். கோடைகாலத்தில்தான் அவைகளை வீட்டிற்கு எடுத்துப் போவதற்கு முடிகிறது. இவைகளை முன்னிட்டாவது கிராமங்களுக்கு ரோடுபோட வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.”

DEPUTY SPEAKER :—“ I fix a time limit of twenty minutes for each hon. Member.”

* SRI K. R. SAMBANDAM :—“ நான் செம்பனூர் கோவில் ஜில்லா போர்டு அங்கத்தினராக இருந்தேன். அப்பொழுது கண்ணங்குடியிலிருந்து துருமோத்தூருக்கு ரோடு போடவேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதைப் பற்றி ஜில்லா போர்டு தலைவர் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார். ஆனால் இதுவரையில் ரோடு போட

1st March 1954] [Sri K. R. Sambandam]

வில்லை. அந்தந்த பஞ்சாயத்துப் போர்டுகளுக்கு இருக்கும் நிதியை வைத்துக் கொண்டு ஒன்றிரண்டு ரோடுகள் தான் போட முடிகிறது. மற்ற இடங்களுக்குப் போட முடியவில்லை. பல இடங்களில் ரோடுகள் பழைய நிலைமையிலேயே தான் இருக்கின்றன. வெள்ளைக்காரன் அரசாட்சியைத் காலத்தில் எவ்விதம் ரோடுகள் இருந்தனவோ அந்த நிலைமையில்தான் இப்பொழுதும் ரோடுகள் இருக்கின்றன. கிராமவாசிகள் நாங்களை ரோடுகளைப் போட்டுக்கொள்ளுகிறோம் நீங்கள் acquire செய்து கொடுத்தால்போதும் என்று சொன்னாலும் கூட அவர்களுக்கு உதவி செய்வதாக இல்லை. இப்பொழுது ஸ்பெஷல் ஆபீசர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று சொன்னால் “நிதியில்லை ; முடியாது” என்று ஒரே வரியில் பதில் எழுதி விடுகிறார்கள்.

“அடுத்தபடியாக இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய முக்கிய பிரச்சனை கெஜுப் பதவி இல்லாத உத்தியோகஸ்தர்களுடைய நிலைமை, கிராமங்களில் கர்ணம், மணியம், போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகியோர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தாத காரணத்தால் இன்றைக்கு சர்க்கார் ஸ்தம்பிக்கக் கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. அதனால்தான் கணம் சகஜநந்தம் சொல்லியது போல் நிறைய லஞ்சம் தாண்டவமாடுகிறது. அவர்களுக்கு வயிறு வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய சம்பளம் இல்லாததால் தான் அவர்கள் கிம்பளம் வாங்குவதற்கு முயலுகிறார்கள். இவ்வளவு குறைந்த வருவாயில் அவர்களுடைய குடும்பத்தை அவர்கள் எப்படி நடத்த முடியும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆச்சாரி, கொல்லர் முதலியோர்கள் ஒரு நாளைக்கு நகரத்தில் ரூ. 3½ சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். கிராமங்களில் ரூ. 2½ சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். இந்த மாதிரி தொழிலாளிக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 75 முதல் ரூ. 105 வரை அவர்கள் சம்பளம் வாங்கும்போது உத்தியோகஸ்தர்களுடைய சம்பளத்தை கவனிக்க வேண்டும். கெஜுப் பதவி இல்லாத உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மாதம் ரூ. 35, 45 முதல் 75 வரையில் தான் சம்பளம் கிடைக்கிறது. இந்த மாதிரி இருந்தால் அவர்கள் தங்களுடைய குடும்பத்தை எப்படி நடத்த முடியும்? இன்றைக்கு திருவாங்கூர் கொச்சியில் தேர்தல் நடக்கிறது. அங்கு ஆசிரியர்கள், போலீஸ் காண்ஸ்டபிள்கள் கெஜுப் பதவி இல்லாத உத்தியோகஸ்தர்கள் அவ்வளவு பேர்களும் காங்கிரஸ்ஸிலாத சர்க்காரை நியமிக்க ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அதனால் காங்கிரஸ் அல்லாதார் வரும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கெஜுப் பதவி இல்லாதவர்களுக்கு எதிர்க்கட்சி ஏதாலும் செய்கிறோம் என்று சொல்லி வருவதால் அங்கு நிலைமை மாறிக் கொண்டு வருகிறது. இன்றைக்கு அந்த மாறுதல் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமானால், அவர்களுக்குச் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும். இதைப் பற்றி எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சொல்ல வேண்டியதில்லை. உங்களுடைய கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்கள் சொல்லுவதைச் செய்தாலும் போதும். அவர்கள் சொல்லுகிறபடி நடந்தாலும் அது நாங்கள் சொல்லுகிறபடி நடப்பதுபோல் ஆகும். ஆகவே அவர்களுடைய கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்கள் சொல்வதைப் போலாவது நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆகையினால் நாங்கள் சொல்வதைச் செய்ய வேண்டியது இல்லை. நாங்கள் சொல்வதைத்தான் அவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் கட்சி அடிப்படையை வைத்துக் கொண்டு சொல்ல வில்லை. அதனால் தான் நாங்கள் சொல்வதைச் செய்யாவிட்டாலும் அவர்கள் சொல்வதையாவது செய்யுங்கள் என்று சொல்லுகிறேன். ஆகவே கட்சி மனப் பான்மையை எடுத்துக் கொள்ளாமல் கிராமங்களுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துதானாக வேண்டும். அவ்விதம் செய்ய ஒவ்வொருவருக்கும் உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். இதைச் சர்க்கார் உடனே கவனித்து வேண்டியதைச் செய்தால்தான் மக்களுக்கு சர்க்காரிடம் நம்பிக்கை ஏற்படும். ஓரளவிற்கு சர்க்கார் நியாயம் செய்கிறார்கள் என்ற நிலைமை ஏற்படும். அப்பொழுது தான் அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். இப்பொழுது அங்கு ஒன்றும் நடைபெறாமல் இருப்பதால் தான் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

“கிராமங்களில் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கர்ணம் மணியத்தினுடைய ரிபோர்ட்டை வைத்துக்கொண்டுதான் எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஒரு நிலம் இன்றைக்கு சாகுபடிக்கு வந்திருக்க

[Sri K. R. Sambandam] [1st March 1954]

கிறதா இல்லையா என்பதை அவர்களுடைய ரிப்போர்ட்டை வைத்துக்கொண்டு தான் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது வந்துள்ள தஞ்சை ஜில்லா சட்டத்தால் ஒருவன் சாகுபடி செய்திருக்கிறானா இல்லையா என்று விவரங்களை கிராமங்களிலுள்ள கர்ணமும் மணியமும் தான் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. எவ்வளவு பொறுப்புடைய வேலைகளை அவர்கள் செய்து வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளத்தைப் பார்த்தால் ஒரு வெட்டிச் சேகவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தைப்போலவே ரூ. 18 அல்லது 22, ஆக இருக்கிறது. இந்த ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும். அதனால் தான் அவர்கள் வீட்டிலிருந்துகொண்டு கணக்குகளை எழுதுகிறார்கள். அதிலும் தகப்பன் பார்த்த உத்தியோகத்தை மகன் பார்த்துக்கொண்டு வருகிற காரணத்தால் ஏற்கனவே எழுதி வைத்துள்ளது போல் அதாவது ஈயடித்தான் காப்பி என்று சொல்லுவார்களே அதைப் போல் எழுதி வருகிறார்கள். விவசாயம் நடந்ததா இல்லையா என்று கூட கவனிப்பது இல்லை. இந்த நிலைமை ஏற்கனவே இருந்து வந்தது. இப்பொழுதும் அது நீடித்து வருகிறது. அவர்கள் என்னசாகுபடிக்கணக்குக் கொடுக்கிறார்களோ அதைத் தான் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. அதிலும் அவர்களை முழு நேர உத்தியோகஸ்தர்கள் இல்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதனால் அவர்கள் எங்கேயாவது ஒரு பண்ணையில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் ஒருவருக்கு கணக்கு எழுதிக்கொண்டிருக்கலாம். அதனால் அவர்கள் இந்த வேலையை அதிகமாகக் கவனிப்பது இல்லை. சம்பளம் வாங்குவதில் தான் அக்கறையாக இருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் வருகிறார்கள் என்றால் தான் இந்த வேலையை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். இவர்கள் சம்பளத்தை உயர்த்தி முழுநேர வேலை வாங்கவேண்டும். இல்லையெல் இரண்டு மூன்று வட்டங்களுக்கு ஒரு அதிகாரியை போட்டு இதைக் கவனிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏற்கெனவே இது பரிசீலனையில் இருந்து வந்தது. இப்பொழுது அதைக் கொண்டு வர வேண்டும். அப்பொழுது தான் கிராமங்களில் சுமுகமான நிலைமை ஏற்படும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

“இப்பொழுது விலைவாசிகள் திடீரென்று குறைகிறது. அதைப் பற்றி சொல்லும்போது கடவுள் அருளால் மழை பெய்தது. அதனால் விலைவாசிகள் குறைந்து இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அம்மாதிரி சொல்லும்போது அவர்கள் பொருளாதார நிலைமையை கவனிப்பது இல்லை. பொருள்களின் விலை ஏறுவதையும் இறங்குவதையும் கவனிக்கவே இல்லை. அதற்காக ஒரு பொருளாதார நிபுணத்துவ கமிட்டியை அமைத்து அதை கவனிக்க வேண்டும். விலைவாசிகளின் குறைவை கவனித்து வந்தால் தான் மக்களுக்கு சபிட்சம் வரும். திடீரென்று இறங்குவது நல்லது அல்ல. உணவுப் பண்டங்களில் அரிசி விலை மட்டும் குறைந்து வந்தால் பலன் இல்லை. மிளகாய் விலை இறங்க வேண்டும், மிளகாய் விலை இப்பொழுது நாலு மடங்கு ஏறி இருக்கிறது. மற்றும் ஒவ்வொரு சாமான் களின் விலையும் இறங்க வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த அளவில் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ മന, ഉപാധ, അർത്ഥങ്ങൾ അവിർ

[illegible]

1st March 1954] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

“ ഈ സംസ്ഥാനം ഒരു ത്രിഭാഷാ സംസ്ഥാനമാണ്. വ്യക്തമായ മൂന്നു ഭാഷയിൽ ജനവിഭാഗങ്ങളാണ് ഇവിടെയുള്ളത്. ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം എന്നു പറഞ്ഞാൽ, എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളുടേയും വികാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും ആദരിക്കപ്പെടുകയും എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും ക്ഷേമത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുക ആയിരിക്കണമല്ലോ അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ ഓരോർഗ്ഗം എന്നു പറയട്ടെ, ഇവിടത്തെ എല്ലാ ഭാഷയിൽ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെയും ആദരിക്കാനിരിക്കുകയും ഈ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ സ്ഥിതിഗതികളെയും വിഭവങ്ങളെയും മനുഷ്യരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളെയും കണക്കിലെടുക്കാനിരിക്കുകയാണ് ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടാണ് ആരെ പറയുന്നത് ഈ ബഡ്ജറ്റ് പക്ഷപാതപരമായുള്ളതല്ലതെയാണെന്നു്. മലബാറിനോടുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ വിററമ്മനയും ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ ഞാൻ തെളിയുന്നതെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നതിന്റെ പുരുഷം.

“ എങ്കിലും എനിക്കു ബുദ്ധി : ധനകാര്യമന്ത്രിയെ അഭിനന്ദിക്കാനിരിക്കാൻ 'നിവൃത്തിയില്ല. സാർ, ഗവണ്മെന്റിന്റെ നികുതി നയത്തെ സംബന്ധിച്ച ആങ്ങളുടെ പാട്ടിയുടെ നയം എന്താണെന്നു പാട്ടി ചെപ്പുട്ടി ലീഡർ ശ്രീ കല്യാണസ്വരാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതലായൊന്നും പറയണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. സാർ, കഴിഞ്ഞ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളായി സംസ്ഥാനത്തിനകത്തു പുരോഗതിയെപ്പറ്റി ബുദ്ധി : ധനകാര്യ മന്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണം വ്യാപിപ്പിച്ചതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു :—

‘ People who have seen my home-town of Coimbatore now and 25 years ago can readily appreciate the part played by electricity in promoting industries. We have practically doubled the power generation of the state during the post-war period.’ But let me inform the Hon. Finance Minister that for the last fifty years, not even twenty-five years, no appreciable changes have taken place in regard to expansion of electric power generation in Malabar, not to speak of constituency.

“ സാർ, വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണത്തിൽ ഇതു വളരെ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുള്ള കോയമ്പത്തൂർ ട്രൈബിൾ ഇന്റിച്ച ആർ എന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഞാൻ ബുദ്ധി : ധനകാര്യ മന്ത്രിയെ അഭിനന്ദിക്കുന്നത്.

“ ഇനി, സാർ, ആത്യന്തരണ പരയട്ടെ ; ബുദ്ധി : മന്ത്രി വിചിത്രമായ ചില നിഗമനങ്ങളിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. തൊഴിലില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു :—

‘ Turning from the rural to the industrial sector, it is not quite so much of unemployment, that we are faced with as the absence of proper environs for the development of industries. Private capital is shy in seeking new ventures and even in the existing limited field, there is little of new investment. The real trouble seems to be consumer resistance, caused by the low purchasing power of the masses and this can be corrected only on a long-range basis.’

ഇതു വാസ്തവത്തിൽ വളരെ കീകരമാണ് സാർ. ഈ രാജ്യത്തിലെ ഉപഭോക്താക്കൾ ഭയങ്കരമായ ഒരു റെസിസ്റ്റൻസ് ഉപ് മെൻ്റ് തുടങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നാണ് ബുദ്ധി : മന്ത്രി പറയുന്നത് ! എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളത് ? ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ഏതെല്ലാമെന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ചില റിപ്പോർട്ടുകളും പ്രമേയങ്ങളും മുഖേന ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പരിപാടിയാനുസരിച്ച് നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി (purchasing power) വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ജനങ്ങളുടെ മേന്മയായ പരിശ്രമങ്ങളെ തകർക്കുകൊണ്ട്, ഉപഭോക്താക്കളുടെ ജീനനശക്തി നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു റെസിസ്റ്റൻസ് ഉപ് മെൻറിനുവേണ്ടി ഗവണ്മെന്റ് എന്താചേന്നിരിക്കുന്നത്. സാർ, ഞാൻ ഇതു ഏന്റെ അനുഭവത്തിൽനിന്നും പറയുകയാണ്.

“ തൊഴിലില്ലാത്തവരായി, മലബാറിൽ മാത്രം ഗവണ്മെന്റിന്റെ കണക്കനുസരിച്ചു മുപ്പതിനായിരം ചക്കരച്ചെറുതുകൾ ഉണ്ട്. ഞാൻ ഇത് പറയുമ്പോൾ പ്രൊഫിബിഷൻ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കണമെന്നുള്ള യാതൊരുദ്ദേശവും എനിക്കില്ല. പ്രൊഫിബിഷനെ

[T. C. Narayanan Nambiar] [1st March 1954]

സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? എന്നിട്ടു വ്യക്തമായ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തം. അതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു എന്നിട്ടു ഉദ്ദേശിച്ചു. പ്രൊഫിബിഷൻ നടപ്പാക്കിയതിന്റെ ഫലമായി നൊഴിവില്ലാതായിത്തീർന്ന ഈ മൂപ്പനിനായിരം ചെത്തുകാക്കു എങ്ങനെ നൊഴിച്ചുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുമെന്നുള്ളതാണ് പ്രശ്നം. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മലബാറിലെ ചെത്തുനൊഴിവാളികളുടെ ഒരു കണക്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. ആ കണക്കനുസരിച്ച് ആങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തോളം അവതിനായിരം പേരാണ് ചക്കരച്ചെത്തു നൊഴിവിൽ ഏറ്റെടുത്തവർ. ചക്കരച്ചെത്തു നടക്കു അതുനിമിത്തം കനരക്കോടി രൂപയാണ് നഷ്ടം വന്നിട്ടുള്ളത്. ഈ കണക്കുകൾ നെററാണെന്നു് തെളിയിക്കാൻ ഞാൻ ബഹു ; മന്ത്രിമാരേയും ഗവണ്മെന്റിനേയും വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ഒരു ടൺ ചക്കരയ്ക്ക് മൂന്നുരൂപിക വിലയുണ്ട്. അതു വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കനരക്കോടി രൂപ മലബാറിൽനിന്നു ആ ഇനത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. കനരക്കോടി എന്നു പറയുന്നത് അല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടേക്കാം. ആങ്ങളുടെ ഒരു ദേശീയ കടികൾ വ്യവസായമായ ചക്കരയ്ക്കുള്ളതിന്റെ കഴുത്തിൽ കത്തിവെക്കുകയാണ് ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ അവതിനായിരം ചെത്തുകാരെ എടുക്കാം. സാർ, കൈത്തറിയെപ്പറ്റി ഇവിടെ വളരെയാക്കെ പറയുന്നുണ്ട്. ഈ അവതിനായിരം ചെത്തു നൊഴിവാളികൾ കാരോ മുണ്ടു കാരോ കുട്ടം വാങ്ങുന്നവെന്നു വയ്ക്കുക. എത്ര ആയിരം വാർ തുണിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യാവുന്നതു്? പക്ഷെ, ഇന്നു അതിനുള്ള കഴിവു് അവകിലു. അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഗവണ്മെന്റിനാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറയുന്നത് അവരുടെ വാങ്ങുകഴിവിനെതിരായി ഗവണ്മെന്റ് ഒരു റെസിസ്റ്റൻസ് ഉൾമെൻറ് ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു്.

“ഇനി എന്നിട്ടു പറയാനുള്ളതു ചികരി വ്യവസായത്തെപ്പറ്റിയാണ്. ചികരി വ്യവസായികളുടെ ഇടയിൽ വസിച്ച നൊഴിവില്ലായ്മയുണ്ടെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ഞാൻ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. ചികരി വ്യവസായത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇന്നു ഗൗരവപരമാണ് ചികരി വ്യവസായത്തിന്റെ അപേക്ഷനം മൂലം നാലു ലക്ഷം നൊഴിവാളികളാണു ഇന്നു പിടിച്ചുപറ്റി എടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കണക്കനുസരിച്ചതന്നെ ഈ നാലു ലക്ഷം നൊഴിവാളികൾ പ്രതിവർഷം അമ്പതിനായിരം ടൺ ചികരി ഉല്പാദിപ്പിച്ചു കയറുവതിനായിട്ടുണ്ടാണു്. നമുക്കു ഏറ്റവുമധികം ഡാമർ സമ്പാദിച്ചതന്നു ഒരു വ്യവസായമാണു് ചികരി വ്യവസായം. ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു നൊങ്ങ് അഴുക്കിയെടുക്കുന്നതിനു ആറു ഏക്കർ മാത്രം വേണം. ഗവണ്മെന്റ് ഒരു റിസർച്ച് റെസർവ് ഏറ്റെടുത്ത് ഗവേഷണം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ ഈ വ്യവസായത്തെ പലതരത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും. രണ്ടാമതും കൊണ്ടൊ ഒരു മാസംകൊണ്ടുതന്നെയുമാ നൊങ്ങ് അഴുക്കി എടുക്കാൻ ഒരുപക്ഷെ അത്തരം ഗവേഷണങ്ങൾകൊണ്ട് സാധിച്ചുവെന്നുവരാം. എത്രയോ ലക്ഷം ഉറപ്പിക ഈ കുറു വ്യവസായത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. അതിനും ഗവണ്മെന്റ് സം ചെയ്യുന്നില്ല. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകനില മനസ്സിലാക്കാനെ, പല ഭാഷകളും സംസ്കാരങ്ങളുമുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാനെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റാണ് ഇവിടെയുള്ളതു്. ആങ്ങളുടെ നിഷാദി, നെററ പറയട്ടെ, ആങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികനില, സാംസ്കാരികനില, ആങ്ങളുടെ ദേശാഭിമാനപരവും ഭാഷാഭിമാനപരവുമായ വികാരങ്ങൾ ഇവയൊന്നും നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. ആങ്ങൾക്കു്, മലയാളികൾക്കു്, ഒരു ഭാഷാനിഷേധപോലും ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ നിങ്ങൾക്കു സന്നദ്ധസ്ഥിതി. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിയിലാണെങ്കിൽ അവിടെ ചികരി വ്യവസായം ഒരു നൂറോളം വസായികളെത്തെയും ക്ലോർ അവിടത്തെ ഗവണ്മെന്റ് എത്രതന്നെ കൊള്ളരുതാത്തതാണെങ്കിലും കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിനെ ഇളക്കി പലതും സാധിച്ചു. ഒരു കയർ ബോൾ രൂപീകരിച്ചു. കയർ വ്യവസായത്തിന്റെ നൂറോളം കുറയൊക്കെ നീക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. അതേ സമയം മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് എന്നാണു ചെയ്യതു്? നൊങ്ങ് പൂഴ്ത്തുന്നതിനു രണ്ടു രൂപിക മാത്രമായിരുന്ന നികുതി നാല്പതു രൂപികവരെ ഉയർത്തുകയാണ് മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യതു്. ഇതാണോ പ്രോത്സാഹനം? ഇങ്ങനെയൊക്കെ ജനങ്ങൾക്കു ക്രിയശക്തി എങ്ങനെ ഉണ്ടാകാനാണ്? അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറയുന്നത് ഗവണ്മെന്റ് ജനങ്ങളുടെ പർച്ചേസിങ് പവറിനെതിരായി ഒരു റെസിസ്റ്റൻസ് ഉൾമെൻറ് തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്നു. കയറു വ്യവസായത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു അടിയന്തിര നടപടികളെടുക്കണമെന്നു ആങ്ങൾ പ്രമേയങ്ങൾ മുഖേന രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഗവണ്മെന്റിനോടു അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി.

1st March 1954]

[Sri T. C. Narayanan Nambiar]

“മലംചരക്കുകളെപ്പറ്റി ചിലതു പറയുവാനുണ്ട്. മട്ടന്നൂർ, തളിപ്പറമ്പ്, വയനാട് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു ലക്ഷക്കണക്കിനു ഉറപ്പികളുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. അവിടത്തെ ആളുകളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെയും സംസ്കാരത്തെയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെയും ആദരിക്കുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനകം തന്നെ കോടിക്കണക്കിൽ ഉറപ്പികളുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു.

“എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ ഇരിട്ടൂർ ഫക്ടറിയിൽ, പൈൻ മരങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. അതിൽനിന്നും പൈൻ കിട്ടും. അതിന്നു പ്രത്യേക പ്രശ്നമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. പൈൻ മരത്തിൽ ഒരു വെട്ടിവെച്ചാൽ മതി. ഒരു മരത്തിൽനിന്നുതന്നെ അഞ്ചു ടൺ പൈനെണ്ണ കിട്ടും. രീപ്പെട്ടി വ്യവസായത്തിലും പഠനിയ ധാരാളം തടിയും അവിടെ കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഈ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും മന്നിറങ്ങുന്ന തടി ആങ്ങളുടെ വനങ്ങളിലുള്ളതാണ്. ഇതൊന്നും ഗവണ്മെന്റ് അറിയുന്ന ഭാഗം കാണുന്നില്ല. അവിടത്തെ പ്രധാന രീപ്പെട്ടി വ്യവസായം തകന്നിരിക്കുകയാണ്. വിദേശ കമ്പനികളെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു നയം കാരണമെന്നിട്ട് സംഭവിച്ചത്. ആയിരക്കണക്കിനു റാത്തൽ അരക്കു മലബാറിലെ വനങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടും. അതുപോലെത്തന്നെയാണ് തേൻ, അകിൽപൊരി, ചെമ്പുലും മുതലായവയെല്ലാം മലംചരക്കുകളുടെ കയ്പും. അനേക ലക്ഷം ടൺ അകിൽപൊരി മലബാറിലെ വനങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടും. ഇതൊന്നും സംഭരിച്ചു ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ഗവണ്മെന്റ് ഇതുവരെ യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ചിറക്കൽ രാലുകിലെ മലംപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നുവശ്യമായ നടപടികൾ എടുക്കാനായും ഞാൻ രണ്ടുപ്രാവശ്യം പ്രദേശംവഴി ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ കുറുകരമായ അനുസ്മാര്യം ഗവണ്മെന്റ് കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇനി മറ്റൊരു വിഷയത്തിലേക്കു കടക്കാം. ‘Private capital is shy’ അതായത് വ്യവസായങ്ങളിൽ മൂലധനം ഇറക്കുവാൻ ആരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല എന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നുണ്ട്.

‘Private capital is shy in seeking new ventures and even in the existing limited field, there is little of new investment.’

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“I wish the hon. Member suggest practical ways of dealing with those problems.”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“I request the Hon. Minister to listen to what I say and not to interrupt me.”

DEPUTY SPEAKER :—“The Hon. Minister is listening. The hon. Member may continue.” (Laughter.)

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ഞാൻ മലബാറിലെ തകന്ന വ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരു ലിസ്റ്റാണ് വെക്കുൻപോകുന്നത്. പാലക്കാട് കലവക്കോട്ടുള്ള നിർമ്മാ ഗൗസ് ഫാക്ടറി പഠിച്ചിയിലെ ശ്രീകൃഷ്ണ എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് വർക്ക്, കൊറണ്ണൂരിലുള്ള മെറീൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ്, പാപ്പിനിശ്ശേരിയിലെ പേനക്കുത്തി കമ്പനി, നാരാങ്ങ എണ്ണ കമ്പനി ഇവയെല്ലാം തകർന്നുകിടക്കുകയാണ്. അതുപോലെതന്നെ കുപ്പ വ്യവസായവും ടെക്സ്റ്റൈൽസ്, ഇഡ്യൂ പ്രോത്സാഹനം നൽകണമെന്നു അവിടത്തെ സൊഴി ലാളികൾ കലക്ടറുടെ അടുത്തു ആങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനും നിവേദനം നടത്തി. എന്നിട്ട് യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. അതുപോലെതന്നെ അവിടത്തെ അനേകം രീപ്പെട്ടി കമ്പനികളുണ്ട്. അവയും എല്ലാം തകർന്നുകിടക്കുകയാണ്. ഇന്നുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവ ഗവണ്മെന്റ് തങ്ങളുടെ അനുഭവപരീതമായ നയം കാരണം തകർന്നുപോകാൻ വ്യവസായികൾ മൂലധനം ഇനിയും ഇറക്കുമോ ?

“വളരെ പ്രധാനമായ മറ്റൊന്നും എനിക്ക് പറയാനുള്ളത് കൃഷിക്കാരുടെ സാമ്പത്തികക്ഷമി വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ വ്യവസായങ്ങൾക്കു വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നൽകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നാണ്. പാപ്പിനിശ്ശേരി ആറോൺ ലിറ്റിലെ 1,300 ടൌൺലാളികൾ ഇന്നു പിച് തെങ്ങുകയാണ്. ഇതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ഉൽപ്പാദനം ഗവണ്മെന്റിനാണ്. അവർക്കു വേണ്ടി ഒരു ഹ്രസ്വ സെൻറർ തുറക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് ഇതുവരെ തുറന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [1st March 1954]

“സർ, മലബാറിന്റെ നേരെ കാണിക്കുന്ന പക്ഷപാതത്തിന് ഇനിയുമുണ്ടു ഉദ്ധരണങ്ങൾ പലതും. മലബാറിൽ കോഴിക്കോടു ഒരു സ്പെഷൽ ട്രെയിനിംഗ് സെന്റർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി അതു കോയമ്പത്തൂർക്കു കോണ്ടുപോയി. മംഗലാപുരത്തു വില്ലേജ് വൈദ്യന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പരിശീലനകേന്ദ്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത്രം കോയമ്പത്തൂർക്കു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുവാനാണ് ഇന്ന് ഞാനറിഞ്ഞു. ആയുർവ്വേദത്തിൽ പ്രസിദ്ധിനേടിയ മലബാറിൽനിന്നാണ് ഇതു കോയമ്പത്തൂരിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതു. ഒരു മെഡിക്കൽകോളേജ് വേണമെന്നു ഞങ്ങൾ വളരെ കാലമായി ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു. അത് ഇന്നും ഗൗരവിചിട്ടില്ല, കരുമുള്ള തുടങ്ങി വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പന്നരായ കർഷകകുടുംബങ്ങൾ വിളയുന്ന മലബാറിൽ ഒരു കർഷക കോളേജ് ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരു കോളേജിനുവേണ്ടി ആങ്ങൾ വളരെക്കാലമായി മുറവിളിക്കുകയാണ്. അവയൊന്നും ഉണ്ടാക്കിത്തന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഉള്ള ചിലവു പൂട്ടിയിട്ടുകൂടാ. കൂടിയാണ്. സർ വിചിത്രമായിട്ടുള്ളതും വേണ്ടില്ല പട്ടിയായിട്ടു കടിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ മതിയായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം അപ്പററി ഈ അവസരത്തിൽ കൂടുതലായൊന്നും പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് ചട്ടയ്ക്കു വരുമ്പോൾ എനിക്ക് പറയാനുള്ളതു പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഒരു നിവേദനം ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ വേണ്ടതു ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പരുവേക്കർ കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ട് ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുമ്പാകെയാണ്. അതു ഈ സമുദായം ചട്ടയ്ക്കു വരുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. പക്ഷെ അതിനിടയിൽ അതിലെ ശുപാർശകൾ ഉടൻതന്നെ നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നു വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടറുടെ ഒരു സർക്കുലർ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു പരിശുദ്ധിയിട്ടുവാൻ നോട്ടീസ് കൊടുത്തുവരികയാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശമ്പളവും സേവനസ്ഥിതിയും ഭേദപ്പെടുത്താതെ യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരവും സാദ്ധ്യമാണെന്നു മറുപടിക്കാം.

“സർ, ഇനി എനിക്ക് പറയാനുള്ളതു യാചകപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റിയാണ്. ബഹുമാനപ്പെട്ട ധനകാര്യ മന്ത്രിയോ അടുത്തകാലത്തു മലബാറിൽ പോയിരുന്ന തൃക്കിമന്ത്രിയോ മലബാറിലെ സംഖ്യയില്ലാത്ത യാചകന്മാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ അവിടെ വരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ യാചകപ്രശ്നം മന്ത്രിമാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതിരിക്കാൻ അധികൃതർ യാചകന്മാരെക്കൊല്ലാം അടിച്ചുവിട്ടുകൊണ്ടു പോകുന്നു. ഞാൻ വാസ്തവം പറയുകയാണ്. ആയിരക്കണക്കിനു യാചകർ മലബാറിൽനിന്നു മറ്റൊരുകുടുംബത്തിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ട്. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അതുപോലെ മലബാറിൽ ധാരാളം യാചകർ വന്നിരിക്കുകയിട്ടുണ്ട്. ഈ യാചകർ എന്തു രക്ഷയാണു നൽകാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്? നമ്മുടെ യാചകപ്രശ്നത്തിന് ശാശ്വതമായ ഒരു പരിഹാരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അടിയന്തിരമായി അവർക്കു ആശ്വാസം നൽകാനുള്ള നടപടികൾ ഗവണ്മെന്റ് കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല. മലബാറിലെ യാചകന്മാരുടെ രാജ്യം പതിപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുകയില്ല.

“വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊരു കാര്യവും എനിക്ക് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താനാണ്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ പക്ഷപാതത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞല്ലോ. ഇരുത്തററിമുപ്പത്തിയെട്ടു പുതിയ സ്കൂളുകളാണ് ഈ ബഡ്ജറ്റിലുള്ളത്. അവയെല്ലാം കൂടി ആകെ ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യ 214 ലക്ഷം രൂപ. ഇതിൽ മലബാറിനുവെച്ചിട്ടുള്ളത് വെറും മൂന്നുലക്ഷം ഉറപ്പികയാണ്. ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി മലബാറിനു കിട്ടേണ്ടത്. കണക്കാക്കുമ്പോഴാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പക്ഷപാതം വെളിവാകുന്നത്. മറ്റൊരു സംഗതി ഞാനെങ്കിലും ജലസേചനമാണ്. രണ്ടു കോടി ഉറപ്പികയിൽ 12,000 ക. മാത്രമാണ് മലബാറിനുള്ളത്. അടുത്തതായി ഹരിജനങ്ങളുടെ കാര്യമെങ്കിലും. മറ്റൊരു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഹരിജനങ്ങൾക്കു വീടുകെട്ടാൻ സ്ഥലം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മലബാറിൽ മാത്രം ഇതുവരെ കൊടുത്തിട്ടില്ല. ആ വാഗ്ദാനങ്ങൾ എഴുതിയ കടലാസിന്റെ വിലവേലം ഇല്ലാതെ കിടക്കുകയാണ്.

“എലക്ട്രിസിറ്റി നിർമ്മാണത്തിനു രണ്ടു പദ്ധതികൾ 1951 ൽ ഗവണ്മെന്റ് പദ്ധതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വടകരയും പന്തൂരും ഇന്നും ഈ പദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കിയിട്ടില്ല. വേലായുധൻകയ്യിൽ ഒരു സിമന്റുവർക്ക് ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. ഒരു ഫൈവോ എലക്ട്രിക് പ്രാജക്റ്ററിനുവേണ്ട ശക്തിയും കിട്ടും. അവിടെ

[Sri R. Krishnaswami Naidu] [1st March 1954]

பெய்யவில்லை. சிறு சிறு மழைகளினால் காட்டு வேளாண்மை ஓரளவு விளைந்திருக்கிறது. ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் தாலுகாவில் நெல் விளையும் 60 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில் மழையின்மையால் 10 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில் கூட நல்ல வேளாண்மை இல்லை. கிணறுகளில்கூட இன்னும் தண்ணீர் இல்லை. ஆங்காங்கு சிற்சில எரிகளே நிரம்பியிருந்தன. அடுத்த வருஷத்திலாவது இந்த இடங்களில் நல்ல மழை பெய்து சரிபிச நிலை ஏற்படும் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்தப்பிரதேசங்களில் சர்க்கார் நிலத்தீர்வை ரஜா செய்வதோடுமல்லாமல் விவசாயிகள் வாங்கிய தக்காலிடன்களுக்கு தவணையையும் நீடித்துக்கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ சில பிரதேசங்களுக்கு சர்க்கார் மின்சார லயன்களைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். 5, 6 வருஷங்களாக மழையில்லாததால் விவசாயிகள் பலர் பம்பு செட்டுகளை உபயோகப்படுத்தி நன்மைபெற முடியவில்லை. மின்சார Connection பெறுவதற்கு ரூபாய் 1,500 முதல் 2,000 வரை விவசாயிகளுக்கு முன் பணம் தேவையாக இருக்கிறது. அவர்களால் நிலைமையை சமாளிக்கமுடியவில்லை. அவர்கள் மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்தமுடியாவிட்டாலும் அவர்கள் கொடுத்துள்ள ஒப்பந்தப்படி horse power தகுந்தபடி விவசாயிகள் வருஷத்துக்கு 150 ரூபாய் வரை minimum charge கொடுக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். பம்பு செட்டுகளை அமைக்க இயலாதவர்களிடம் மின்சார இலாக்கா உத்தியோகஸ்தர்கள் ரெவின்யூ இலாக்கா மூலம் இதைக்கட்டாயமாக ஒப்பந்தப்படி வசூலிக்க நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். உதாரணமாக ஒரு விவசாயி கொடுக்கவேண்டிய ரூபாய் 357-8-0 வசூலிக்க ரெவின்யூ அதிகாரிகள் சென்றபொழுது ரூபாய் 7 பெறுமான செம்பு பித்தளை பாத்நிரங்கள் தான் கிடைத்தன. ஐபிடி செய்தால்கூட கொடுக்கமுடியாத நிலைமையில் விவசாயிகளிருக்கின்றனர். நடுவில் ஒரு வருஷத்துக்கு மட்டும் இந்த minimum charge ஐ அதாவது unconnected minimum என்று சொல்லுகிறார்களே அதை வஜா செய்து சமீபத்தில் சர்க்கார் உத்திரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். முன்னாலும் பின்னாலும் நான்கு வருஷங்களை விட்டு விட்டு நடுவில் ஒரு வருஷத்துக்கு மட்டும் வஜா செய்வதில் விவசாயிகளுக்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. அவர்கள் மின்சாரத்தை உபயோகிக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து மேலும் 10 வருஷங்களுக்கு ஒப்பந்தத்தை புதுப்பித்துக்கொள்ளும் ரீதியில் சர்க்கார் உடனே ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர், சாத்தூர், சங்கரன்கோயில் முதலிய இடங்களில் உகந்தபருத்தி (நீண்ட இழைப் பருத்தி) பிரத்தியேகமாக விளைவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதில் சர்க்கார் கையாளும் முறை தீர்க்க தரிசு முறையாகத் தெரியவில்லை. கலப்பட மில்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளுவதற்குத் தகுதியான நல்ல முறைகளை ஆராய்ந்து அனுசரிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

4-28
p.m.

“ சர்க்கார் கையாளும் முறைகள் வரவேற்க தகுந்த முறையல்ல. அனுபவசாத்தியமான முறைகளைக் கையாண்டால் அப்படி கலப்படம் இல்லாமல் நீண்ட இழைப் பருத்தியின் தரத்தை உயர்த்த முடியும் அனுபவ பூர்வமான யோசனைகளை சொன்னால் இலாகாவில் யாரும் கேட்பதும் இல்லை. இதுவரையில் எத்தனையோ தடவைகளில் சொல்லி கொண்டு வந்திருக்கிறேன். யாரும் காதில் போட்டுக்கொள்வதாகவே தெரியவில்லை. இந்த முறையைக் கையாள வேண்டாம் என்று பல முறைகளில் சொல்லியும் யாரும் கேட்பதில்லை. அதற்கான சர்ட்டிபிகேட் என் கையில் இல்லை. நான் பட்டம் பெறவில்லை நான் சொல்வதைக் கேட்பதற்கு. இப்பொழுது நடந்து வருவதைப் பார்த்தால் முயற்சிகள் வியர்த்தமரகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் நல்ல பலன் கிடைக்கும் என்பதை சர்க்காருக்கு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகள் பலன் அடைய வேண்டும் என்பதற்காக இந்த திட்டத்தைக் கையாண்டு வருகிறார்கள். அதன் பலன் பலிதமிக்கத் தக்கதாயிருக்கிறது. அந்தச் சாகுபடி திட்டத்திற்கு நல்ல முறையை கையாளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு அதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்

1st March 1954] [Sri R. Krishnaswami Naidu]

கொள்ளுகிறேன். ஆகவே குறிப்பாக ஒன்று நான் சொல்லிக்கொளவது என்னவென்றால் : இந்த நீண்ட இழைப் பருத்தி எந்த ஏரியாவில் சாகுபடி செய்யப்படுகிறதோ அந்த ஏரியாவில் வேறு எந்த விதமான பருத்தி விதைகளையும் விதைக்கக்கூடாது என்று சர்க்கார் கண்டிப்பாக ஒரு சட்டத் தைச் செய்யவேண்டும். போதிய நல்ல விதைகளையும் சர்க்கார் தயாரித்துக் கொடுக்கவேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டால் கிராமங்களில் அபிவிருத்தி வேலைகள் சரியாக நடைபெறவில்லை. இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் அங்குள்ள ஜமீன் பிரதேசங்களில் அநேக கண்மாய்கள் மராமத்து செய்யப்படாமலேயே இருக்கின்றன. அவைகளை எடுத்து வேலை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னும் அநேக குளங்களில் வேலை செய்யவேண்டும். ஆயிரம், இரண்டாயிரம், நாலாயிரம் ஏக்கர் நிலங்களுக்கு சாகுபடி யாகும் அநேகம் ஏரிகள் இன்னும் மராமத்து செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. சர்க்காரிடம் இப்பொழுது பணம் இல்லா விட்டாலும் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து வரக்கூடிய பணத்தைக்கொண்டு அதற்கான காரியங்களைச் செய்து அங்குள்ள குளங்களையும், ஏரிகளையும் மராமத்து செய்யும்படியாக நான் சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவ்விதம் மராமத்து செய்தால் பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் சாகுபடியாகும் பெரிய அணைக்கட்டுகளையும் பெரிய ஜலாதாரங்களைக் கட்டுவதற்கும் வசதி இல்லாவிட்டாலும் புதிய பெரிய ஏரிகளை நன்றாக அமைத்து மராமத்து செய்து விளைச்சலுக்குக் கொண்டு வரமுடியும். ராமநாதபுரம், பரமக்குடி, சிவகெங்கை முதலிய இடங்களில் இப்படிப்பட்ட சில தாலுகாகளில் பெரிய பெரிய ஏரிகள் மராமத்து செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் எடுத்து சீக்கிரமாக மராமத்து செய்து கொடுக்கவேண்டும். எனக்கு முன் பேசிய எதிர்க்கட்சி மெம்பர் ஒருவர் பேசும்போது சில ஏரிகள் மராமத்து செய்யப்பட்டும் அவைகள் மராமத்து செய்யப்படாததுபோல் தோன்றுகிறது என்று சொன்னார். அது தவறு ; அது சரியல்ல ; ஜமீன் பிரதேசத்தில் இருக்கும் இடங்களில் ஏரிகளில் தண்ணீர் தேங்குவது குறைவாக இருக்கிறது. அங்குள்ள தண்ணீர்க்கட்டும் நிலங்களை எல்லாம் அப்பொழுது ஜமீன்தார்கள் பட்டா போட்டு கொடுத்தார்கள். அதற்கு சர்க்கார் காரணமில்லை. அங்கு 80 ஏக்கர் நஞ்சை இருக்கலாம். அதற்கு வேண்டிய தண்ணீர் கட்டக்கூடிய இடங்களில் 15 அல்லது 20 ஏக்கர் விஸ்தீரணத்திற்கு தான் தண்ணீர் கட்ட முடியும். நிலங்களை வாங்கிக் கரையை உயர்த்தவேண்டும். தண்ணீர் கட்ட நிலமில்லாமல் கரையை உயர்த்தி என்ன பிரயோசனம். தண்ணீர் பிடிப்பதற்குத் தக்கவாறு தான்கரையை உயர்த்தவேண்டும். அது தான் நியாயம். சர்க்காரின் மேல்குறை கூறுவதில் பிரயோசனம் இல்லை.

“ இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தேசிய விஸ்தரிப்பு வேலைகளைப் பற்றியும், ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகளைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிராமங்களுக்கு உதவுவதற்காக மத்திய சர்க்கார் சில உதவிகளை அளிப்பதாக முன் வந்திருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகிறேன். பல நிறைவேற்றம் முறையில் தான் இருக்கின்றன. ஆனால் அதில் இருக்கும் கஷ்டம் என்ன வென்றால் : அங்குள்ள அதிகாரிகளின் மனப்பான்மை மாறவேண்டும். பல அதிகாரிகளைப்பற்றி சொல்லவில்லை. சில அதிகாரிகளின் மனப்பான்மை மாற வேண்டும். இந்த கஷ்டங்கள் எங்கும் இருக்கின்றன. செகரடேரியட்டிலும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் இருக்கின்றன. ஒரு வேலையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்றால் அதைப் பற்றிய பைல்கள் பல இலாகாக்களுக்கு போய் வர வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு இலாகாவும் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை எழுதிவிடுகிறார்கள். அதனால் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்து அந்த வேலை நடைபெறுவதற்கு காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அதற்கு ஒரு உதாரணம் கொடுக்கிறேன். 1953-ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் லோகல் டெவலப்மெண்டு வேலைகள் கலெக்டரால் சிபார்சு செய்யப்பட்டன. அது ஜூன் மாதம் 30-ம் தேதி மாகாண சர்க்காருக்கு வரவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு டிசம்பர் மாதம் 25-ம் தேதி கலெக்டர் மாகாண சர்க்காருக்கு அனுப்புகிறார். ஆறு மாதம் என்னவாயிற்று என்று

[Sri R. Krishnaswami Naidu] [1st March 1954]

தெரியவில்லை. அது 1953-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 16-ம் தேதி அங்கேரிக் கப்பட்டு ஜனவரி மாதம் டெஸ்பாட்ச் செய்ததாக தெரியவருகிறது. மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதிக்குள் அந்த வேலையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று உத்திரவு வருகிறது. இதனால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. என் பதைப்பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது கனம் மந்திரி அவர்கள் ஒரு முடிவு க்கு வந்திருப்பதாக தெரியவருகிறது. அதைக்கண்டு சந்தோஷப்படுகிறேன். இப்பொழுது ஐந்து வருஷ திட்டத்தில் கீழ் செய்யப்போகும் ஸ்தல அபி விருத்தி வேலைகளை அந்தந்த ஜில்லா கலெக்டர்களிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். மாகாண சர்க்கார் வைத்துக்கொண்டு அதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றால் அதனால் அதிகப்படியான கால தாமதம் ஏற்படுகிறது. இதை நிவர்த்திக் அந்தந்த ஜில்லா கலெக்டர்களுக்கு அதிகப்படியான அதிகாரங்களைக்கொடுத்து அவர்கள் எந்தெந்த வேலைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களோ அவைகளை அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற அதிகாரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த ஏற்பாட்டை அடுத்த வருஷமாவது செய்யவேண்டும். இன்னும் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த வேலை களில் அந்தந்த டிபார்ட்மெண்ட் ரெவின்யூ அதிகாரிகள் வேறு ஒத்து மைக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஏற்கனவே அதிகப்படி யான வேலைகள் இருக்கின்றன. தனக்கு ஏற்கனவே அபிவிருத்தி வேலை கள் இருக்கின்றனவே அந்த வேலைகளுடன் இதுவும் வந்திருக்கிறதே என்று அவர்கள் மனம் இல்லாமல் இந்த வேலையைச் செய்கிறார்கள். “ஹைவேஸ்” டிபார்ட்மெண்டார் இது என்ன தலைவலியாக இருக்கிறதே என்று அவர்கள் மனம் இல்லாமல் வேலை செய்கிறார்கள். அதனால் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கிறது.

“இன்னொரு விஷயம். லோகல் டெவலப்மெண்ட் வேலைகள் மூல மாக கிராமங்களுக்கு நல்ல வசதிகள் ஏற்பட்டு விடும் என்பதாக இல்லை. இப்பொழுது முனிசிபல் நகரங்களில் வேலைகள் செய்யவேண்டும் என்றால் அவர்கள் 10 அல்லது 15 ஆயிரம் ரூபாய் உதவித் தொகைகளைக் கொடுக் கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதனால் வசதிகள் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதைப் போலவே கிராமங்களிலும் ரோடுகள் போடுவதற்கு உதவி கேட்கப்படுகிறது. இப்பொழுது கிராமங்களில் வேலை செய்யவேண்டும் என்றால் கிராமத்தார் பாதி பணம் போடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறா ர்கள். 15 ஆயிரம், 16 ஆயிரம் என்று சொன்னால் கிராமத்தார்களால் கொடுக்க முடியுமா? அதற்கு வேண்டிய வசதி நகரங்களில் தான் இருக்கிறது. கிராமங்களுக்கு அந்த வசதி கிடையாது. அதனால் பல காரி யங்களை சீக்கிரம் நிறை வேற்ற முடியாமல் இருக்கின்றன. அதனால் ஸ்தல அபிவிருத்திக்கு செலவிடப்படும் பணத்தை கிராமங்களுக்கு மட்டுமே செலவு செய்யவேண்டும். அங்கு வேலை செய்வதற்கு ஏற்பட்ட எஸ்டிமேட் டில் 75 சத விதிகம் சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டும். அல்லது மூன்றில் இரண்டு பங்காவது சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டும். மூன்றில் ஒரு பங்கை அங்கு குடிநீருப்பவர்களிடமிருந்து வாங்கி நிறைவேற்றவேண்டும். பாதிப்பணத்தை கிராமத்தார் போடவேண்டும் என்று சொன்னால் அது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அது அனுபவ சாத்தியம் இல்லை என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக்கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தேசிய விஸ்தரிப்பு வேலைகள் சம்பந்தமாக உறுதியான திட்டங்கள் இல்லை. அதனால் காலதாமதம் ஏற் படுகிறது. இந்த வேலைகளைச் செய்வதற்கு கமிட்டி ஒன்று ஒவ்வொரு இடத்திலும் அமைத்திருக்கவேண்டும். அந்தக் கமிட்டிக்குள்ள அதிகாரம் என்ன, ஸ்தல அபிவிருத்தி கமிட்டியில் யார் யார் இருப்பது, எவ்வளவு பேர்கள் இருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய அதிகாரம் என்ன என்றெல்லாம் இன்னும் தீர்மானிக்கவில்லை. அதனால் அதிகாரிகள் சங்கடப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறார்கள். மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதிக்குள் ஒரு வேலையை முடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது முடியுமா என்பதை பார்க்க வேண்டும். அதற்குள் வேலை நடைபெறாவிட்டால் அந்தப்பணம் வாப்ஸ் ஆகிவிடும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இங்கு வேறுவிதமாகச் சொல்லப் படுகிறது. இங்கிருந்து அவர்களுக்கு விளக்கம் தெரிவிக்கவேண்டும். இது சம்பந்தமான ஸ்தல கலெக்டர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் வேண்டிய அதி காரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் ரோடு போடவேண்டும்

என்றால் ஒரு சர்வே நம்பர் வழியாகப்போகவேண்டும் என்று ஹைவேஸ் டிபார்ட்மென்டார் சொல்லுகிறார்கள். கிராமத்தார் வேறு மார்க்கமாக போட வருமாபுகிறார்கள். அதை இன்சினியரிங் டிபார்ட்மென்டார் நிராகரித்து விடுகிறார்கள். இதனால் வித்தியாசம் ஏற்படுவதால் வேலைகள் நடைபெறாமல் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இதை கிராம மக்களைக் கலந்து செய்யவேண்டும். எடுத்ததற்கெல்லாம் மாகாண அதிகாரிகளைக்கேப்பதென்றால் வேலை நடக்காது. ஆகவே இந்த வேலைகளை அங்குள்ள கலெக்டரிடமும், டிவிஷனல் எஞ்சினியரிடமும் விட்டுவிடவேண்டும். இப்பொழுது ஒரு வேலையை எடுத்து நடத்தவேண்டும் என்றால் அதற்கு எஸ்டிமேட் தயார் செய்து திட்டம் அங்கீகாரம் பெறுவதற்குள் காலதாமதம் ஆகி விடுகிறது. கிராமங்கள் முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமென்று ஸ்தல அதிகாரிகளுக்கு ஆர்வம், அக்கரை இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. அதனால் தான் கிராமத்தார்கள் மணமுடைந்து போகும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதற்கு வேண்டியதைச் செய்யவேண்டும் என்று சர்க்காரைக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த சந்தர்ப்பத்தால் மற்றொன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதாவது வேலையில்லா திட்டாட்டம். அதைப்பற்றி நமது பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் கூட சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எதிர் கட்சியிலுள்ளவர்களும் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி சொல்லி இருக்கிறார்கள். இது ஒரு வருக்கும் தெரியாத விஷயம் அல்ல. இதைத் திரிப்பதற்கும் பல திட்டங்களைக் கொல்லி இருக்கிறார்கள். அது ஒருபுறம் இருக்க இன்று காலை யில் கூட ஒரு கேள்விக்கு நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் ஒரு பதில் கொடுத்தார்கள். அதற்கு ஒரு அங்கத்தினர் ஒரு பரிகாரம் செய்யலாம் என்றும் சொன்னார். அந்த உப கேள்விக்கு அவர் பதில் சொல்லும்போது நம்மை பத்தாம் பசலியைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்வார்களே என்று பதில் சொன்னார். அதைப் போலவே என்ன பத்தாம் பசலியைச் சேர்ந்தவன் என்று கருதினாலும் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது அநேகம் இடங்களில் ரைஸ் மில்கன் இருக்கின்றன. வேலையில்லாத திட்டாட்டத்துக்குப் பரிகாரமாக இவைகளை ஈடுகவேண்டும். (சிரிப்பு) அதாவது எந்தந்த இடங்களில் லட்சத்திற்குக் குறைவாக ஜனங்கள் இருக்கிறார்களோ அந்த இடங்களில் இருக்கும் ரைஸ் மில்களை எடுத்து விடவேண்டும். அவர்களுக்கு காம்பென்சேஷன் கொடுக்கவேண்டும் என்றாலும் சர்க்காருக்கு அதிகம் நஷ்டம் வராது. அங்குள்ள ஜிங்க் ஷிட் மிஷின்கள் முதலியவைகளை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதனால் சர்க்காருக்கு அதிகமான நஷ்டம் வராது. ஆகவே லட்சம் ஜனத்தொகைக்கு குறைவாக இருக்கும் ஊர்களிலுள்ள ரைஸ் மில்களை எடுத்து விடுவதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும் என்று சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

* SRI V. SANKARANARAYANA MENON :—“ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഉപ- 4-45
ഡ്യൂക്കരെ, ഈ ബഡ്ജറ്റ് പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും നിരാശജനകമാണെന്നാണ് എനിക്ക് പറയാനാകുന്നത്. പുതിയ പുതിയ നികുതിവർദ്ധനവുകൾ കൊണ്ട് തോറും നാം കാണുന്നുണ്ട്. നികുതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയല്ല എന്റെ ആശങ്ക. പിരിച്ചുകിട്ടുന്ന സംഖ്യകളെ നാട്ടിലെ സാധാരണക്കാരന്റെ ഉന്നമനത്തിനായി എങ്ങനെ ചെലവഴിച്ചെന്നുവെന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ ബഡ്ജറ്റിനെ പ്രതിക്ഷേധിക്കണമെന്നു എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. ജലസേചനപദ്ധതികൾക്കൊണ്ട് ഈ നാട്ടിലെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നമെല്ലാം പരിഹരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട ധനകാര്യമന്ത്രി അഭിമാനിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിൽ കുറെയെല്ലാം വാസ്തവം ഉണ്ട്. ജലസേചന പദ്ധതികൾക്കൊണ്ട് ഈ നാട്ടിലെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം ഇവിടത്തെ സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് ഗുണപ്രദമായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയുണ്ട്. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് മാത്രമായില്ല. അതു വാങ്ങാതെ കഴിവില്ലാത്ത സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകണം. കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു കാലത്തെ അനേകം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ കലം ചെല്ലുതോറും സാധാരണക്കാരന്റെ കഴിച്ച് ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങിയവരെന്നായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അതിന്റെ ഫലമായി രാജ്യത്തു പല തരത്തിലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ

[Sri V. Sankaranarayana Menon] [1st March 1954]

നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലായ്മയും ക്ഷാമവുമെല്ലാം പരിഹരിക്കു ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ വേണ്ടി നാം ഒരു നാഷണൽ പ്ലാൻ ആന്യൂനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അത് നടപ്പിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ക്ഷാമവും തൊഴിലില്ലായ്മയുമെല്ലാം കാടിപ്പോവുമെന്നു പറയുന്നതെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ രണ്ടു കൊല്ലത്തെ അനുഭവം വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഈ പ്ലാൻ കൊണ്ടെന്നും ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നാഷണൽ പ്ലാൻ തയ്യാറാക്കിയ കൂട്ടക്കൂട്ടത്തിൽ അതുകൊണ്ടു തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഇപ്പോൾ ബോധ്യമായിട്ടുണ്ട്. ഈ നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ മാരണമെങ്കിൽ ഇവിടത്തെ ഭരണരീതിതന്നെ മാരണം. ഇത് ഞാൻ മാത്രം പറയുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. കോൺഗ്രസ്സ് തന്നെ പല പ്രാബല്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാരും ബഡ്ജറ്റ് പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഇത് ഇവിടെ അവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത് ഭരണം വികേന്ദ്രീകരിക്കണം. അതോടെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയും വികേന്ദ്രീകരിക്കണം. വമ്പിച്ച സംഖ്യകളാണ് ഈ ഭരണത്തിനുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്നത്. വിദേശികളുടെ ഭരണകാര്യമുള്ള ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഭരണം നന്നാക്കുന്നതില്ല. ഭരണത്തിന്റെ നിലവാരം വളരെ താണുപോയിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും പോലീസ് ഭരണം വളരെ അധഃപതിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു എനിക്കു പറയാൻ കഴിയും. നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കു യാതൊരു രക്ഷയുമില്ല. കള്ളവും കൊലയും ചതിയുമാലും ദിവ്യഭരണ വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്. ഇങ്ങനെയൊന്നോ ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ പദ്ധതികളും പ്രവൃത്തികളുമെല്ലാം ഈ നാട്ടിനെ അരാജകത്വത്തിലേക്കും അനിശ്ചിതത്വത്തിലേക്കും നുള്ളിയിട്ടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നാണ് എന്റെ പ്രധാന ആക്ഷേപം.

“സർ, ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ വകയിരുത്തിയിട്ടുള്ള ഇനങ്ങളിൽക്കൂടി ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി കാണാൻ കഴിയുന്നത് ജനങ്ങളുടെ പട്ടിണിയാണ്. ഉൾനാടുകളിൽ വൈദ്യസഹായം എത്തിക്കാൻ ഈ ബഡ്ജറ്റിൽ വളരുന്നമുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചാലും നിരാശയാണുണ്ടാകുക. മെഡിക്കലിനും പബ്ലിക് ഹെൽത്തിനും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സംഖ്യ പോലീസിനും മാത്രം വച്ചിരിക്കുന്ന സംഖ്യയേക്കാൾ കുറവാണ്. ഇതു ചുരുങ്ങിയ ഒരു സംഖ്യ ഈ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൾക്ക് വെച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ ബഡ്ജറ്റ് സാധാരണജനങ്ങളുടെ ബഡ്ജറ്ററക്ഷനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പോലീസിനും ഇത്രയും വലിയ സംഖ്യ നീക്കിവെച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ വ്യക്തമായും ഭരണം അധഃപതിച്ചുവെന്നു പറയുന്നത്. ഈ മട്ടിൽ പോയാൽ കോൺഗ്രസ്സ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും നാട്ടിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു നിബന്ധമായ ഭരണവികേന്ദ്രീകരണം നടപ്പിൽവരുത്താൻ സാധ്യമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭരണം വരാത്തതോളം കാലം എത്ര വമ്പിച്ച പദ്ധതികൾ എടുപ്പടുത്തിയാലും ജനങ്ങൾക്കു ഉപയോഗപ്രദമൊക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭരണ വികേന്ദ്രീകരണത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ തദ്ദേശീയ ഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇവിടെയുമുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം ഞാൻ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോഡുകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഗവണ്മെന്റ് നീടിനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയാണ്. ധാരാളമായിട്ടില്ലെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയ തോതിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്ന ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോഡുകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നീട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഉള്ള പഞ്ചായത്തു ബോഡുകൾക്കു തന്നെ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നുള്ള നിയന്ത്രണംകൊണ്ട് ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

“തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹാരമായി പലതും ചെയ്യവരുമെന്നു പറയാറുണ്ട്. തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹാരം കാണണമെങ്കിൽ ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കണം. പണം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വമ്പിച്ച വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമുക്ക് അത് മനസ്സിലാക്കാം. പണമുള്ളവർ വ്യവസായങ്ങളിൽ പണമിരിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതെല്ലാം പട്ടണങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. ഒരു കർക്കരാജ്യമായ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കൊണ്ടല്ലാതെ തൊഴിലില്ലായ്മയെ കുഴിക്കാനും ജനങ്ങളുടെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും സാധ്യമല്ല. കൈകത്തരിക്കുവേണ്ടി കോൺഗ്രസ്സ് വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു കേന്ദ്രത്തിന്റെ സഹായം ആവശ്യമാണോ? ഇന്നു കൈകത്തരിയേ ഈ നാട്ടിൽ കാണുന്നില്ല. നെല്ലുതയ്യും മിളിർ പോവുകയാണ്. കൈകത്തരിയേ പാടുള്ളു എന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അന്നുവധി കടുംബങ്ങൾക്ക് അതു കൊണ്ടു രക്ഷ കിട്ടും. ഇതു നിസ്സാരമായ കാര്യങ്ങൾപോലും കോൺഗ്രസ്സ് ഗവണ്മെന്റ്

1st March 1954] [Sri V. Sankaranarayana Menon]

ചെയ്യുന്നില്ല. കേരളരാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കാൻ കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കോൺഗ്രസ്സിന് ഇതൊന്നും സാധിച്ചിട്ടില്ല. കടൽ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് രക്ഷ നൽകുന്ന നിയമനിർമ്മാണം ആവശ്യമാണെന്ന് മുറവിളി കൂട്ടിയിട്ടും ഗവണ്മെന്റ് ഇതേവരെ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. നാട്ടിൻപുറത്തെ സാധാരണജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോടുമുള്ള നീന്ത്ത് ആവശ്യമായ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ ഇരഭരണത്തിന് സാധ്യമല്ല. ഇന്നത്തെ പൊതുഭരണരീതിയെപ്പറ്റി ഈയവസരത്തിൽ ഒന്നും പറയണമെന്ന വിചാരിക്കുന്നില്ല.

“മലബാറിലെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റിയും ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ശ്രീ ടി. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞപ്പോലെ മലബാർ തികച്ചും അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും മലബാറിലെ പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളെ ഗവണ്മെന്റ് ഇനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വേദനാജനകമാണ്. മറ്റു ജില്ലകളെ അപേക്ഷിച്ച് പല കാര്യങ്ങളിലും മലബാറിന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിലയാണുള്ളത്. പലിയ ജലസേചനപദ്ധതികൾക്കുള്ള സാധ്യതകൾ മലബാറിലില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ മലമ്പുഴയും കാഞ്ഞിരപ്പുഴയും മറ്റുമുള്ളതും ഏതാണെന്ന് പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ കാഞ്ഞിരപ്പുഴപദ്ധതി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്ന് കാണുന്നത് സന്തോഷകരമാണ്. മലബാറിന്റെ പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ച് അവിടെ എന്തെല്ലാം ചെയ്യണമെന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നതിന് ഒരു ഫെഡറൽ ഓഫീസിന് ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും മലബാറിലെ ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടതകൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. മലബാറിനെ മുഴുവൻ വിഗ്നനിലിരിക്കണമെന്ന ഞാൻ പറയുന്നില്ല. തൊണ്ണൂറു ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പിക കളങ്ങൾ നന്നാക്കുന്നതിന് ഇത് ബഡ്ജറ്റിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അതിൽ വെസ്റ്റ് കോസ്റ്റിനെ കഴിവാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. പത്രിമതിരത്തു് അതു ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതിയായിരിക്കാം അങ്ങനെ ചെയ്തത്. എന്റെ നാലുകായ വളരുന്നവനാടു നാലുകിൽ എല്ലാ വയലുകളുടേയും തലയ്ക്കൽ നല്ല കളങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു അതെല്ലാം ജിണ്ണിച്ചു കിടക്കുകയാണ്. അതെല്ലാം നന്നാക്കുവാൻ കഴിവില്ല കൃഷിക്കാർക്കും. ഭാരത അംഗത്തിലേക്കും ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയും ഉറപ്പികവിതരണത്തിനവകയായെന്നെങ്കിൽ വളരുന്നവനാടു നാലുകിൽ ഭക്ഷ്യോല്പാദനം വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കാൻ സാധിക്കും. മലബാറിൽ പലകൊട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ നെല്ല് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത് വളരുന്നവനാടാണ്. അതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റ് അവിടെ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അതു ചെയ്യാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഗവണ്മെന്റ് പക്ഷപാതം കാണിക്കുന്നുവെന്നു ആരോടുകൂടി ആക്ഷേപിച്ചാൽ അതു തെറ്റാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

“കാലാവസ്ഥ നന്നായിട്ടുണ്ട്, ഫുൾമാന്ദ്യം മഴ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്, ഭൂവി ശോഭനം ആണ് എന്നെല്ലാം കാണുന്നത് ആശ്വാസകരമാണ്. ബഹുമാനപ്പെട്ട ധനകാര്യ മന്ത്രി അതു സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും വളരുന്നവനാടു നാലുകിൽ ഇക്കൊല്ലവും വരുംകൂടി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടെ നികുതി ഇളക്കി കൊടുക്കണമെന്ന അപേക്ഷിച്ചിട്ടു് അതു ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാണ് ഗവണ്മെന്റ് പറയുന്നത്. അതിനെപ്പറ്റി രീതിമാനിക്കേണ്ടതു വ്യത്യസ്ത ബോധോന്നതമാണ്. സർ, എന്താണു് ഈ വസ്തു ബോധം? നാട്ടുകാർ നൽകുന്നതിന് സാധിക്കാത്തവിധം ഗവണ്മെന്റിന്റെയും മേലായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ബോധമാണ് അതെങ്കിൽ അതിനെ പിരിച്ചുവിടണമെന്നാണു് ഞാൻ പറയുന്നത്. നാട്ടുകാരുടെ കേരളത്തിന് എതിരായി നില്ക്കുന്ന ബോധം ഏതായാലും അതിനെ പിരിച്ചുവിടാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ല. കൃഷിയെല്ലാം നശിച്ച അവസരത്തിൽ തക്കാവി ലോൺസു വിതരണം ചെയ്യാൻ ഭരണപ്രാർത്ഥനയായി. പക്ഷെ ആലോചിച്ച് അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ അപേക്ഷയിൽ ജന്മിയുടെ ക്ഷേത്രം വേണമെന്നാണു് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. മലബാറിലെ പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികൾ ഗവണ്മെന്റിനെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന് മറ്റൊരു തെളിയാണുള്ളത്. മറ്റു ജില്ലകളിൽ ജന്മികളുടെ ക്ഷേത്രം വേണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ മലബാറിൽ അതു സാധ്യമല്ലാത്ത സംഗതിയാണ്. ഇക്കാര്യം ഞാൻതന്നെ ബഹു: കൃതിമന്ത്രിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അംഗം അധികാരിയുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വേണമെന്നുണ്ട്. അതും പോരുന്നെങ്കിൽ രണ്ടു ജാമ്യക്കാരെക്കൂടെ ആവശ്യപ്പെടാം. അതുകൂടാതെ ജന്മിയുടെ ക്ഷേത്രം വേണമെന്നു പറയുന്നത് കൊടുക്കാൻ മനസ്സില്ലെന്നു പറയുന്നതിന്നു തുല്യമാണ്. കളങ്ങൾ നന്നാക്കുന്നതിന് കൃഷി ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽനിന്നുതന്നെ എന്തെങ്കിലും ഏർപ്പാട് ചെയ്യുന്നത് കൃഷിക്കാർക്കു വളരെ സഹായമായിരിക്കും. പമ്പുകൾ ആവശ്യ

[Sri V. Sankaranarayanan Menon] [1st March 1954]

മുളളിടത്തു അവ സഖൈ ചെച്ചാരം ഏപ്പാടു ചെയ്യണം. വിദ്യച്ഛക്തി പാലക്കാടു നിന്നു ചൊറണ്ണൂർവരെ നീട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് സന്തോഷകരമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഈ വിദ്യച്ഛക്തി പുഴയോരങ്ങളിൽകൂടി കൊണ്ടുപോവുകയാണെങ്കിൽ കൃഷിക്കൂടി പ്രയോജനപ്പെടും. അകാശവും ഗവണ്മെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു അവേക്കിടുന്നു.

“ചൊറണ്ണൂർ ഒരു ചെറിയ വ്യവസായമുള്ളത് അവിടുത്തെ മെററൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ് ആണ്. ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു വാങ്ങിയ കടം അടയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റ് അത് പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ തൊഴിലാളികൾ വളരെ ചുരുക്കപ്പെടുന്നു. അതിന്നു ഒരു വോംപതി കാരണമേതു ഗവണ്മെന്റിന്റെ കടമായാണ്. അവരുടെ ഒരു നിവേദനസംഘം ഗവണ്മെന്റിനെ കണ്ടുതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഇതുവരെ യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. തൊഴിലില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഈ തൊഴിലാളികളെ കടിയൊഴിപ്പിച്ചുവരുന്നതായും അറിയുന്നു. അവരുടെ കുറവുകൊണ്ടല്ല അവർക്കു തൊഴിലില്ലാത്തതിനാൽ. അവരെ കടി ഒഴിപ്പിച്ചുകൂടി കഷ്ടപ്പെടുന്നത് സങ്കടമാണ്.”

“പുതിയ നികുതികൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഞാൻ എതിരല്ല. പക്ഷെ ആ നികുതികൾ പിരിച്ചു ചെലവുചെയ്യുമ്പോൾ നാട്ടിലെ സാധാരണക്കാരന്റെ ക്ഷേമത്തിനും, ഗ്രാമത്തൊഴിലാളികളുടെ അഭിവൃദ്ധിக்கும் മുൻഗണന നൽകുകയും അവരുടെ ആവേശവും ഉത്സാഹവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു ഭരണം വികേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ഭരണത്തിൽ അവരെക്കൂടി പങ്കാളികളാക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതു ചെയ്യാത്താൽ തോളം കാലം ഭരണം നന്നായിരുന്നെങ്കിലും പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ പൊതുവേയും മലബാറിൽ വളുവനാടു താലൂക്കിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now adjourn and meet again at 10 a.m. tomorrow.”

The House then adjourned.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS